

ФРЕДЕРИК БЕГБЕДЕ

9,99 ЛВ.

Превод от френски: Анна Стоянова, 2003

chitanka.info

Бруно льо Мюл си замина.
За него беше тази книга.

Щом стана така,

ще я дам на Клое,
която току-що дойде.

„Няма нито една причина, поради която новите тоталитарни режими да приличат на старите. Правителството, което използва сопа и екзекуционен взвод, методи като изкуствен глад, затвор и депортиране на народа, е не само нечовешко (в наши дни, това няма кой знае какво значение), то е — това може да се докаже — неефикасно. А в ерата на високите технологии, неефикасността е най-големият грях срещу Светия Дух. Една «действаща» тоталитарна държава е тази, в която върховният изпълнителен комитет на политическите ръководители и тяхната армия от директори биха имали контрол върху население от роби, което не би могло да им се противопостави, тъй като ще бъде пропито от любовта да им служи. В днешните тоталитарни страни, ролята възложена на министрите на пропагандата, на главните редактори на вестниците, на директорите в училищата, е да го накарат да я заобича.“

Олдъс Хъксли,
предисловие към
„Най-добрият свят“^[1],
1946

*„Налагат ни желания, които ни
наскърбяват.“*

Ален Сошон,
„Foule Sentimentale“,
1993
(стих от песента
„Романтична тълпа“)

*„Капитализмът надживя комунизма.
Не му остава нищо друго, освен да се
самоунищожи“*

Чарлз Буковски,
„Капитанът отиде на
обяд и моряците завзеха
кораба“, 1998

Имената на действащите герои са променени, за да се защити
вината им.

---

[1] Оригинаалното заглавие на книгата е „Brave New World“, а
българското издание от 1990 г. носи името „Прекрасният нов свят“.
Също така името на автора, на български език е възприето да се
изписва *Олдъс Хъксли*. — Бел.ел.коректор ↑

I A3

*Това, което сме неспособни да променим,
сме длъжни поне да опишем.*

Райнер Вернер
Фасбиндер

1.

ВСИЧКО Е ВРЕМЕННО: любовта, изкуството, планетата Земя, вие, аз. Смъртта е толкова непредвидима, че успява да изненада всеки един от нас. Откъде може да знаеш дали този ден не е последният ти? Мислиш си, че ти остава време. И после изведнъж — край, изчезваш, твоето време е изтекло. Смъртта е единствената среща, която не е записана в органайзера ти.

Всичко е за продан: любовта, изкуството, планетата Земя, вие, аз. Пиша тази книга, за да ме уволнят. Ако напусна, няма да мога да взема обезщетенията, които ми се полагат. Трябва сам да срежа клончето, на което седи моят комфорт.

Свободата ми се казва „застраховка безработица“. Предпочитам да бъда уволнен от едно предприятие, отколкото от живота. ЗАЩОТО МЕ Е СТРАХ. Около мен колегите ми падат като мухи: хидрокация^[1] в басейн, свръхдоза от кокаин, замаскирана като инфаркт на миокардата, катастрофа с частен джет, фатално обръщане с кабриолета. Тази нощ сънувах, че се давя. Виждах как докосвам калканите, дробовете ми се пълнеха с вода. В далечината една красива дама ме викаше от плажа. Не можех да ѝ отговоря, в устата ми имаше солена вода. Давех се, но не виках за помощ. В морето всички се давеха. И никой не викаше за помощ. Време е да се откажа от всичко. Повече не мога да се плъзгам по повърхността.

Всичко е временно и всичко е за продан. Както всичко останало, човекът е продукт със срок на годност. Това е причината да се пенсионирам на 33 години. Казват, това е идеалната възраст, за да възкръснеш.

[1] Спиране на сърцето, което се дължи на разликата между температурата на тялото и водата. — Бел.прев. ↑

2.

КАЗВАМ СЕ ОКТАВ и се обличам от APS^[1]. Работя в рекламния бизнес: точно така, замърсявам планетата. Аз съм човекът, който ви продава боклуци, който ви кара да мечтаете за всички тези неща, които никога няма да имате. Небето винаги е синьо, гаджетата никога не са грозни, идеалното щастие, ретуширано от Adobe Photoshop. Изпипани картинки, вятърничави мелодии. Ако случайно успеете да спестите достатъчно пари и си купите колата, която заснех в последния рекламен клип, аз вече ще съм я направил демодет. В модата съм с три скока напред, и правя така, че вие винаги да се чувствате незадоволени. Никога няма да пристигнете в страната на Славата. Аз ви дрогирам с новото, а предимството на новото е, че то никога не остава ново. Винаги има нещо по-ново от новото, което кара предишното да изглежда старо. Да накарам слюнките ви да текат, това е моят „сасердос“^[2]. Хората от моя бранш не искат вие да сте щастливи, защото щастливите хора не консумират.

Допингът на търговията е вашата тъга. В нашия жаргон се казва „пост-разочарованието от покупката“. Бързо се нуждаете от някакъв продукт и, веднага след като го придобиете, вече имате нужда от друг. Хедонизмът не е форма на хуманизма, той е паричен поток. Неговият девиз: Харча, следователно съществувам. Обаче, за да предизвикваш нужди, трябва да разпалваш ревността, болката, ненаситността — това са моите оръжия. А моят таргет, това сте вие.

Плащат ми солено, за да ви лъжа. Получавам 13 000 евро на месец (без да броя служебните разноски, служебната кола, опциите на борсата и златната кредитна карта). Еурото е измислено, за да могат заплатите на богатите да изглеждат 6 пъти по-безсрамни. Познавате ли много мъже на моите години, които печелят по 13 000 евро на месец? Аз ви манипулирам, а те ми дават новия модел Mercedes SLK (с

покрива, дето автоматично се прибира в багажника) или пък BMW Z3, или Porsche Boxter, или Mazda MX5. Лично аз имам слабост към BMW Z3-ката, което съчетава аеродинамичната естетика на купето с мощността, благодарение на 6-цилиндровия си двигател с мощ 321 коня. Така можете да постигнете ускорение от 0 до 100 км/ч за 5,4 секунди. Друго голямо предимство на тази кола е, че прилича на една голяма разслабителна свещичка — доста практично, за да го начукаш на цялата Земя.

Прекъсвам филмите, които гледате по телевизията, за да покажа моите лога, а те ме изпращат на ваканция в Сен Барт или Пукет, или Лае Кабанес. Предъвквам слоганите си във вашите списания и получавам селска къща в Провансал, или замък в областта Перигор, или вила на Корейка, или ферма в Ардените, или катамаран в Антилите, или яхта в Тропиците. Аз Съм Навсякъде. Вие не можете да ми избягате. Накъдето и да се обърнете, ще срещнете моето царство — Рекламата. Забранявам ви да сучаете. Не ви позволявам да мислите. Тероризмът на новото ми позволява да продавам празнота. Питайте който и да е сърфист: за да се задържите на повърхността, е нужно отдолу да има дупка. Да сърфираш, това е да се плъзгаш по една зееща дупка (адептите на интернет го знаят толкова добре, колкото и шампионите по Лакану). Аз издавам постановленията за това, какво е Красиво, Истинско, Добро. Аз правя кастинг и избирам манекенките, които след 6 месеца ще ви карат да се надървите. Качвам ги на билбордове и те се превръщат в топмодели. Моите момичета травмират всяка жена над 14-годишна възраст. Аз избирам кои да са вашите идоли. Тази зима на мода ще са гърди, щръкнали над рамената и обезкосмените путки. Колкото повече си играя с вашето подсъзнание, толкова повече вие ми се подчинявате. Ако възхваля кисело мляко по стените на вашите градове, гарантирам, че ще си го купите. Мислите си, че разполагате със свободен арбитър, но рано или късно ще разпознаете продукта ми по рафтовете на супермаркета и ще си го купите, просто ей така, за да го опитате, повярвайте ми, познавам си работата.

Мням, мням... толкова е хубаво да прониквам в човешкия мозък. Обичам да се изпразвам в дясното ви полукълбо. Вашите желания не ви принадлежат повече: аз ви налагам моите. Забранявам ви да си желаете случайно. Вашите желания са резултат на инвестиция от порядъка на няколко милиарда евро. Днес аз решавам какво вие ще желаете утре.

Всичко това не ме прави симпатичен във вашите очи. По принцип, когато почваш книга, е желателно да се постараш да бъдеш мил, но аз не искам да изопачавам истината. Аз не съм мил разказвач. По-скоро съм от гадните мръсници, които прецакват всичко, до което се докоснат. Най-добре започнете да ме мразите преди да сте намразили и епохата, която ме е създала.

Не е ли отчайващ фактът до каква степен всеки приема тази ситуация за нормална? Вие ме отвращавате, нещастни роби, подчинени на моите капризи. Защо ми позволихте да стана Владетеля на Вселената? Искам да разнищя тази мистика: как в разцвета на една цинична епоха, Рекламата носи короната на Императрица? От 2000 години насам, за първи път в историята на човечеството, безотговорен кретен като мен има толкова мощ.

Искам да се махна от тук. Да се забия на някой пустинен остров, взимайки със себе си мангизи, дрога и курви. По цял ден ще гледам как Тамара и Сорая мастурбират, лъскайки бастуна ми. Ама не ми стиска да си подам оставката. Ето защо пиша тая книга. Моето уволнение ще ми позволи да избягам от златната си клетка. Аз съм вреден, спрете ме преди да е станало късно, моля ви! Дайте ми стотина хиляди и аз ще изчезна, кълна се. Какво съм виновен, ако обществото е избрало да замести Господ с продукта за масова консумация?

Подхилвам се, защото след като тази книга излезе, има вероятност да ме повишат, вместо да ме изхвърлят. В света, за който

ще ви разкажа, критиката се храносмила, нахалството се насърчава, доносът е възнаграден, оплюването е организирано. Скоро ще се раздава Нобелова Награда за Провокация и аз трудно ще мога да бъда надминат. Неподчинението е част от играта. Диктатурите от миналото са се страхували от свободата на словото, цензурирали са споровете, затваряли са писателите, изгаряли са противоречивите книги. По времето на аутодафето^[3] е било лесно да се разграничи доброто от злото. Тоталитаризмът на рекламата използва далеч по-хитър начин, за да измие ръцете си. Този нов вид фашизъм се е научил от грешките на предишния (Берлин 1945 и Берлин 1989 — всъщност, защо всичките варварщини са се случили в един и същи град?).

За да доведе човечеството до робство, рекламата е избрала тактиките на ниския профил, гъвкавостта, убеждаването. Ние живеем в система, в която човек властва над човека, срещу който дори свободата е безпомощна. Точно обратното, тази система залага именно на свободата, това е най-голямото ѝ откритие. Всяка една критика не прави нищо, освен да затвърди положителния ѝ имидж, всеки памфлет подпомага илюзията на нейната престорено любезна толерантност. По много елегантен начин системата ви кара да се подчинявате. Всичко е позволено, никой не идва да ти се разкрещи, ако обърнеш всичко наопаки. Системата е постигнала целта си: дори неподчинението е форма на подчинение.

Нашите разбити съдби са прекрасно подредени. Дори вие, които четете тази книга, си казвате: „Какъв жалък творец-нещастник, първо пие от извора, а после плюе в него, хайде нареждай се на опашката, няма мърдане оттук, ще си плащаш данъците като всички нас.“ Няма начин да се измъкнеш. Залостват ни любезно. Блокират ни с кредити, които да изплащаме, месечни такси и наеми. Душата ви, има ли си настроения? Милиони безработни само чакат да освободите мястото си. Можете да мрънкате колкото си искате, Чърчил отдавна ви е отговорил: „Това е най-гадната система, като изключим останалите“. За него ние не сме предатели. Той не е казал най-добрата система, а най-лошата.

---

[1] Верига реномирани френски бутици. — Бел.прев. ↑

[2] Конфликт между папа Сасердос и германския император през XII-XIII век за абсолютната власт върху религията и християнския свят. — Бел.прев. ↑

[3] Церемонията на екзекуция чрез изгаряне на виновниците — евреи или еретици — по времето на Инквизицията в Испанската империя. — Бел.прев. ↑

3.

ТАЗИ СУТРИН закусвах с Директора на Маркетинговия отдел за „Пресни Зеленчуци Мадон“, една от най-големите хранителни вериги в света (84, 848 милиарда франка оборот през 1998, което прави 12, 935 милиарда евро), в нещо като бункер от стомана и стъкло с декор в стила на Алберт Шпер. За да влезеш вътре, трябва да покажеш и млечните си зъби: империята на киселото мляко се охранява здраво. Никога преди, млечните продукти не са били така добре защитавани. Липсва само срокът на годност, лепнат върху автоматичните врати. На влизане ме снабдиха с магнитна карта, която дава достъп до асансьорите, после минах през нещо като шлюзна камера с метални дръжки, както в метрото и изведнъж се почувствах адски важен, като че ли отивах да посетя самия Президент на Републиката, а всъщност имах среща с един стар ХЕК^[1] с раирана риза. В асансьора изрецитирах един стих на Мишел Уелбек:

*„Кадрите вървят нагоре към страдалчеството.
В асансьори от никел минават секретарки,
които си слагат спирала за очи.“*

Някак странно се почувствах — като наврян в това студено стихотворение.

Впоследствие се оказа, че тазсутрешната ми среща без съмнение е по-важна от която и да е среща с висша глава на правителството. Това беше най-важната среща в живота ми, тъй като тя предопредели събитията, които последваха.

На 8-я етаж в сградата на Мадон, всички шефове на отдели носят ризи на райета и вратовръзки с десени от малки животни. Директорът на Маркетинга тероризира трътлестите си асистентки при всеки техен опит да се надуют. Името му е Алфред Дюлер. Алфред Дюлер започва

всичките си срещи по един и същи начин: „Тук сме, за да доставим удоволствие не на себе си, а на потребителите“. Като че ли потребителите са някаква друга раса, „intermensch“? Повдига ми се като го слушам. За човек, който работи в хранителния сектор, е доста тъпо да предизвиква реакции от този род. Представям си го как сутрин се бърсне, как връзва вратовръзката си, как тормози децата с гадния си дъх, как надува радиостанцията *France Info*, как чете *Les Echos*, изправен в кухнята, докато пие кафето си. Не докосва жена си от 1975 година, но дори не му стиска да ѝ изневери (на нея обаче ѝ стиска). Не чете повече от една книга на година и при това от Ален Дюмаел. Надява костюма и си вярва, че играе важна роля в ядрото на своя холдинг, кара мерцедес, който прави врум-врум в задръстванията, има Motorola, която прави плим-плим, закачена до радиото Pioneer, от което излизат съобщения за „Castro-Castro-Castorama... Mamouth смаква цените... Изберете добре, изберете But“. Вярва, че подеът в икономиката е много положителна новина. В действителност той води до ненужно производство, „едно мащабно натрупване на стоки“ (Карл Маркс), още една купчина ненужни продукти, работещи за нашето заробване. Той вярва. В частния колеж са го научили: В Растежа ще Повярваш. Колкото повече произвеждаме, толкова повече изграждаме нашето щастие! Да живее експанзията, която захранва заводите, които увеличават експанзията! Не спирайте да произвеждате, рискувате да се замислите!

Седнали сме в типичната за световните бизнес сгради задушна стая за събрания, с овална стъклена маса, на която има чаши с портокалов сок и робиня-секретарка с наведен поглед, която носи термос с кафе. Стая с миризмата на чорапи от застояли вечерни съвещания. Дюлер започва срещата, напомняйки, че всичко казано е стриктно конфиденциално; няма предварителни схеми за тази среща, тя е свикана спешно; „трябва да се хвърли по едно око на продажбите... но малко съм притеснен от обрата на нещата... конкуренцията лансира голяма кампания, която точно копира нашата... според достоверни източници те имат намерение да ни вземат пазарни дялове... считаме се за атакувани“. Само за секунда присъстващите

започват да бръчкат вежди. Липсват само зелените каски и стратегическите карти, за да се почувстваме в „Най-дългия ден“.

След рутинните метеорологични коментари, Жан-Франсоа, Директор Клиенти в нашата агенция, взима думата. Той прави резюме на брифа като едновременно прожектира диапозитиви:

— И така, ще ви покажем един 30-секунден стори-борд, който защитава *Слабѝна* от атаката на дистрибуторите-имитатори. Нека напомня за стратегическата цел, която фиксирахме на предишното ни събрание: „В един срутвационен пазар, *Слабѝна* иска да въведе нова представа за бялото сирене, благодарение на различната си ергономична опаковка.“

Той сменя диапозитива. На стената с дебели букви четем:

ЕМОЦИОНАЛЕН АТРИБУТ

Лаком/неустоим

Удоволствие/Мода   __СЛАБѝНА__   Добра фигура/
Красота

Здравословно/хранително

__Рационално__

Тъй като никой не издава звук, той продължава да перифразира това, което е написано на Word 6 от неговата асистентка (по това време, в кварталната детска градина детето ѝ хваща възпаление на ухото):

— Както беше обсъдено на 23-и с Люк и Алфред, преимуществото на продукта за консуматора е: „Със *Слабѝна* фигурата ми е фина и едновременно с това се храня интелигентно, благодарение на витамините и калция, които тя съдържа.“ В този претрупан сектор, ревизията на бранда ни показва, че трябва да се залага на двойния интерес: красота и здраве. Киселото мляко *Слабѝна* е полезно и за тялото, и за духа. И за тавата и за краката, ха-ха-хха.

Тази реч е плод на отдела Стратегия и Планиране (двама четирийсетгодишни мъже с депресия) и техните заместник-шефове. Тази реч е най-вече пригодена към желанията и вкусовете на клиента и има за цел да защити сценария, който изсмуках от пръстите си предната вечер. Тук Джеф спира за миг, усмихва се, но изглежда адски самотен и продължава да рецитира:

— Концепцията, която изградихме, засилва посланието и придава максимално въздействие на визуалния код — носител на изградения продуктово интерес. И така, давам думата на Октав.

Понеже Октав — това съм аз, налага ми се да се изправа и да разкажа проекта за телевизионен клип в една мъртва тишина, като показвам дванадесетте избрани картинки, нарисувани от свръхдобре платения илюстратор.

— И така, намираме се на плажа в Малибу, Калифорния. Времето е разкошно. Две блондинки, облечени в червени бански, тичат по пясъка. Едната казва на другата: „Тълкуването на личните имена е изложено на отстъп от възвръщането на херменевтиката“. Другата ѝ отговаря: „И все пак, да не попадаме в онтологичната параномазя.“ Междувременно в океана двама сърфисти спорят: „Не одобрявам хедонисткия подход, с който Ницше си служи в *Ессе Ното*, за да възхвали нацията.“ Другият му отговаря малко сърдит: „Не съм съгласен с теб. Той просто защитава концепцията за Здравия дух в рамките на един алегоричен солипсизъм.“ Камерата отново се връща към двете момичета, които сега рисуват по пясъка математически формули: „Ако приемем, че корен квадрата на x варира в безкрайността...“, „Да, казва другото момиче, тогава трябва само да разделиш сумата, която ще клони към кривата на асимптота...“ Клипът завършва с крупен план върху кофичката на *Слабина*, със супер:

Слабина. Слаб си. Умен си.

Тишината продължава да мълчи. Маркетинговият директор поглежда към шефовете на отделите, които си водят бележки, за да избегнат да вземат думата. Жан-Франсоа пробва да щракне с пръсти без особено въодушевление.

— Разбира се, накрая се появява сигнатурният^[2] знак на марката „mmm, Мадон“. Тъжъ, ние счетохме за интересно да вземем символи на

фината фигура и да покажем как водят интелектуален разговор... Да отбележим също, че спортът на открито става все повече на мода. Разбира се, имаме и вариации на този клип, като например две Миски Франция спорят на тема геополитика или за конвенцията от Брест-Литовск през 1918 г.; или голи мъже-стриптизьори „чипъндейлс“ тълкуват голотата като освобождаване на тялото и отричане на постмодерната алиенация, показвайки своите мускули и тъй нататък... Яко, нали?

Един след друг, заместник-шефовете започват да дават мнението си: „средно ми допада“, „по-скоро се присъединявам“, „не съм съвсем сигурен, нищо, че разбирам накъде биете“, „това е посока, която трябва да се доразвие“... Да отбележа, че всеки един от говорещите, по подобие на папагалите, повтаря това, което предишния, по-нисшестоящ от него е казал. Изненадващо, Дюлер се включва. Големият шеф не е съгласен със своите нисшестоящи:

— Защо трябва да използваме хумора?

В крайна сметка, Алфред Дюлер има право: и аз да бях на негово място, нямаше да се смея. Потискайки гаденето си, аз правя опит да се аргументирам:

— Хуморът е положителен за вашата марка. Той ви прави симпатични. И помага много на запомнянето. Потребителите си спомнят по-добре това, което ги е разсмяло, после те го разказват на колеги, приятели, в междучасията. В момента комедиите се гледат най-много. Хората, които отиват на кино, искат да се забавляват...

В този момент Дюлер изтърсва тази незабравима фраза:

— Да, но когато филмът свърши, те не изяждат лентата.

Моля да ме извинят и се запътвам към тоалетните, мислейки си: „Ти, голямо лайно такова, достойно заслужи мястото си в моята книга. Още в третата глава ще се появиш. АЛФРЕД ДЮЛЕР Е ЕДНО ГОЛЯМО ЛАЙНО.“

Всеки писател е бързливец. Всяко литературно произведение е донос. Какъв интерес има в това да пишеш книги, ако не плюеш в супата. Случи се така, че бях свидетел на определен брой събития и че

познавам един луд издател, който се съгласи да ги публикува. Инициативата не идва от мене. Попаднах в една машина, която помита всичко по пътя си, никога не съм претендирал, че ще изляза от там безнаказано. Навсякъде търсих човека, който имаше власт да промени света, докато един ден си дадох сметка, че това може би съм аз.

---

[1] Съкр. от Hautes Etudes Commerciales — бизнес колеж във Франция. — Бел.ред. ↑

[2] Сигнатура: съвкупност от знаци и символи, които съставят сигнализацията на една марка. — Бел.прев. ↑

4.

ГРУБО КАЗАНО, планът им беше да разрушат горите и да ги заместят с коли. Това не беше съзнателен, замислен проект. Беше по-страшно. Те не знаеха накъде отиват, но вървяха натам, тананикайки си, а след тях се лееше потоп (или по-скоро киселинни дъждове). За първи път от съществуването на планетата, хората имаха една и съща цел: да печелят достатъчно пари, за да приличат на образа от рекламата. Останалото беше без значение, те нямаше да са тука, за да понесат последствията.

Нека направя едно малко уточнение. Аз не се самокритикувам, не правя и психоанализа на публиката. Пиша изповедите на едно дете на хилядолетието. Употребявам думата изповед в католическия ѝ смисъл. Преди да си замина, търся спасение за душата си. Нека да си припомним думите от евангелието на Лука: „В небесата ще има повече радост за един грешник, който моли за прошка, отколкото за деветдесет праведни, които нямат нужда от разкаяние.“ Отсега нататък, единственият човек, с който се наемам да подпиша безсрочен договор, е Господ.

Моля да бъде отбелязано, че се опитах да се противопоставя, дори да знаех, че участието ми в техните събрания е вид сътрудничество. Това, че приемаш да седнеш на тяхната маса, в тяхната гнусна мраморна климатизирана стая, те прави съучастник в общото промиване на мозъци. Войнственият им речник ги издава: те говорят за кампании, за мишени, за стратегии, за импакт. Те планират обективни цели, първа вълна, последвана от втора вълна. Те се страхуват от канибализацията на собствените си марки и се отказват от вампирството. Казаха ми, че в Марс (фабрикантите на шоколадови изделия с името на Бога на Войната) разделяли годината на 12 периода от по 4 седмици; те не казват 1-ви април, а „П4 С1“! Те са военни, които водят Третата Световна Война. Нека все пак ви припомня, че — ако рекламата е вид техника за мозъчна интоксикация, открита от

американеца Албърт Ласкър през 1899 — тя най-вече е била развита по много ефективен начин от така известния Йозеф Гьобелс, който през тридесетте я използва превъзходно за да убеди германския народ да изгорят всички евреи. Гьобелс е един виден идеолог-редактор: „DEUTSCHLAND UBER ALLES“, „EIN VOLK, EIN REICH, EIN FUHRER“, „ARBEIT MACHT FREI“... С рекламата шега не бива — никога не го забравяйте.

Разликата между „консумирам“ и „изяждам“ не е много голяма.

В един момент повярвах, че мога да бъда зрънцето в ангренажа. Въстанник в корема на звяра; войник на първа линия в пехотата на глобалния пазар. Казвах си: „Не можеш да промениш траекторията на един самолет отвънка, промяната идва отвътре, както казва Грамши“ (Грамши е по-готин от Троцки, нищо че проповядват едно и също). Можех да цитирам Тони Блеър или Даниел Кон-Бендит. Отвътре можех да свърша мръсната работа. През 1968 година хората първо правеха революцията, после продължиха с рекламата. Аз исках да направя обратното.

Представях си се като един либерален Че Гевара, един разярен протестант с яке Gucsi. Ето на, бях подполковник Gucsi! Супер марка. Запомня се добре. На пръв поглед виждам само два проблема:

1) Gucsi почти се римува с „дуче“

2) най-големият революционер на 20-ти век не е Че Гевара, а Михаил Горбачов.

Имаше вечери, когато в моя огромен апартамент мислех за бездомните и не можех да заспя. Всъщност, коката ме държеше буден. Металният ѝ вкус се качваше в гърлото. Мастурбирах в мивката, преди да глътна приспивателно. Събуждах се към обяд. До себе си вече няха жена.

В началото ми се искаше да правя само добро. Това не стана възможно поради две причини: защото ми попречиха и защото се предадох. Хората с най-добрите намерения винаги се превръщат в чудовища. Днес вече знам, че нищо няма да се промени, невъзможно е, прекалено е късно. Не може да се бориш срещу един навсякъде

присъстващ, виртуален и безболезнен противник. Противопоставям се на Пиер дьо Кубертен и твърдя, че в наши дни най-важното е да не взимаш участие. Трябва да изчезнеш — като Гоген, Рембо или Кастанеда. Това е всичко. Да изчезнеш безследно на остров е Анжелика, която маже с плажно олио циците на Жулиана, която ти смуче кура. Да си засадиш марихуана в градината, надявайки се, че ще умреш преди края на света. През Третата Световна Война марките спечелиха срещу хората. Характерното за Третата Световна Война е, че всички страни са губещи. Ще ви кажа една скандална тайна: Давид никога не е побеждавал Голиат. Бях наивник. Невинността не е качество, което може да придобиете в тази корпорация. Добре се хванах в капана им. Това е единствената ми прилика с вас.

5.

ИЗДРАЙФАХ дванадесетте кафета в тоалетната на *Мадон Интернешънъл* и дръпнах една линейка за да вляза във форма. Напръсках лицето си с леденостудена вода, преди да потегля обратно към срещата. Въобще не се учудвам, че никой криейтив не иска да бачка за *Мадон*. Трудно се сърба тяхната попара. Аз обаче имах и други резервни сценарии за техния клип: предложих им вариация на Ангелите на Чарли, с три красиви мацки, които подскачат, размахвайки пистолети срещу камерата на фона на соул музика от седемдесетте; те арестуват бандити и им рецитират поеми от Бодлер (ще има хватки от джудото, кунгфу ритници, преследване и каскади с коли); едната от тях поглежда към камерата, извивайки ръката на един жалък гангстер и казва:

— Благодарение на *Слабйна* с плодове и 0% мазнини ние се справихме и успяхме да арестуваме престъпника. За да бъдат тялото и главата ви винаги във форма!

Това предложение бе придружено от нула овации, както и следващите десетина: пародия на будистки структуралистичен филм, момичетата на Джеймс Бонд при психотерапевт, римейк на *Wonderwoman* от Жан-Люк Годар, конференция на Юлия Кръстева, заснета от Дейвид Хамилтън...

Универсалният идиот продължаваше злъчната си критика срещу хумора:

— Вие, творците, се взимате за артисти, мислите само как да спечелите награди в Кан, аз имам отчети да правя, тая идея или става, или не става, да я раздробим направо, аз имам директиви, с които трябва да се съобразявам, разбирате ме, Октав, много сте ми симпатичен, вашите шеги са смешни, само че аз не съм средностатистическата домакиня, ние работим, съобразявайки се с пазара и трябва да забравим нашето лично отношение и да се адаптираме към таргета, представете си, че сте седнал на ръба на гондола във Везул^[1]...

— Венеция — поправих го. — Оставете гондолите да си седят във Венеция.

Кретенът дори не се засмя. Продължи речта си с възхвала на фокус групите. Школата с вратовръзки продължиха да свирят по гайдата му, заболи поглед в тефтерите си.

— Двадесетте потребителки, които събрахме, абсолютно нищо не схванаха от вашите идеи. Това, което те искат, е да им поднесем информация, покажи им продукта и цената и баста! И после — къде е моята ключова зрителна представа? Вашите творчески идеи са много готини, само че аз съм един фабрикант на прах за пране и имам нужда от нещо, което веднага да ме грабне. А как ще рекламираме по Интернетa? Американците са светлини години напред със спама, тоест разпращането на промоции по имейл, а вашето мислене се е закотвило в 20-ти век! Тая няма да я бъде! Минал съм през очистителното училище. На терена — там е истината! Готов съм да купя нещо учудващо, което обаче да е съобразено с нашите критерии!

Максимално се напънах, за да запазя самообладание.

— Господине, позволете ми да ви задам един въпрос: как искате да учудите вашите консуматори, ако се допитвате до тяхното мнение предварително? Да не би случайно да питате вашата жена каква изненада иска за рождения си ден?

— Жена ми мрази изненадите.

— Това ли е причината да се ожени за вас?

Жан-Франсоа се задави. Колкото и любезно да се усмихвах на Дюлер, не можех да не се сетя за тази фраза на Адолф Хитлер: „Ако желаете да завладеете масите, кажете им най-тъпите и най-жестоките неща“. Тази ненавист, тази омраза към народа, възприета като една неопределена същност... Понякога си мисля, че, за да накарат потребителите да ядат продуктите, индустриалците са готови да разтоварват вагони, наблъскани с животни. Позволете ми да вметна още три цитата от Йозеф Гьобелс (пак той): „Това, което търсим, не е истината, а резултата, който тя предизвиква“. „Пропагандата губи от ефикасността си в момента, в който става забележима“. „Колкото по-тъпста е една лъжа, толкова по-забележима е тя“. Алфред Дюлер продължи жлъчната си критика:

— Имаме определена задача за тази година и тя е да пласираме 12 000 тона. Вашите момичета, които тичат по плажа и философстват,

това ми идва прекалено интелектуално, идеално е за реклама на *Cafe de Flore*^[2], само че мудната потребителка нищо няма да чатне! Що се отнася до цитатите от *Ессе Homo* — аз знам за какво става въпрос, но широката публика рискува да го разбере като нещо малко педалско. Честно, ще трябва да поработите още, съжалявам. Знаете, при *Procter* имат една поговорка: „Не взимайте хората за глупаци, но никога не забравяйте, че те са такива...“

— Това, което казвате, е жестоко! Това означава, че демокрацията води до самоунищожаване. С максими от този род ще върнем фашизма: първо казваме, че народът е тъп, после го унищожаваме.

— А-а, не, няма да излезете с номера на твореца-бунтовник. Ние продаваме кисело мляко, не сме тук да правим революция. Ама какво ти става днес, вчера не те пуснаха в *Les Bains*^[3] ли?

Атмосферата става неспокойна. Жан-Франсоа прави опит да промени посоката на разговора:

— Реално погледнато, контраста между тези секси жени, които говорят за платонична херменевтика, изразява точно това, което искате да кажете: красотата и интелект... нали?

— Много шум за няколко тона кисело мляко — отрязва лицето-гестапо с пенсне.

— Нека си припомним един от принципите на рекламата: да създаде хумористично изместване (това, което на нашия жаргон наричаме „творчески скок“), което кара зрителя да се усмихне, правейки го съпричастен и точно това тайно съучастие продава марката. Както и за така наречените Проктърровци, извинете, но вашата стратегия не се връзва. Слаб и интелигентен, ето това е вашето USP!^[4]

Жан-Франсоа ми прави знак да не задълбавам. Едва устоях да им предложа слогана: „Мадон, юбер алес“, но се въздържах. Само си дайте сметка, какво точно се разиграва на сутрешното събрание. Тук не става въпрос за презентацията на някаква си невинна кампания за кисели млека: това събрание е по-важно и от Мюнхенския договор. (През 1938 г. държавните глави на Франция и Англия — Едуард Даладие и Невил Чембърлейн — оставят Чехословакия в ръцете на нацистите, ей така, седейки си на една маса, решават съдбата ѝ). Стотици срещи като тази при *Мадон*, ежедневно предават света. Хиляди Мюнхенски срещи ежедневно! Това, което става тук, е много

значимо: клането на идеите, забраната на промяната. Седите срещу хора, които мразят публиката, които искат да я приведат до една тъпа, обусловена дейност: пазаруването. В техните мозъци те говорят на „монголката под 50 годишна възраст“. Опитват се да им предложите нещо смешно, нещо, което уважава хората, което ги тика нагоре, защото все пак трябва да бъдеш любезен, когато прекъсваш филм по телевизията. А те ви пречат. Едно и също всеки път, всеки ден... с подвита опашка в костюм на Тергал, хиляди ежедневни капитулации. Хиляди ежедневни „позорни, презрителни компромиси“. Малко по малко, тези стотици хиляди дебилни събрания устройват триумфа на глупостта, пресметлива и омразна, върху желанието за човешки прогрес, просто и наивно. Идеалната ситуация би била да се възползваме от невероятната сила на комуникацията в нашето демократично общество — не за да убиваме мисловната дейност на хората, а за да я стимулираме. Това никога няма да се случи, защото хората, които притежават тази власт, предпочитат да не поемат никакъв риск. Рекламодателите искат предъвканото, стократно изпробвано, те не искат да раздвижите мозъците си, искат да се превърнете в овце, не се шегувам, ще видите, че един ден ще ви татуират продуктов баркод на китката. Знаят, че вашата единствена сила е в кредитната ви карта. Те имат нужда да пречат на избора ви. Искат да сведат нещата, които правите през свободното си време, до една-единствена дейност: пазаруването.

Във всички безлични стаи за събрания, съпротивата срещу промяната се практикува по най-агресивен начин. В тази сграда, между тези плъхове с пърхот и панталони с ръбове е заседнала Сърцевината на застоя. Дали сме им власт, но никой не знае защо. Те са центърът на света. Политиците не контролират нищо, икономиката води парада. Маркетингът е едно от извращенията на демокрацията: оркестърът се командва от диригента. Сондажите правят политиката, фокус групите правят рекламата, панелите избират песните, които се въртят по радиото, трейлърите^[5] определят края на филмите, рейтинговите проучвания правят телевизията, всички тези проучвания, манипулирани от Алфредовци Дюлеровци по цялата планета. Дюлеровци държат юздите, но тъпчат на едно място. Големият Брат не те наблюдава, той те тества. Сондирането е вид консерватизъм. То е абдикация. Вече никой не иска да ви предложи нещо, което има РИСК

да не се хареса. Ето така убиваме новостите, оригиналността, креативността, протеста. Останалото само следва. Нашето клонирано съществуване. Нашето сомнамбулско затъпяване... Усамотяването на хората... Универсалната анестезирана грозота... НЕ, това не е едно безобидно събрание. Това е прототип на края на света. Не може едновременно да се подчиняваме на света и да искаме да го променим. Един ден в училище ще има предмет „Самоунищожаване на демокрацията“.

След 50 години Алфред Дюлер ще бъде съден за престъпления срещу човечеството. Всеки път, когато той употребява думата „пазар“, трябва да подразбираме „торта“; „икономика на пазара“ означава „икономика на тортата“. Този мъж е адепт на либерализацията на тортата, иска да лансира нови продукти на тортата, иска да се впусне в завладяването на нови торти и никога не забравя да уточни, че тортата е световна. Той ви мрази, не го забравяйте. За него сте добитък, кучетата на Павлов, интересува го само едно — парите ви да отидат в джобовете на акционерите му (пенсионните американски фондове, тоест група дъртаци с лифтинг, които чакат да пукнат по басейните в Маями, Флорида), които управляват Най-Добрия от Материалистичните Светове.

Усещах как от носа ми ще шурне кръв и помолих да ме извинят отново. Парижката кока е толкова пресечена, че се налага да имаш солидни ноздри. Усещах потока кръв. Станах прибързано, подсмърчайки като циганин и се засилих към тоалетните, а там кръвта шуртеше от носа ми, не преставаше да струи, кръвта беше навсякъде, по ризата ми, по огледалото, по рулото за тоалетна хартия, по плочките, а ноздрите ми приличаха на големи червени топки. Слава Богу, никой не влезе в този момент. Видях в огледалото окървавеното си лице, червеното беше навсякъде, върху брадичката ми, устата, яката, мивката, имах кръв и по ръцете — и този път успях, те спечелих, ръцете ми буквално бяха плувнали в кръв — и тогава ми хрумна една идея, написах на стената на кенефите „свине“, „СВИНЕ“ на вратата, излязох в коридора, „свине“ върху килима, „свине“ в

асансьора, и изчезнах. Мисля, че камерите са увековечили този славен момент. Денят, в който станах кръстник на капитализма със собствената си кръв.

---

[1] Крайбрежно курортно селце на Северно море, в Белгия, близо до Остенде. — Бел.ред. ↑

[2] Известно кафе-ресторант, където се събират писатели и интелектуалци в Париж. — Бел.ред. ↑

[3] Хип диско бар в Париж в бивша турска баня. — Бел.прев. ↑

[4] Unique Selling Proposition — Изключително Предложение за Продажба. — Бел.прев. ↑

[5] Сцени от следващ филм. — Бел.прев. ↑

6.

ООПС! ДИРЕКТОРЪТ на агенцията влиза в офиса ми. Облечен е в бял панталон, моряшко сако с бяла кърпичка и златни копчета и, естествено, риза на розови квадратчета. Едва успях да разкарам текста от екрана си. С бащинско чувство ме потупа по рамото: „И така, как върви производството?“ Филип ме харесва, защото си мисли, че съм успял да се дистанцирам от професията си. Знае, че без мене е кръгла нула и обратното, аз без него съм едно нищо: мога да кажа чао на безлюдния остров, кокаина и курвите (Вероника просната върху Фиона; Фиона, Вероника и аз в поза сандвич). Той е един от малкото хора, които ще ми липсват, когато изляза от играта, след като бъде публикувано това съчинение. Доказва любовта си като ми плаща солено. Уважавам го, защото живее в още по-голям апартамент от моя. Сега той странно ме потупва по рамото и с глас, в който се усеща напрежение ми подшушва:

— Я кажи... не си ли малко изморен?

Повдигам рамене:

— Изморен съм от деня, в който съм се родил.

— Октав, знаеш колко те обичаме. И все пак внимавай, подочух, че са ти изгърмели бушоните тая сутрин в *Мадон*. Дюлер ми се обади адски разстроен, трябваше да изпратя екип да почисти твоето произведение на изкуството. Май ти е нужна почивка...

— Не мислиш ли, че по-скоро трябва да ме уволниш?

— Веднага вадиш големите думи. В никакъв случай. Прекалено много уважаваме таланта ти. Твоето присъствие се отразява прекрасно на фирмата. Американците бяха възхитени от клиповете за Оранжева Кола, а слоганът ти „Прекалено учудващо е“ показва невероятни резултати според рисърча на *Ipsos*. Струва ми се, че по-рядко трябва да те изпращаме при клиентите... нали?

— Чакай малко, аз си бях много спокоен, тоя дебил Дюлер ме засипа с идиотщини от типа на спама по Интернет, можех да помоля Чарли да му изпрати по пощата един вирус „троянски кон“, който да

разбие цялата му система, доста по-скъпо щеше да му излезе от някакво си измиване на кенефите.

Филип излезе от стаята в сподавен смях, което при него означава, че не е разбрал нищо. Лично шефът да дойде да те смъмри — ето, това е добър знак в полза на моето уволняване, все пак можеше да го направи по вътрешната мрежа чрез имейл. Хората все по-рядко си говорят, когато се насилваме да кажем истината в очите — това обикновено е знак, че вече е станало прекалено късно.

7.

МНОГО ЧЕСТО хората са ме питали, защо творците в рекламата са толкова добре платени. Човек, на който му трябва една седмица да набере статия за Фигаро, ще бъде заплатен 50 пъти по-малко от един копирайтьър, на който са му нужни 10 минути за да напише текста за един плакат. Защо? Просто защото копирайтьърът върши работа, която докарва повече пари. Рекламоателят има десетина или стотина милиона годишен бюджет, който трябва да бъде похарчен за реклама. Агенцията изчислява своите цени от процента на закупеното рекламno пространство: принципно комисионата е 9% (по-рано беше 15%, но рекламоателите схванаха, че се прецакват). Всъщност, творците в рекламата са далеч по-малко платени от това, което носят като доходи на рекламоателя. Тяхната заплата е нищожна в сравнение със сумите, които им минават пред очите и парите, които техните работодатели прибират. На всичкото отгоре, ако един криейтив-концептуалист поиска по-ниско възнаграждение, никой няма да го вземе на сериозно. Един ден, излизайки от среща с Марк Мароние, аз му зададох следния въпрос:

— Защо всички слушат Филип, а не мене?

— Защото Филип печели по 50 000 евро на месец, а ти не.

Да твориш за рекламата — това не е професия, в която трябва да оправдаеш заплатата си; това е професия, в която заплатата те оправдава. Както при водещите на предавания по телевизията, това е доста ефимерна кариера. Ето защо, един творец за няколко години печели това, което обикновените хора за цял живот. И все пак има огромна разлика между рекламата и телевизията: един рекламист прави клип от 30 секунди за една година, един водещ за 30 секунди съставя едногодишна програма.

И после, да си творец не е лесна работа. Репутацията на тази професия страда от външния ѝ вид, който изглежда очевиден. Всеки си мисли, че може да се справи. Но срещата от тази сутрин ви подсказва,

че не е толкова лесно. Ако продължим започнатото сравнение с журналиста от Фигаро — вижте какво се получава: работата на един творец в рекламата е все едно неговата статия да бъде коригирана от редактора, после от заместник главния редактор, после от главния редактор, после препрочетена и модифицирана от всички хора, споменати в статията, после прочетена пред подбрана група от хора, представители на електората на вестника, и пак модифицирана, с шанс 90 на 100 да не бъде публикувана. Познавате ли много журналисти, които ще се съгласят на подобно отношение? Това е още една причина да ни плащат толкова добре.

Все някой трябва да измисля рекламите: директорът на агенцията и отделът клиенти продават тези реклами на рекламодателите, за тях се говори в пресата, телевизията ги пародира, бюрата за изследване ги разнищват и по този начин те вдигат познаваемостта на продукта и неговите продажби. Но в даден момент един млад глупак седи на стол и си представя тези реклами, измисля ги в малката си глава, и точно този глупак струва адски скъпо, защото той е Владетел на Вселената, както вече ви обясних. Този млад глупак се намира в най-крайната точка от производствената верига, точката, където икономическата разправа е най-остра. Фирми измислят хиляди, продукти, милион работници ги произвеждат в заводите и после те се разпределят в безбройните магазини. Цялото това движение-вълнение ще бъде абсолютно безсмислено, ако глупакът на своя стол не намери начин да смаже конкуренцията, да убеди купувачите да изберат тази марка, а не някоя друга. Това не е някаква си безплатна дейност, нито пък дилетантска игра. Тези неща не се правят току-така. Нещо много мистериозно се случва, когато с Чарли, моят партньор Арт директор, усещаме, че сме набарали идеята, подходяща да набути поредния ненужен продукт в кошницата на съпричастната домакиня. Изведнъж се споглеждаме със съучастнически поглед. Магията е готова: да породим желанието в хора, които нямат средствата, да си купят нещо ново, от което са нямали нужда само преди 10 минути. Всеки път е като първия път. Идеята изниква отникъде. Това чудо ме вълнува дълбоко, очите ми се напълват със сълзи. Наложително е да се изпразня.

Професионалната ми титла е „idea man“ или редактор-концептуалист; в наше време така наричат обществените писатели. Измислям концепции за сценарии на 30-секундни рекламни клипове и пиша слогани за печатни реклами. Казвам „слоган“, за да ме разберете, иначе тази дума е вече отживелица. Днес се казва „кука“ или „хедлайн“. Харесвам термина „кука“, но „хедлайн“ е много по-гъзарско. Всички редактори-сноби употребяват термина „хедлайн“ и аз не зная защо. Вследствие и аз казвам, че съм измъдрил тоя или оня „хедлайн“, защото — когато си сноб — по-често те повишават. Работя за 8 клиента: един френски парфюм, една отдавна излязла от мода марка дрехи, италиански спагети, синтетичен подсладител, мобилен телефон, бяло сирене без мазнини, разтворимо кафе и сода с вкус на портокал. Моите дни приличат на един дълъг сеанс с лупинги между тези осем огньове, които трябва да гася. Непрекъснато трябва да се приспособявам към различните проблеми на тези марки. Аз съм един хамелеон-наркоман.

Трудно ще повярвате, че не съм избрал тази професия само заради парите. Обичам да си представям изречения. Никоя друга професия не дава толкова сила на думите. Редакторът в рекламата е автор на афоризми, които се продават. Мразя това, в което се превърнах, но признавам, че няма друга професия, където в продължение на 3 седмици да се караш с някой заради едно наречие. Когато Цицерон е написал: „Мечтая за свят, в който човек е готов да умре заради една запетайка“, дали е подозирал, че става въпрос за света на концептуалиста-редактор?

Концептуалистът-редактор работи в екип с Арт директора. Арт директорите и те си имат начин да снобароят: казват, че са АД. (съкращение от Арт Директор). Могат да казват, че са Художествени отговорници за Визията (художественият вид на рекламата). Добре де, няма да ви обяснявам всички трикове на рекламата, стига само да прочетете комикс от Лозиер или да гледате вечер по телевизията (най-

често в неделя) комедиите от 70-те, където ролята на рекламиста винаги е интерпретирана от Пиер Ришар. По онова време, рекламата е разсмивала хората. Днес тя не разсмива никой. Рекламата отдавана вече не е весело приключение, превърнала се е в една непобедима индустрия. Да работиш в рекламна агенция е горе-долу толкова забавно, колкото да работиш като експерт-счетоводител.

Отлетя времето, когато рекламистите бяха супер смешни фокусници и шарлатани. Отсега нататък, те са сериозни, опасни бизнес хора, пресметливи, безпощадни. Публиката е започнала вече да се усеща: тя избягва нашите екрани, къса листовките ни, бяга от нашите ракети, драска по нашите билбордове 4×3. Наричаме тази реакция рекламофобия. Само че междувременно, като пиявица, рекламата засмуква всичко. Тази дейност, родила се малко на шега, сега управлява живота ни: тя финансира телевизията, диктува пресата, разпорежда се със спорта (не Франция победи Бразилия на Световното по футбол през 1998 г., а *Adidas* победи *Nike*), моделира обществото, влияе на сексуалността, подпомага икономическия растеж. Имате нужда от цифри? Инвестициите за 1998 година на всички рекламодатели в света бяха достигнали 2 340 милиарда франка (дори в евро да го сметнете, пак се получава една впечатляваща сума). Уверявам ви, че на тази цена всичко е за продан, най-вече вашата душа.

8.

НЕПРЕКЪСНАТИТЕ СЪРБЕЖИ във венците ме принуждават постоянно да ги чеша. Остарявайки, устата ми става все по-малка. На по 4 грама кокаин на ден съм. Почвам с отварянето на очите, първата линия се смърка преди кафето. Колко жалко, че разполагаме само с две ноздри, иначе можех да смъркам доста повече: коката е „трепач на грижи“, казва Фройд. Тя анестезира проблемите. През целия ден дъвча дъвка, без да имам дъвка в устата си. Нощем ходя по купони, където никой не ме вижда.

Защо американците контролират света? Защото контролират комуникацията. Дойдох в тази американска агенция, защото знаех, че Марк Мароние бачка тук. Агенцията се казва *Roserys & Witchcraft*, но всички я наричат *Rosse*. Ние сме френският филиал на първата световна верига агенции, създадена през 1947 от Ед Росърис и Джон Уичкрафт (през 1999 г. има 5,2 милиарда брутна печалба). Сградата, в която се намираме, е построена през 70-те години: По това време архитектурният стил тип „пътнически кораб“ (заоблени фасади) е бил на мода. Сградата има голям вътрешен двор, с жълти тръби разпръснати навсякъде, стилът е между Бобур и Алкатраз, само че се намира в Булон-Бийанкур, което е по-малко шик от Медисън Авеню. В преддверието големите инициали „R&W“ са заобиколени от пластмасови зелени растения. Забелязват се забързани мъже, прегърнали папки под мишниците. Добре сложени момичета говорят по мобилни телефони. Всички се отдават на една и съща мисия: да подобрят материалното състояние на производител на тоалетна хартия, да лансират нова супа на прах, „да консолидират миналогодишното оптимално репозициониране на маргарина“, „да завладеят нови пазарни дялове за суджука“... Веднъж ми се случи да попадна на една от нашите бременни служителки, която плачеше в коридора. Акаунтите^[1] се крият, когато плачат. Показах се кавалер, предложих ѝ чаша студена вода, носна кърпичка и ръка на задника ѝ. Нищо не

можеше да се направи: тя се напъна да се усмихне, но почувствах, че я беше срам, че се е изпуснала пред някой.

— Тази нощ сънувах, че краката ми сами вървят и ме отвеждат в Ross. Опитах се да се преборя, а те като че ли бяха включени на автоматичен пилотаж... Нищо ми няма, ще ми мине...

Помоли ме да не казвам нищо пред шефа ѝ, увери ме, че леко превърта, но, че нямало нищо общо с работата, просто бременността я уморява страшно. Тя си оправи грима и хукна към работното си място. Стигнах до извода, че изкарвам хляба си на едно сектантско място, което превръщаше бременните жени в ръждясали работи.

Марк Мароние ме плясва по ръката за поздрав.

— Здравей, измамнико! Все още ли пишеш своя роман, платен от агенцията с цел да съсипе рекламата?

— Естествено, нали всичко от тебе съм научил!

Най-страшното е, че това е самата истина. Мароние е творческият директор на Rosse и при все това той публикува книги, участва в телевизионни предавания, в момента се развежда и пише литературни критики в едно скандално седмично издание... Занимава се с куп неща и стимулира своите подчинени да правят същото, за да „проветриват съзнанието си“, така да се каже (аз обаче знам, че е, за да ги предпази от полудяване). Кариерата на Мароние е към привършване, но едно време той е бил истински титан: печелил е „лъвовете“ в Кан, списание *Stratégies* му е посвещавало корици, има Първа награда в клуба на Арт Директорите... Той е авторът на много известни слогани: „ВСЕКИ СИ ИМА НОМЕР, А ВАШИЯТ КАКЪВ Е?“ за *Boygues Telecom*, „АКО ОБИЧАТЕ ЗВУКА, ПО-ДОБРЕ ОБИЧАЙТЕ И КАРТИНАТА“ за *МСМ*, „ГЛЕДАЙ МЕ В ОЧИТЕ, КАЗАХ ОЧИТЕ!“ за *Wonderbra*, „ЕДНАТА ВИ ПОЛОВИНКА УМИРА ОТ ЖЕЛАНИЕ, КАЖЕТЕ НА ДРУГАТА ДА СИ ЗАТВАРЯ УСТАТА“ за *Ford*. Най-известен си остава: „КАФЕ МАМИЕ. СЪС СИГУРНОСТ ИМА ПО-ДОБРО КАФЕ. ЖАЛКО, ЧЕ НЕ СЪЩЕСТВУВА.“. Мамка му, толкова лесно изглежда, ама трябва да се сетиш. Колкото по-лесно, толкова по-трудно за напипване. Най-красивите тагове са с една

убийствена, обезоръжаваща простота: „ТРЯБВА ДА СИ ЛУД, ЗА ДА ПОХАРЧИШ ПОВЕЧЕ“, „ТОВА, КОЕТО ПРАВИ ВЪТРЕШНОСТТА, ИЗЛИЗА НА ВЪНШНОСТТА“, „ВОДАТА. ВЪЗДУХА. ЖИВОТА.“, „ХЛЯБ, ВИНО И СИРЕНЕ *BOURSIN*“, „100% ОТ ПОБЕДИТЕЛИТЕ ИЗПРОБВАХА ШАНСА СИ“, „ДА ВПРЕГНЕМ НАШИТЕ ТАЛАНТИ“, „ЖИВОТЪТ Е ПРЕКАЛЕНО КРАТЪК ЗА ДА СЕ ОБЛИЧАМЕ ТЪЖНО“, „САМО *MAILLE* МИ ОТИВА МАЙ“, „УЖ Е ЛЕСНО ДА НЕ СЕ ИЗЛЪЖЕШ“, „ВЕЧЕ НЯМА ДА ИДВАТЕ ПРИ НАС СЛУЧАЙНО“, „ЗАЩОТО МНОГО ГО ИСКАМ“, „ДА НЕ СЕ РАЗМИНАВАМЕ С ПРОСТИТЕ НЕЩА“, „НЯКОЛКО ГРАМА ФИНЕС В ЕДИН БРУТАЛЕН СВЯТ“, „ТОВА, ЧЕ ВЕЧЕ Е ПРАВЕНО, НЕ ОЗНАЧАВА, ЧЕ НЕ ТРЯБВА НИЩО ДА СЕ ПРАВИ“, и, разбира се „JUST DO IT“, най-добрият в Историята на Бизнеса (като се замисля моят любим обаче си остава: „*HYUNDAI. PREPARE TO WANT ONE.*“ Той е най-честният от всички. В миналото, когато са измъчвали хората са им казвали: „Ще говориш!“, а сега — „Ще искаш“. Болката е по-възвишена, защото е по-досадна.)

Мароние познава добре кулисите на професията. Той ме научи на правилата, които никъде не са написани, а и в никое училище не може да се научат: аз ги написах на един лист хартия и ги закачих над i-Mac-a си.

ДЕСЕТТЕ ЗАПОВЕДИ НА КРИЕЙТИВ ОТДЕЛА:

1) Създавайки реклама, един добър криейтив не се обръща към потребителя, а към 20-те души в Париж, способни да го вземат на работа (това са Творческите Директори на 20-те най-добри рекламни агенции). Следователно, по-важно е да спечелиш награда в Кан, отколкото пазарни дялове за клиенти.

2) Най-добрата идея винаги е първата, но по-важното е, преди да я представиш, да изчакаш три седмици.

3) Рекламата е единствената професия, където ти плащат, за да правиш нещата по-зле. Когато представяш една гениална идея пред

клиент и той иска да я съсипе, мисли за заплата си, после добави малко палмички в сториборда, за да отидеш да снимаш в Маями.

4) Винаги закъснявай за срещи. Един артист, който идва на време, не заслужава доверие. Отивайки на среща с 45 минути закъснение, той никога не трябва да се извинява. Най-добре да каже нещо от сорта на: „Добър ден, мога да ви отделя само три минути от времето си.“ Или да цитира Р. Барт: „Мечтите не продават, продава разумът.“ Или друг не толкова шик вариант е да започне с цитат на Р. Лоуи: „Грозотата трудно се продава.“ Никога не забравяйте, че клиентите идват в рекламните агенции, защото са неспособни да раждат идеи. Те страдат от това и ви се сърдят. Ето защо ние трябва да ги ненавиждаме, шефовете на търговските марки са мазохисти и завистници. Те ни плащат, за да ги унижаваме.

5) Когато не сте подготвен — говорете последен и присвойте за себе си това, което другите са казали. Във всяка среща последният, който говори, е прав. Смисълът на една среща е да прецакаш другите, никога не го забравяйте.

6) Разликата между старшия и младшия криейтив е, че старшият е по-добре платен и работи по-малко. Колкото повече ти плащат, толкова повече те слушат и толкова по-малко говориш. В тази професия, колкото по-на високо седиш, толкова повече трябва да мълчиш, защото колкото по-малко говориш, толкова повече хората те смятат за важен. Извод: за да продадеш една идея на творческия директор, систематично трябва да му напомняш, че идеята е негова. Когато му я представяш, вмъквай изречения от типа на: „Аз се върнах на твоята първоначална насока“, или „Това е само разработка на твоята идея от вчера...“. Всеки знае, че Творческият Директор не е казал нищо, което да те вдъхнови, нито пък е дефинирал посоката на мислене.

6b) Младшият криейтив разказва смешки, на които никой не се смее, а старшият разказва вицове, на които всички се смеят. Това е друг начин, за да ги различиш.

7) Култивирай „отсъствието“. На работа идвай към обяд, не поздравявай, когато хората ти казват „добър ден“, взимай си тричасова обедна почивка, бъди неоткриваем, когато си в офиса. Ако някой ти направи забележка, отвърни: „Творците нямат работно време, имат само срокове.“

8) Не искай мнението на никого относно рекламната кампания, която си измислил. Ако искаш нечие мнение, винаги рискуваш той/тя да ти го даде и не е изключено в последствие да се наложи да се съобразиш с него.

9) Всеки върши работата на човека над него. Стажантът върши работата на арт директора /копирайтъра, те вършат работата на творческия директор, а той на президента. Колкото си по-важен — толкова по-малко работиш (пак си погледни точка 6-та). Пробутвай цялата си работа на стажанта: ако се хареса концепцията — направи така, че заслугата да изглежда твоя, ако пък се провали, вината си остава за него. Стажантите са новите роби: неплатени, могат да бъдат изхвърлени по всяко време, носят кафе, правят фотокопия — така лесно заменими като бръснарското ножче.

10) Когато твой колега ти разказва за добра идея/ слоган, която му е хрумнала, никога не показвай, че ти харесва. Кажи му, че не струва нищо, непродаваемо е, или, че е изтъркано и правено сто пъти, или че е плагиатствано от една стара английска реклама. Когато ти покаже тъпа идея, моментално прояви завист, примесена с възхищение.

Естествено, сега, когато Мароние отговаря за творческия отдел на агенцията, той е забравил тези завети. Когато подчинените му показват кампания, той казва или „понюл“, или „посюр“. Понюл означава, че му харесва и ще бъдеш повишен преди края на годината; посюр означава, че имаш интерес да измислиш друга идея, иначе рискуваш да изхвърчиш от агенцията доста бързо. В крайна сметка, работата на Творческия Директор не е кой знае колко сложна: само трябва да уцелиш кога да измърмориш „посюр“ или „понюл“.

Понякога се чудя дали Марк не избира, като играе на ези-тура в главата си.

Той ме погледна с доза нежност, преди да прекъсне мечтите ми:

— Май добре си се разтоварил тази сутрин в *Мадон*?

Аз му дръпнах една тирада, като едновременно я записвах на компютъра си, за да може да я прочетете и вие:

— Виж, Марк, ти сам знаеш, всички творци рано или късно откачат: нашата работа е адски фрустрираща, все повече и повече ни плюят в лицето. Най-големият клиент на агенцията е кошчето за боклук. Как само бачкаме за него! Само се вгледай в безнадеждния поглед на старите рекламисти, те вече отдавна са се предали. След известно количество отхвърлени идеи, ние оставаме без всякаква надежда, дори и да се правим, че не ни пука, то ни яде отвътре. Не стига, че всички сме неуспели да се реализират артисти, ами на всичкото отгоре ни карат да пълним шкафчетата си с отхвърлени проекти. Знам какво ще ми кажеш: по-добре е, отколкото да бачкаш в завод. Само че работникът поне знае, че произвежда нещо осезаемо, а „творецът“ трябва да приеме една скучна длъжност и една тъпа титла, които не му служат за нищо друго, освен да духа срещу вятъра и да барабани. Хората, които работят тука, са или алкохолици, или наркомани, или депресивни. През следобедите си те се клатушкат, крискат, играят на видео игри, пушат джойнт. Всеки си има номер. Преди малко видях един от тях как си играеше на въжеиграч, висеше на една греда издигната 15 метра в пространството. Що се отнася до мене, носът ми вече не издържа, зъбите ми сами скърцат, лицето ми е изкривено от тикове, а бузите ми се потят. В името на това страдащо стадо, аз официално заявявам: книгата ми ще отмъсти за всички убити идеи.

Мароние ме изслушва с голяма доза съчувствие, като доктор, който всеки момент ще съобщи на пациента си, че тестът му за СПИН е позитивен. След последното ми заявление той се прицелва в десетката:

— Ако искаш, можеш да подадеш оставката си — изстрелва, излизайки от офиса ми.

Не ми пука, ще продължа и няма да си подам оставката. Да си подадеш оставката е все едно да се откажеш преди края на боксов мач. Предпочитам да свърша с нокаут и да ме изнесат на носилка. Така или иначе, той лъже: никой тука няма да ми позволи да си тръгна, като в сериала Затворника, те ще ме залепят с въпроси: „Защо си подадохте оставката?“. Винаги съм се питал, защо обитателите на Вилидж задават постоянно този въпрос на Номер 6. Днес вече мога да си отговоря. Защото в свят, тероризиран от безработицата и организиран около култа за работа, това е големият въпрос на нашия век: „ЗАЩО СИ ПОДАДОХТЕ ОСТАВКАТА?“. Спомням си как във всяка серия, когато в началото на епизода излизат надписите с участниците, аз се възхищавах на подигравателната усмивка на Патрик Макгоън, който крещеше „Аз не съм някакъв си номер, аз съм свободен човек!“. Днес всички сме Номер 6. Борим се, за да минем на ДВН (Договор за Вечна Независимост). И ако зарежем работата си, седейки на плажа на пустинния остров, сред насмърканите курви, рискуваме да видим как една голяма бяла топка се задава, с мисия да ни върне в офиса като ни кара да се изчервяваме: „ЗАЩО СИ ПОДАДОХТЕ ОСТАВКАТА?“.

---

[1] Водещ проекти в една рекламна агенция, той отговаря за клиентите, тоест, рекламодателите. Той пише стратегията за комуникация на марката (бриф), по който творческият отдел измисля рекламните, които акаунта след това защитава и продава на клиента. — Бел.прев. ↑

9.

ПО ТОВА време окачаха огромни снимки на продукти върху стените, по спирките на рейсовете, по стените на къщите, по пода, по такситата, по камионите, по фасадите на сгради за ремонт, по банкоматите, във всички улици — дори и по селата. Животът беше превзет от сутиени, замразени храни, шампоани против пърхот и самобръсначки с тройни ножчета. Човешкото око беше изкушавано повече от всякога: изчислено е, че от момента на раждане до 18-годишната си възраст всеки индивид е изложен средно на 350 000 реклами. Дори и на входа на горите, в най-задънените селца, в изолираните долини, на върха на планините, по кабините на лифтовете, се сблъскахме с логата *Castorarna*, *Bricodecor*, *Champion Midas* и *La Halle aux Vetements*. За погледа на хомо консуматус нямаше покой.

Тишината също беше на път да изчезне. Не можеше да се избяга от радиата, телевизиите, от рекламните клипове, които съвсем скоро щяха да се вмъкват между личните разговори по телефона. Това беше новата услуга, предлагана от *Vouygues Telecom*: безплатни разговори в замяна на рекламни послания, които ще прекъсват разговора всеки 100 секунди. Представете си само: телефона иззвънява, полицаи ви съобщава за смъртта на вашето дете при тежка катастрофа, вие се разревавате, а от другия край на слушалката един глас пее: „С *Carrefour* винаги съм на плюс“. Асансьорната музика беше навсякъде, не само в асансьорите. Мелодиите от мобилните телефони озвучаваха влаковете, ресторантите, църквите и дори манастирите не можеха да устоят на амбиантния шум (истина е, лично съм проверил). Според гореспоменатото изследване, човекът от Западния свят е подложен на 4000 комерсиални/рекламни съобщения на ден.

Човекът вече живееше в пещерата на Платон. Гръцкият философ си беше представил хората, вързани с вериги в една пещера, наблюдавайки сенките на реалността върху стените на тяхната килия. Пещерата на Платон вече беше реалност: казваше се телевизия. Върху нашия катоден екран, ние имахме възможността да наблюдаваме една *Canada Dry* реалност: тя приличаше на реалността, имаше цветовете на реалността, но не беше реалност. Бяхме заменили Логос-а, с лога, прожектирани върху влажните стени на нашата пещера.

Стигнахме до тук само за 2000 години.

А СЕГА ЕДНА СТРАНИЦА С РЕКЛАМА

ДЕКОРЪТ Е В СТИЛ „ЯМАЙКА“.

ТРИМА РАСТИ СЕ ИЗЛЕЖАВАТ ПОД КОКОСОВО ДЪРВО. ФЪНДЪЦИТЕ ИМ ЗАКРИВАТ ЛИЦАТА. ЯКО СА НАПУШЕНИ С ОГРОМНИ ДЖОЙНТОВЕ ОТ ГАНДЖА. КЪМ ТЯХ СЕ ПРИБЛИЖАВА ЕДНА ДЕБЕЛА НЕГЪРКА, КРЕЩЕЙКИ:

— ХАЙДЕ МОМЧЕТА, НА РАБОТА!

ТРИМАТА РЕГЕ МЪЖЕ НЕ ЗАЦЕПВАТ. ОЧЕВИДНО ТАКА СА СЕ НАДРУСАЛИ, ЧЕ И МАЛКОТО СИ ПРЪСТЧЕ НЕ МОГАТ ДА ПОМРЪДНАТ. ТЕ ПОВДИГАТ РАМЕНА, УСМИХВАЙКИ СЕ. ДЕБЕЛАНАТА ОБАЧЕ НЕ СЕ ПРЕДАВА:

— СТАВАЙТЕ! ПОЧИВКАТА СВЪРШИ! НА РАБОТА!

КАТО ВИЖДА, ЧЕ БРАТЛЕТАТА НЕ СЕ ПОМРЪДВАТ, ТЯ ИЗВАЖДА ЕДНО БУРКАНЧЕ С ДАНЕТ И ГО РАЗМАХВА ПРЕД ЛИЦАТА ИМ.

ВИЖДАЙКИ ШОКОЛАДОВИЯ ДЕСЕРТ, ТРИМАТА РАСТАФАРИ ВЕДНАГА СЕ ИЗПРАВЯТ, ПЕЕЙКИ ПЕСЕНТА НА БОБ МАРЛИ: „GET UP, STAND UP.“ ТЕ ТАНЦУВАТ НА ПЛАЖА, ОПИТВАЙКИ ОТ ПРОДУКТА.

ПРОДУКТОВ КАДЪР НА ДАНЕТ С ТАГЛАЙН: „ВСЕКИ СЕ ИЗПРАВЯ ЗА ДАНЕТ.“

II ТИ

*Можеш да направиш ценни открития,
както в „Мислите“ на Паскал,
така и в реклама за сапун.*

Марсел Пруст

1.

ТАЗИ ВЕЧЕР е една от безсънните. Откакто Софи си тръгна, уикендите винаги са тъпи. Страдаш от недостиг на сяр. Гледаш предаването The Grind по MTV. Хиляди момичета в бикини и прекалено къси тениски, шават по огромния подиум на пистата на открито небе, без съмнение някъде в South Beach, Miami. Чернокожии мускулести мъже търкат в тях коремите си от квадратни шоколадови лъскави плочки. Концепцията на предаването е пластична красота и техно пот. Бъди вечно на 16 години. Трябва да си красив, млад, със спортно тяло, с тен, засмян и ритмичен. Подчинен и дисциплиниран, твоето задължение под слънцето е да се забавляваш. Задължително е също така да носиш дрехи по теб. The Grind — това е един друг свят — райският плаж, танца на невинността. Кое е доста иронично взимайки пред вид английското значение на думата „Grind“, МЕЛАЧКА. Тази предписана младост ти напомня на Триумфа на Волята на Лени Рифенстал или на скулпторите на Арно Прекер.

От време на време, момиче на заден план, което не знае, че камерата го снима, се прозява изтощено. В момента, в който забелязва обектива на камерата, тя отново става предизвикателна и започва да се прави на порнозвезда, да смуче пръстите на ръцете си с фалшиво невинно изражение. Цял един безкраен час ти съзерцаваш този балнеоложки фашизъм, смъркайки линийки кокаин. За да не тече кръв от носа ти, поставяш пудрата върху огледалце и внимателно я стриваш с кредитната ти карта. Превръщаш кристалите в пудра захар. Колкото по-фина е пудрата, толкова по-малко дразни кръвните съдове. Животът ти се движи по релси.

Смъркаш я със ламка от масивно злато, отмяташ глава назад, за да предизвикваш колкото се може по-малко синусите ти. Чувстваш вкуса в гърлото, изпиваш на екс голяма водка с тоник, за да спреш кихането. Заедно с хремата, която се дължи на алергията, развиваш нова болест: хремата на коката (ноздри с некроза, течащ нос, тикове на ченето, разядена кредитната карта). Така прекарваш уикенда, като полет над себе си.

Лека-полека видя как наркотиците се приближават към тебе. В началото само чуваше да се говори за тях:

— През целия уикенд бях с Корин^[1].

После приятели ти предложиха да пробваш:

— Искаш ли нещо за нослето?

После приятели на твоите приятели ти станаха дилъри.

Последва смърт за единия, и затвор за другия. В началото взе само да пробваш, ей така от време на време, след това като добавка към секса през уикендите. После, за да пробваш да се забавляваш и през седмицата. После забрави, че служи за забавление и започна да взимаш всяка сутрин, за да останеш нормален. И ти се сече, ако е мешана с разслабително, а носата ти те подлудява от сърбеж, ако е мешана със стрихнин. Не се оплакваш: ако не смъркаше кока, щеше да скачаш на ластик облечен в зелен флуоресциращ комбинезон, или да караш ролери с гротески наколенки, или да ходиш на караоке в китайски ресторант, или да изповядваш расизъм заедно със skinheads, или да имаш психоаналитик диван, или да играеш покер с лъжци, или да сърфираш по интернет, или да си садо-мазо, или да си на диета, или да си алкохолик, или да се занимаваш с градинарство, или да практикуваш екстремно ски спускане, градска филателия, буржоазен будизъм, джобна мултимедия, „направи си сам“ курсове с група, анални оргии. Всеки има нужда от хоби, за да отпусне така да се каже, ти знаеш обаче, че това е вид защитна реакция.

Откакто живееш сам, прекалено често мастурбираш пред видеото. Непрекъснато имаш парченца носни кърпички полепнали по върха на пръстите. Когато разкара Софи, ти все пак ѝ каза, че предпочиташ проститутките.

— Верен съм ти. Ти си единственият човек, на който искам да изневеря.

Каква беше историята? А, да, вечеряхте в ресторант, когато изведнъж тя ти съобщи, че е бременна. Този кадър назад във времето

не представлява приятен спомен. Изненадващо от твоята уста излезе един дълъг монолог. Изтърси и това, което всички мъже по света мечтаят да кажат на всички бременни жени:

— Толкова много ми се иска да те напусна... Прости ми... Моля те недей да плачеш... Мечтая само за едно нещо — да се разделим... Да пукна сам като куче... Разкарай се, започни нов живот докато си още млада и красива... Махай се далече от мене... Опитах се, повярвай, направих всичко, за да се получат нещата между нас... Задушавам се, не издържам на щастиято... Желая самотата и само временни връзки с жени... Мечтая за ергенски пътешествия в непознати градове... Не мога да отгледам дете, аз самият съм едно дете... Аз съм баща на себе си... Всяка сутрин раждам себе си... Не съм имал баща, как искаш да стана такъв... Не искам любовта ти... Аз...

Прекалено много от изреченията ми започваха с „АЗ“. Софи ми отвърна:

— Ти си едно чудовище.

— Да, аз съм чудовището, което обичаш, а ти си толкова тъпа, колкото годеницата на Франкенщайн.

С един поглед Софи те сканира, става от масата, за да излезе от живота ти без дори да си поеме дъх. Странно, но когато тя излезе плачейки, ти си даваше сметка, че този, който бяга си ти. Вдиша, издиша и почувства „подлото облекчение“, което следва при всички раздели; тогава ти записа на хартиената покривка: „любовните раздели са Мюнхенски договори“, и също: „нежността е страх от раздяла“ и още: „с жените винаги е едно и също: или не ти пука за тях, или те е страх от тях“. Ако ти пука, значи си ужасен.

Когато една жена каже на един мъж, че е бременна, въпросът, който той си задава не е: „Искам ли това дете?“, а „Искам ли да остана с тази жена?“ В крайна сметка, свободата не е нищо друго, освен един лош преходен момент. Тази вечер решаващ да отидеш в твоя любим публичен дом, Biturique Bar. Във Франция бордеите са забранени, и все пак само в Париж има около петдесетина, когато влезеш в един от тях, момичетата те обожават. Всички те имат по две златни качества:

1) Те са красиви.

2) Те не ти принадлежат.

Поръчваш бутилка шампанско, наливаш им, и те започват да гаят косите ти, да лижат врата ти, да впиват нокти в ризата ти, да докосват ципа на панталона ти, който се издува, да шепнат деликатни мръсотийки в ухото ти:

— Много си сладък, ужасно ми се иска да ти го смуча. Соня, погледни го само. Колко е красив! Нетърпелива съм да видя изражението на лицето му, когато гълтам спермата му, да усетя ръката му в подмокрените ми гащичките. Клиторът ми вибрира, ела, дай си пръста, усещаш ли как пулсира?

Ти вярваш на всяка тяхна дума. Забравяш, че им плащаш. Дълбоко в себе си знаеш, че Юана се казва Жанин, но не ти пука докато не свършиш. Ти си един задоволен буржоа — петел отишъл на посещение при кокошките на лукса. В подземията на Biturique Bar смучеш силиконови биберони. Ти си тяхното дете. Дългите им езици покриват лицето ти. Оправдаваш се на висок глас:

— Когато ти се спуска тръба, викаш водопроводчик. За да построиш къща — добър архитект. Когато се разболееш отиваш при компетентен лекар. Защо само при физическата любов нямаме навик да се допитваме до специалисти. Всички сме проститутки. За 1500 евро, 95% от хората ще се съгласят да преспят с тебе. За по-малко от половината, всяко гадже ще ти духа. Ще се прави на обидена, няма да се похвали на приятелките си, но за хилядарка, можеш да правиш с нея каквото си поискаш. Дори за по-малко. Можеш да имаш когото си поискаш, само въпрос на цена е: ще откажете ли да направите свирка за един милион, десет милиона, сто милиона? В по-голямата част от времето любовта е лицемерна: красивите момичета, уж случайно се влюбват (истински, от все сърце така си мислят те) в мъже фрашкани с пари, способни да им осигурят луксозен живот.

Това не е ли проституция? Естествено, че е.

Юана и Соня, са съгласни с размишленията ги. Винаги са съгласни с твоите остроумни теории. Които си приличат, се привличат: ти също си се продал на Големия Капитал.

В момент, когато единственото нещо, което можеш да изцедиш от мозъка си е следната магарешка мисъл: „Не гледай сламката в ноздрата на твоя съсед, а гредата, която седи в панталона ти“, това са единствените момичета, които могат да те надървят, дори с ноздри задръстени от кока и пишка обвита с презерватив.

Играеш си на провокатор, който е над всичко, но ти не си такъв. Ти не отиваш при проститутките от цинизъм, съвсем не, ти си при тях, защото те е шубе да обичаш. Те правят секс с теб, без да имат чувства. Те ти доставят удоволствие, без да ти причиняват болка. „Истината е момент от лъжата“, е написал Guy Debord, след Хегел, а те са били много по-интелигентни от теб. Тази фраза много точно описва бордеите. С проститутките, лъжата е момент от истината. Най-накрая можеш да бъдеш себе си. Когато си в компанията на една „нормална“ жена трябва да полагаш усилия, да се хвалиш, да се усъвършенстваш, тоест да лъжеш: мъжът играе ролята на проститутката. Докато в бордеите, мъжът е такъв, какъвто е, не се налага да се харесва, да се представя за по-добър от колкото е. Това са единствените лъжливи места, където той най-накрая е пряк, слаб, красив и крехък. Някой трябва да напише роман, озаглавен: „Любовта струва само 500 евро“.

Момичетата на удоволствието ти струват скъпо, но за сметка на това ти спестяват много. Прекалено си изнежен, за да рискуваш да се влюбиш отново. Емоциите, които следват, ще ти дойдат в повече: разтуптяване на сърцето, резки разочарования, апогей на скандали. За теб, върхът на романтиката е да отидеш при курвите. Само най-чувствителните хора имат нужда да плащат, за да се предпазват от страданието.

Веднъж минал тридесетте, всеки се залоства: след няколко несполучливи опита за любов, жените бягат от опасността, те започват да излизат с дърти глупаци, които им осигуряват спокойствие; мъжете

повече не искат да обичат, забиват или лолитки или курви, всеки си влиза в черупката; вече не искаме да позволяваме да бъдем нещастни или осмени. Страдаш по годините, в които любовта не болеше. На 16 години излизаше с момичета, ти ги зарязваше или те тебе, без никаква драма, за две минути и нещата се изглаждаха. Защо по-късно изведнъж всичко придобива такава важност? Логично е да става точно обратното: драми в юношеството, междучасия на тридесетте. Не става така. Колкото повече остаряваме, толкова по-изнежени ставаме. На 33 вече сме прекалено сериозни.

След курвите, когато се прибереш в къщи, взимаш Лексомил^[2] и не сънуваш. Само тогава, нещастник такъв, в промеждутъка от няколко часа, ти успяваш да забравиш Софи.

---

[1] Кокаин, на жаргон. — Бел.прев. ↑

[2] Лекарство против безпокойството, тревогата, използва се също така при лекуване на алкохолици и наркомани — Бел.прев. ↑

2.

ПОНЕДЕЛНИК СУТРИН отиваш на работа с вдървени крака. Мислиш за безмилостната селективност на Царя-Маркетинг. Навремето имаше около шестдесетина сорта ябълки, сега са останали само три (златна, червена и зелена). Навремето на билетата им трябваша 3 месеца за да пораснат, сега само 42 дена в ужасни условия (25 животни на квадратен метър, хранени с антибиотици и анксиолитици) делят яйцето от билето, продадено на пазара.

През 70-те години все още можеше да се намерят десет различни сорта сирене камамбер, днес са останали само три (поради нормативите, отнасящи се до пресеченото мляко). Ти нямаш вина за това, но това е твоят свят. В Кока-Колата (милиард и половина рекламен бюджет за 1997 година) вече не слагат кокаин, слагат само фосфорна и лимонена киселина, които оставят впечатление за утоляване на жаждата и създават изкуствено пристрастие. Млекодайните крави се хранят със силажиран фураж, който ферментира и предизвиква цирози; даваме им също антибиотици, които създават нов род устойчиви бактерии, съдържащи се в месото, което купуваме (без да споменаваме месното брашно, предизвикващо енцефалит, възпаление на мозъка при добитъка, все пак го пише във всички вестници). Млякото на същите тези крави съдържа все повече и повече диоксини, вследствие от заразената трева, която пасат. В рибовъдството рибите също са хранени с рибено брашно (толкова вредно за тях, колкото и брашното от месо за добитъка) и антибиотици...

През зимата трансгенечните ягоди не замръзват благодарение на ген, извлечен от рибите, живеещи в северните морета. Генетичните манипулации навират пиле в картоф, скорпион в памука, хамстер в тютюна, тютюн в марулите и човек в домата.

Броят на тридесетгодишните, които са с рак на бъбрека, на гърдата, на матката, на ануса, на щитовидната жлеза, на червата, на тестисите все повече нараства. Лекарите нямат обяснение за този феномен. Дори децата са засегнати: увеличаване на заболяванията от

левкемия, влошаване на мозъчните тумори, преповтаряне на бронхитни епидемии — особена в големите градове... Професор Монтание обяснява появяването на СПИН-а не само с предаването на HIV вируса, а и с други фактори, „свързани с нашата цивилизация“: той споменава замърсяването и „храненето“, което отслабва нашата имунна система. С всяка година качеството на спермата намалява, плодородието на човешката нация е застрашено.

Тази цивилизация се опира на фалшивите желания, които ти изпитваш. Тя ще загине.

Там, където работиш, има поток на обмяна на информацията: научаваш случайно, че съществуват перални, които не се чупят, но никой фабрикант не иска да ги въведе на пазара; че някакъв тип е измислил чорапогащник, който не хваща бримки, но един голям производител на чорапи е откупил патента, за да го унищожи; че неспукваемата гума си седи в нечий шкаф (и то на цената на хиляди смъртоносни катастрофи на година); че лобито на петрола прави всичко по силите си, за да забави масовото въвеждане на електрическия автомобил (и то на цената на увеличаването на кислородния двуокис в атмосферата, което пък води до затоплянето на климата на планетата, така наречения „серен ефект“, който най-вероятно ще породви многобройни природни катастрофи в следващите 50 години: урагани, топене на леда по полюсите, покачване на морското равнище, увеличаване на заболяелите от рак на кожата, без да броим черните дупки. Дори пастата за зъби е абсолютно ненужен продукт, самото търкането на зъбите с четката е достатъчна грижа, пастата само освежава дъха. Всички препарати за миене на чинии са идентични, машината е тази, която измива. Компактдискете се драскат точно толкова, колкото и плочите, алуминиевото фолио е по-вредно от амианта, кремове против изгаряне не са подобрили формулата си от войната насам, въпреки увеличаването на тъмните петна по кожата (кремове против изгаряне предпазват само от UV лъчите, но не и от далеч по-вредните UVA лъчи). А рекламните кампании на *Nestle* са предизвикали милиони жертви, за да пробутат мляко на прах на кърмачетата от Третия Свят (родителите им смесват млякото на прах с непитейна вода).

Царството на стоката предполага тя да се продава. Твоята работа се състои в това да убедиш потребителите да си купят продукта, който най-бързо ще се изразходи. Индустриалците наричат това „програмиране на употребата“. Ще бъдеш учтиво помолен да си затвориш очите и да запазиш за себе си душевните си състояния. Да, точно така, като Морис Папон, ще имаш възможността да се защитиш казвайки, че не си знаел, че не си имал избор, че си се опитал да забавиш процеса, или че не си счел за нужно да ставаш герой... В продължение на 10 години, нито един ден ти не си сгрешил. Без теб нещата можеха и да се развият по съвсем друг начин: можеше да има свят без рекламни афиши, села без табелки, които загрозяват всичко, улици без вериги за бързо хранене и най-вече — с хора по тях. Хора, които могат да си говорят. Никой не е задължил живота да бъде такъв, какъвто е. Никой не е поискал това изкуствено създадено нещастие. Ти не си произвел всички тези спрени коли (броят на колите през 2050 година ще достигне 2,5 милиарда). Но ти не направи нищо, за да промениш света. Една от десетте Божии заповеди повелява: „Повече няма да създаваш образи и изображения... и няма да се кланяш пред тях.“ Както целият свят и ти си хванат на местопрестъплението на първородния грях. Божието наказание е известно на всеки един от нас: това е Адът, в който живееш.

— Имате ли малко време да ви брифна^[1] или сте супер заети?

Жан-Франсоа, акаунтът на *Мадон* е застанал на вратата на офиса ни.

— Чарли отиде на пазар, по-добре мини в ранния следобед.

— Добре, сигурно и сам се досещаш, че ще трябва да се бачка здраво за *Слабйна*. Ще трябва малко да успокоим топката.

— Съблазняването, съблазняването, това е нашият джихад, нищо друго на земята не е от значение, то е моторът, който движи човечеството.

Той те поглежда учудено.

— Сигурен ли си, че уикендът ти беше достатъчен, за да си починеш?

— В отлична форма съм за една нова седмица, в която ще съм достоен Съучастник в Обществото на Сензациите. Да живее

Четвъртият Райх!

Ж.Ф. се приближава до теб и се втрещва във върха на носа ти.

— Имаш малко бяло тук.

Той забърсва напудреното ти носле с ревера на ръкава си и казва:

— По-късно ще излизам, имам среща, но можеш да ме хванеш по мобилния.

— Мм-м-м-м, Джеф, обожавам да те хващам за мобилния.

Скоро и Чарли се връща. Чарли е истинска крепост, той е толкова здрав, колкото аз съм хилав. Чарли е щастлив човек, или поне добре имитира щастието. Женен е, с две деца, и гледа на живота по-градивно: всеки си има начин да съзаклятничу срещу универсалния абсурд. Чарли ти прощава за твоите крайности. Обичаш Чарли, защото те допълва. Той пуши джойнтове, докато ти смъркаш кока. Прекарва дните си в дирене на най-зловещите ултра-порно снимки по Интернет: например, жена, която духа на кон, мъж, който заковава тестисите си върху дървена дъска, тлъста жена, която си завира пластмасова ръка; по този начин той се „разсейва“.

— Гледал ли си предаването *The Grid* по MTV? Има хляб в тая безчувствена тълпа, в тази повърхностна естетика, в тази развратна навалица.

Свивайки си джойнт, Чарли кима одобрително:

— Да бе, адски е извратено това предаване. Може да предложим на *Слабѝна* да станат спонсори. За рекламата само ще изберем откъси от по 20 секунди като прибавим логото им горе в десния ъгъл, вместо това на MTV...

— Право в десетката! Ще оставим неестествените красавици и патките да се клатят по „*Слабѝна* ТВ“ Може дори да ги пуснем по CNN! И да направим връзката с тематични вечери, съвместно брендирани „*Grid-Слабѝна*“!

— Супер. И понеже има тонове часове с това предаване, може всеки път да пускаме различни рекламни спотове, това ще бъде първият рекламен клип, който де факто няма да се повтаря никога.

— Невероятно... и пресата ще вдигне шум, запиши това, което каза току-що.

— Окей, ама как ще вместим ползата от *Слабѝна*: „Със *Слабѝна* сте хубав и интелигентен“?

— И за това съм помислил. Слушай сега. Около 20 секунди показваме стотици младежи, които танцуват около басейн, на хаус музика, небето е електрическо синьо. На края излиза надпис: „СЛАБИНА. А САМО ДА МОЖЕ ДА ГИ ЧУЕТЕ И КАК ГОВОРЯТ.“

— Октав, ти си гений!

— Не, Чарли, ти си най-добрият!

— Знам.

— Аз също.

— Целувки.

— Обожавам това, което правиш.

— Не, обожавам това, което си ти.

Набързо ти пишеш новия клип, докато Чарли търси нов материал по нета. Изравя клип с някакъв, който е навлякъл нещо като вибратор на една бормашина за да може да я навре в оная работа на някаква тийнейджърка, която смуче използван тампон. Доста разсейващо наистина.

На другия ден ти показваш новия сценарий за клип на Мароние и той си дава мнението:

— Все така непродаваемо, но ако ви забавлява да пробвате, давай, покажи го с наведена глава. Ще те помоля обаче да не започваш пак с графитите ти а ла Чарлс Менсън по стените на така скъпия ни клиент.

После се обаждаш на акаунта по мобилния:

— Ж.Ф., набарахме идея.

— Юпека!

(Става въпрос за сливането на двете думи „юпи“ и „еврика“).

— Само че трябва да го отложиш с поне 3 седмици.

Мълчание.

— Вие луди ли сте? Трябва да им представя нещо идната седмица.

— След 15 дена.

— Десет.

— Дванайсет.

— Единайсет.

— Да им изпратим още този следобед касетка с предаването. В *Мадон* така ще се впечатлят от нашата бърза реакция, че моментално, без дори да се замислят, ще купят идеята.

Ж.Ф. добавя, че това „наистина е едно доста продуктово изказване, но все пак опиращо се на друго доста марково федеративно изказване“. Край на цитата.

Ти ръкопляскаш. Много пъти е казвано, че творческият отдел мрази акаунт отдела и обратното. Не е вярно: те имат нужда един от друг, а в едно предприятие се ценят само кадрите, от които има нужда; с другите се запознаваш само на тяхното изпращане. Чарли е във форма. И без това, когато Чарли отсече нещо, никой не оспорва.

---

[1] От английската дума „brief“ — в рекламата, брифа съдържа стратегията за комуникация на марката, по който крейтив отдела измисля рекламните кампании. — Бел.прев. ↑

3.

СОФИ СЕ СБОГУВА с теб, като че ли току-що се бяхте запознали.

Обядваш сам.

Преди имаше купища приятели, сега нямаш никой.

Това означава, че никога не си имал такива.

Пиеш, палтото ти се е вмирисало на топен кашкавал.

Готино е.

„Остави ме да те напусна, остави ме да си тръгна, остави ме пак да съм един млад глупак.“ — така й каза ти.

Излизаш без очила, за да виждаш само на метър пред себе си.

Късогледството е твойт последен лукс. Всичко е замъглено като във видео клип. Всичко е повърхност.

Изправи се.

Ти си на върха на едно консуматорско-комуникационно общество.

Поръчваш си суши с пастет, поръсено с пипер от Съчуан, пюре от круши, крехко телешко и оцет от балсамово дърво.

Пред теб момиче се усмихва.

Обичаш я. Тя никога няма да го узнае.

По дяволите. Това беше една красива минута.

Подпрял си се на бара и мечтаеш за непознати жени. Отне ти доста време, за да разбереш какво искаш от живота: самота, мълчание, да пиеш, да четеш, да се дрогираш, да пишеш и — от време на време — да правиш любов с много красива жена, която никога да не видиш отново.

И така, беше часът, когато на творците им правеха свирки. Минаваш покрай Булонският лес, спираш, за да си купиш един минет, без презерватив. След двайсетина минути вече си в агенцията.

— Уволнете ме!

В преддверието ти крещиш, никой не те чува.

— Уволнете ме!

Няколко стажантки се кикотят, сочейки те с пръст, мислят, че се шегуваш и захапват възможността да ти се подмажат като се полигавят на жалките ти шегички.

— Уволнете ме!

В отвореното пространство никой не те чува как крещиш. И в един момент загреваш защо всички се кикотят: следите от червилото по ципа на панталона ти.

Цял ден по телевизията се въртят изречения: „НЕ ПРОМЕНЯЙ, ИМИТИРАЙ. КАКВО Е ЖИВОТЪТ БЕЗ KRUG?; МРЪСНИЦА. ПАРФЮМЪТ, КОЙТО ОБОЖАВАМЕ ДА МРАЗИМ.; RADIO NOVA. ВИНАГИ НЕ Е СЪЩОТО.; KENZO JUNGLE. ОПИТАЙТЕ ДА ГО УКРОТИТЕ.; VIAGRA. СПРЕТЕ БРИДЖА.; EUROSTAR. ЗАЩО ДА ХОДИТЕ ОТ ОРЛИ ДО ХИТРОУ, КАТО МОЖЕТЕ ДА ХОДИТЕ ОТ ПАРИЖ ДО ЛОНДОН.; CANDEREL. ХУБАВА СИ. СЛАБА СИ. ТИ СИ.; BOUYGUES TELECOM. ИСКАТЕ ДА ГОВОРИТЕ С БЪДЕЩЕТО. НЕ ЗАТВАРЯЙТЕ.; LACOSTE. СТАНИ КАТО ТВОИТЕ РОДИТЕЛИ.“, „CHANEL №5. ГОТОВ ЗА НОСЕНЕ НАВСЯКЪДЕ“.

— Уволнете ме!.....

Искаш да се проснеш на някоя поляна и да плачеш, гледайки слънцето. Рекламата помогна на Хитлер да бъде избран. Рекламата има за задача да казва на хората, че нещата са наред, такива, каквито трябва да бъдат, когато те не са. Като тези нощни, амбулантни, скитащи търговци от Средновековието, тя непрекъснато крещи: „Спете, мили хора, полунощ е, всичко си е наред, хляб и вино от Бурсен, хубаво, красиво Dubonnet, Wasa, Mini-Mir, Mini-Prix, на максимално качество.“ Спете мили хора, Шарл Пеги ни предупреди: „Всички са нещастни в модерния свят.“ Така си е: безработните са нещастни, защото нямат работа, а работещите — защото имат. Глътнете по един Прозак и спете спокойно. И преди всичко не задавайте никакви въпроси. Hier is keine warum. (Тук няма място за въпроси.)

Трябва да си признаем, че това, което се случва на повърхността на тази планета, не е важно в мащабите на Вселената. Писаното от един земен ще се прочете само от друг земен. Все пак, на галактиките хич не им пука, че печалбата на Майкрософт е еквивалентна на вътрешния брутен продукт на Белгия. Или, че богатството на Бил Гейтс е оценено на 100 милиарда долара. Работиш, привързваш се към хора и места, вълнуваш се върху един камък, който се върти в бездната.

Би могъл да смалиш малко претенциите си. Даваш ли си сметка, че си само един микроб? Дали има спрей Бейгон против вредното насекомо, което си ти?

Слушаш музика, правена само от самоубийци: Нирвана, Инексес, Джой Дивижън. Вълнуваш се всеки път, когато си пускаш плочи, това те кара да се чувстваш стар. Във Франция има 12 000 самоубийци на година, което прави повече от едно самоубийство на час, през цялата година. Ако от час четете тая книга, БУМ, ето ти един мъртвец. Два часа, ако четете по-бавничко. БУМ, БУМ. И така нататък. По 24 трупа на ден. По 168 доброволци на седмица слагат край на живота си. Хиляда избрани мъртъвци на месец. Едно масово клане, за което никой не говори. Франция е една огромна секта на ордена на Храма на Слънцето. Според едно социологическо изследване на Софрес, 13% от пълнолетните французи „поне веднъж са мислили за самоубийство.“

Всяка сутрин проверяваш четири пощи: гласовата поща на домашния телефон, на мобилния телефон, на телефона в офиса и имейлите в i-Мак-а.

Само пощенската ти кутия зее празна. Вече не получаващ любовни писма. Вече никога няма да получиш листа хартия, покрити със срамежлив почерк, подгизнали от сълзи, парфюмирани с любов, сгънати с емоция и адрес, грижливо написан на плика, носейки печата на пощата. Хората слагат край на живота си, защото в пощенските им кутии има само рекламни брошури.

UV-лъчите те изкушават всеки път, когато си в депресия, тоест, непрекъснато си плащаш по един ултравиолетов сеанс. Резултатът е: колкото повече мъка, толкова повече загар. Тъгата ти помага да имаш загорял вид. Безднадеждността е твоето слънчево изгаряне. Как да разбереш, когато си нещастен? По загара на лицето. Мислиш, че той помага на младостта ти, а е точно обратното: разпознаваш старите пържени парчета хляб по загара им. В наши дни само старците имат време да се пържат на слънце. Младите са бледи и разтревожени, старите са със загар и с усмивка (тяхната пенсия се плаща от първите). Да приличаш на Жак Сегал, това ли искаш? Ултравиолетовите лъчи ще те изпържат.

Беше в Мега-Рейл, квартала на разпределението...

Извинението на коката. За много неща нямаше да ти стиска без нея, като например да разкараш Софи или да пишеш тия щуротии. Коката ти дава рамо. Пишейки тая книга на компютъра, ти се взимаш за таен агент, инфилтриран се в ядрото на системата, подводна къртица с мисия да разкрие механизма на дезинтоксикация на мнението. (В крайна сметка ЦРУ не е ли също агенция?). Едновременно наемник и шпионин, ти трупаш топсекретна информация върху хард диска на своя компютър. Ако те пипнат, ще те измъчват, докато не им дадеш микрофилмите. Няма да дрънкаш, ще обвиняваш дрогата. Когато те сложат на детектора на лъжата, ще им кажеш, че в цялата тая работа не си нищо друго освен един... стража.

Всеки ден, когато излизаш от къщи, се сблъскваш с един бездомен, който прилича на теб. Той е твоят двойник: слаб, висок, блед, с хлътнали бузи. Това си ти с брада, ти мръсен, ти лошо облечен, ти вмирисан, ти с обица на носа, ти без пари, ти с дъх на чакал, ти съвсем скоро, ти, когато пътят се изкриви, ти, проснат на шахтата в метрото, с боси окървавени крака. Не купуваш от него вестник Ревербер. От време на време той изкрещява с цяло гърло: „Който сее вятър, жъне буря“ и после пак заспива.

По цели нощи прекарваш пред Playstation-а. Стана техен абонат само за 29 евро. Седем пъти в годината, получаваш пакет с демо версии и формуляр с въпроси, които позволяват на Sony да изчисли броя на притежателите, намеренията за покупка, до каква степен си удовлетворен и да прецени коментарите ти върху техните продукти.

С часове се разхождаш из супермаркетите, хилейки се пред камерите за наблюдение. Още една информация, която си научил от професията си: много скоро тези камери вече няма да служат само за хващането на клептоманите. Уебкамери, с инфрачервени лъчи, скрити зад фалшиви тавани и свързани с централния компютър, позволяват на дистрибуторите да се запознаят с навиците ти на пазаруване, благодарение на бар кодове по продуктите. Така те ще могат да ти правят специални промоции, да ти дават да опитваш нови продукти, да те ориентират гласово към твоите най-предпочитани рафтове. Съвсем скоро няма да има нужда да излизаш, за да пазаруваш: марките ще познават вкусовете ти, твоят хладилник ще е директно свързан с Интернет, те ще идват да оставят липсващите в хладилника продукти и целият ти живот ще бъде описан и индустриализиран. Не е ли прекрасно? Кажи добър ден на камерата. Тя е твоята единствена приятелка.

Току-що получи плик формат А4. Не трябваше да се отчайваш: някой се е сетил да ти пише. Отваряш го, вътре намиращ странно лазерно фотокопие. Типографски знаци обозначават няколко цифри: „43 5.0 bg4 fr5 pse12 rj33 gm f 2, air 1 i/l ml dr55“. Има час и дата в горния десен ъгъл. Гледаш с недоумение. Измежду белите петна на сив фон, успяваш да разпознаеш нещо като око на извънземно, което те гледа втренчено, две ръце, начало на нос, а ето тук нещо, което прилича на ухо... Разбираш, че това е ехография. Това абстрактно произведение на изкуството е придружено с картичка. На нея е написано на ръка: „Това е първият и последен път, когато виждаш дъщеря си. Софи.“

4.

НЯКОЛКО ДЕНА изминаха, без дори да ги усетиш. Жан-Франсоа довлича депресията си в твоето бюро.

— Имам лоша новина от рекламодателя. Алфред Дюлер ми звънна веднага, след като получи касетката с „Grid“ и каза, че има прекалено много цветнокожи в предаването. Заяви, цитирам: „Не съм расист, но с черните става прекалено сегментирано, а ние трябва да наблегнем на френското в продукта. Не съм виновен, че продуктът ми е бял и че, ако искаме да го продаваме, трябва да показваме бели хора: няма нищо расистко в това, което казвам, мамка му, ние не произвеждаме черно кисело мляко! Може да използваме идеята като пуснем *Слабѝна* с Шоколад!“

Подочух, че асистентите му са изсумтели след тази велика реч, но той е заплашил да възложи рекламата на конкурентна агенция и всички пак са навели глава, затваряйки си устата.

— Виж, не се ядосвай. Този фашист е самото възплъщение на посредствеността. Трябваше да му припомниш, че произвежда *Слабѝна* с диоксин... Честно би било, ако използва уродливи манекени, облъчени, обезобразени и гноясали.

Изпитваш вътрешен триумф: ако агенцията загуби един от най-големите си клиенти, молбата ти най-сетне ще бъде чута и удовлетворена, това е раят на платения мързел, това е едно дълго безделие финансирано от колектива. Но Жан-Франсоа се вижда вече изхвърлен на улицата. Неговата ситуация е по-различна от моята: той не е програмиран за уличен живот. Завършил е икономика в един малък частен колеж за мамини синчета, оженил се е за една досадна кучка, приел е да бъде обиждан и унижаван от своите работодатели и своите клиенти, за да може да вземе кредит от банката *Société Générale* и да си купи един тристаен апартамент в Левалоа-Пере. Единственото му развлечение е да слуша диска с музиката от филма *Титаник*. Не подозира, че може да живее друг живот. Никога нищо не е оставял на случайността: никога не е бил раздвоен (животът му не може да се раздвои). Ако *Мадон* напусне агенцията, няма да го преживее. Всеки

момент ще се разреве; това определено не беше предвидено в плана му за кариера. За първи път, откакто се е родил, той изпитва съмнение. Почти почва да прилича на човек.

— Знам, че е фашистко влечуго, само че тежи 12 милиона евро... — измърморва той.

Започва да ти става симпатичен. Не забравяй, че оня ден ти избърса нослето.

— Не се притеснявай — чуваш се да казваш — с Чарли ще измислим нещо, нали Чарли?

— Дааааа, моментът май е дошъл да преминем в сигнал за тревога „ДефКонТри“.

Марк Мароние подава глава през полуотворената врата.

— Какво става момчета, имате ужасен вид, приличате на трима наемни работници в *Rosserys & Witchcraft*... упс!

С дланта на ръката си той се удря по челото.

— Май сгафих! Та вие сте си такива!

— Марк, престани да се шегуваш, изплаква Джеф, здраво сме нагазили със *Слабйна*.

— Много са тежки фабрикантите на сиренето без мазнини...

Мароние ми хвърля един надменен поглед (с две думи: „над“ и „мене“ — тъй като той е станал, а аз съм седнал).

— Октав и Чарли, моментът дойде, вадете плана Орсек.

— Те вече минаха на плана ДефКонТри — пояснява Джеф — Всъщност, за какво точно става въпрос?

Чарли извършва своята тържествена церемония. Той вдига ръце към небето, вдишва дълбоко, издишва шумно, при него това е знак, че се готви да вземе думата или да убие някакво животинче. След дълго мълчание, той поглежда за последен път към Мароние.

— Шефе, даваш ли зелена светлина?

Шефът поклаща положително глава, преди да я изнесе от офиса. За миг настъпва спокойствие и някаква почти дзен яснота. Чарли бавно се обръща към теб и изстрелва паролата:

— Лайното от Последната Минута.

— Потегляме.

Пред Жан-Франсоа, засичайки една минута по часовника, Чарли и ти изстрелвате рекламната-мечта за всички рекламодатели: нещо красиво, меко, безвредно, и лъжеподобно, което да е адресирано до

широката публика, до стадо блеещи телета (поради манипулации на гените, вече е възможно говедата да блеят).

Четеш изпразнението:

„Една пленителна жена (нито стара, нито млада), с БЯЛА КОЖА, с кестеняви коси (нито руса, нито чернокоса), сяда на терасата на една красива провинциална къща в южняшки стил (приветлива, без да бие на очи) в един люлеещ се стол (нито прекалено скъп, нито прекалено евтин). Тя поглежда камерата и със сладък, но естествен глас казва: «Красива съм? Така говорят. Но за мен няма значение. Аз съм си аз, толкова е просто.» Със спокоен жест (нито много чувствен, нито много изтънчен), тя взима бурканче *Слабѝна*, като деликатно го отваря (нито много бързо, нито много бавно) и приближава лъжицата (нито много пълна, нито много празна) към устата си. Дегустирайки продукта, тя затваря очи от удоволствие (поне за две секунди). «Тайната ми е... *Слабѝна*. Фино бяло кисело мляко без грам мазнина. С калций, витамини и протеини. За да се чувствате добре в главата си и в тялото си, няма нищо по-добро.» Елегантно (не прекалено) тя се надига и заключава със съпричастна усмивка: «Това е моята тайна, но вече не е, нали току-що я споделих с вас. Хи-хи-хи.» Тя закачливо се смее (не прекалено). Идва продуктов кадър (минимум 5 секунди) със слоган: «СЛАБѝНА. ЗА ДА СИ СЛАБ, ОСВЕН В ГЛАВАТА СИ».“

Само за миг, Жан-Франсоа преминава от състояние на унилоост в еуфория: този мъж спокойно може да влезе в Академията по Драматично Изкуство, специалност „циклофреничен миманс“. Той ни целува по краката, ръцете, дори по устата.

— Вие спасихте живота ми, приятели мои!

— Алоо, без фамилиарничене — изръмжава Чарли, който гледа на компютъра си филм с мъж, правещ секс със змиорка.

Ти си даваш сметка за гафа, който току-що направи:

— Мамка му, пропуснах шанса си да бъда уволнен. С такъв рекламен клип Филип ще ме остави на мира поне за десет години. Пак ще го начукаме на *Мадон*!

Но Чарли винаги има последната дума:

— Можеш да казваш, че сме им го начукали, ама дълбоко в себе си знаеш, че е точно обратното.

5.

КАЧЕСТВЕНАТА КОКА струва по 100 евро на грам. Нарочно е толкова скъпо: само богатите си запазват правото да бъдат във форма, бедните да продължават да се наливат и затъпяват с *Ricard*.

Обаждаш се на Тамара, твоята любима проститутка на повикване. По гласовата поща чуваш сладкия ѝ глас: „Ако искате да ме поканите да изпием по едно, натиснете 1. Ако искате да ме поканите на вечеря, натиснете 2. Ако искате да се ожените за мен, бъдете така любезен да затворите телефона.“ Оставяш ѝ директния си номер в агенцията: „Обади ми се. Рамената ти приличат на яйца на очи, имам нужда да се разсея, спешно е, искам да потопя моето парче хляб в твоите рохки яйца. Октав.“ Тя има лице, от което не можеш да откъснеш очи.

Малка гатанка: кой има кожа с кехлибарен цвят, тяло като мексиканка и евразийски очи? Отговор: една гърла, чието истинско име не е Тамара. Вечерта тя идва при теб. Помоли я да си сложи *Obsession*, парфюма на Софи.

Тя има дрезгав глас, фини пръсти и смесена кръв. Женското тяло е съставено от многобройни елементи, на които не липсва чар: жили с тен, свързващи глезените с прасците, лакирани пръсти на краката, разпръснати трапчинки (в ъгъла на устните, по рождение на дупето), зъби, чиято белота контрастира с пурпурните устни, различни изпъкналости (на стъпалата на краката, в долната част на гърба), различни гами на червения цвят (скули, колена, пети, смучки), но вътрешността на ръцете си остава винаги бяла като сняг и нежна като емоцията, която предизвиква.

Да, живеехме във време, където дори нежността беше за продан.

Тамара е курвата, която никога не си чукал. Върху минижупа ѝ е написано: „LICK ME TILL I SCREAM“... Ти се задоволяваш да ближеш само ухото ѝ (тя не обича, когато правиш това). Срещу 500 евро тя идва и преспива в къщата ти. Преди слушахте дискове заедно:

Мууди Блус, Масив Атак. Готов си да платиш скъпо само заради момента, в който устните ви се привличат като два магнита. Не искаш да спиш с нея, искаш само да я докосваш, да усещаш извънземното ѝ привличане. Любовниците са магнити. Отказваш да пъхнеш презерватив в нея. Ето защо никога не се любите. В началото тя не разбираше такъв клиент, който се задоволява само с целуване. И после почна да ѝ харесва, зъбите ѝ започнаха да хапят леко устата ти, с вкус на парфюмирана от водката слюнка, сега тя завира езика си в твоята мека уста, и целувката става дълбока, езикът ти е членът и го вкарваш в устата ѝ, ближеш бузите ѝ, врата ѝ, очите ѝ, вкус, пъшкания, дихание, гъделичкане на желанието. Стоп. Спираш и се усмихваш на сантиметър от лицето ѝ. Да знаеш да чакаш, да дегустираш, да забавиш темпото и да почнеш отначало. Да си кажем нещата такива, каквито са: една целувка понякога е по-хубава от едно ебане.

— Обожавам косата ти.

— Това е перука.

— Обожавам сините ти очи.

— Това са лещи.

— Обожавам гърдите ти.

— Нося сутиен *Wonderbra*.

— Обожавам краката ти.

— А, най-сетне ми правиш комплимент.

Тамара се смее.

— Доставяш ми огромно удоволствие.

— Това е дума сред младите, която означава, че си щастлива ли?

— В този миг, да.

— В този миг знам много добре, че се преструваш.

— Първо на първо, това, че не съм безплатна, не означава, че се преструвам. Едното няма нищо общо с другото. И второ, да, по-скоро съм щастлива, имайки предвид факта, че печеля по десет хилядарки на месец и при това — кеш.

— Парите правят щастието, така ли?

— Не, просто ми дават възможност да спестявам, за да си купя къща на село и да отгледам бъдещото си бебе.

— Колко жалко, толкова ми се искаше да те направя нещастна.

— Не мога да бъда нещастна, когато карам някой да ми плаща.

— При мен е обратното, плащам ти, за да не бъда нещастен.

— Целуни ме, тази вечер ти правя отстъпка с 10%.

Тя си сваля блузата. Фина златна верижка обгръща врата ѝ. Върху дясната ѝ гърда има татуировка на роза.

— Това истинска татуировка ли е или от водните?

— Истинска. Може да я смучеш колкото ти се иска, няма да си отиде.

След още няколко магнитни целувки ти интервюираш Тамара, заснемайки я с дигиталната ти видео камера:

— Кажи, Тамара, наистина ли искаш да станеш актриса, или само се пошегува?

— Това е моята мечта, да упражнявам актьорската професия, паралелно с... тази.

— Защо не станеш манекенка?

— Аз съм манекенка, през деня. Както повечето от момичетата, които работят в бар *Biturique*. Тичам по кастинги по цял ден. Само че има толкова много момичета, а работата е толкова малко, че все някак си трябва да се оправям за да свързвам двата края...

— Виж, неслучайно те питам, всъщност искам да предложа фигурата ти за новия рекламен клип на *Слабйна*.

— ОК, тая вечер ще ти духам безплатно.

— В никакъв случай, нима не разбираш — аз съм съвременният Робин Худ?

— Как така?

— Много е просто: взимам от богатите и давам на момичетата.

Да, имаше вечери, в които ти се изръсваше 500 евро само за да можеш да я целуваш под дъжда и това си заслужаваше. По дяволите, заслужаваше си повече от всичко останало.

6.

ДЕСЕТ ДНИ по-късно в агенцията има ППМ^[1]. Върхът на срещите в цялото си великолепие. Муха не смее да бръмне, ще се чуе: нормално, те знаят, че рискуват да бъдат жестоко изнасилени. Алфред Дюлер е дошъл с тримата си мускетари от *Мадон*. На срещата присъстват още двама от акаунт отдела на агенцията, ТВ-продуцентката ни, двама от творческия отдел (аз и Чарли), режисьорът, който се казва Енрике Наведензадник, неговият личен продуцент, стилистката му (която е в перманентна депресия), отговорникът по декора, който е англичанин, и една контролорка на бюджета с лифтинг. С Чарли сте се обзаложили: първият, който употреби думите „претрупан“ и „подценявам“, печели закуска при *Apicus*.

— Промените, които приехме на събранието ни от 12-ти, вече са взети предвид — започва ТВ продуцентката. — Чакаме и снимки от други кастинги, но Енрике се застъпва за избора на агенцията ви. Веднага ще ви покажем касетката.

Както винаги, на такъв род събрания видеото запевца и никой в залата не знае как да го пусне. Трябва да се извика техник, защото 14-те тук присъстващи, чиито годишни заплати представляват повече от един милион евро, са негодни да се справят с една машина, която едно шестгодишно дете ще пусне със затворени очи. Чакайки спасителят, който ще натисне копчето *play*, режисьорът чете на висок глас своето подготвено послание:

— Момицето не триава да е плекауено класиво, тя ще е една свежа жена, една млада възрастна.

Енрике Наведензадник започва като моден фотограф за *Glamour*, преди неговите клипове с преобладаваща оранжева гама да го превърнат в звезда в рекламния бизнес. Той поддържа венецуелския си акцент, защото тази екзотична нотка е отчасти виновна за успеха му (около 500 безработни режисьори снимат точно като него, тоест леко размазано, с вмъкване на филтри и озвучаване в стил трип-хоп, но... не снимат, защото не се казват Енрике Наведензадник).

— Ие, ас литчно сум за това от самото натчало да испишем името на марката. *Esta muy, muy importante*. Но-о, все пак мислиа, тче триава да запазим извесна зона за творчество.

Той беше избран, защото Джо Питка имаше друг ангажимент, а Жан-Батист Мондино ни отказа. Всички си сочат с пръст по редовете на фотокопието от текста, който ни беше раздал, малко като в първи клас. Изведнъж работник в син костюм влиза, без да чука и пуска видеото.

— Мерси, Джедже, какво бихме правили без теб? — казва Джеф.

— Леваци — отговаря Джедже, напускайки стаята.

Джеф насила се засмива.

— Хам... хам хаа... опасен е тоя Джедже, а сега — да пуснем кастинга.

Четиринайсетте леваци виждат красивата Тамара, гола до кръста, само по сутиен, която гледа в камерата, хапейки устните си.

— Мечтата ми е да упражнявам тази професия паралелно с... тази. По цял ден тичам по кастинги, само че има толкова много момичета и толкова малко работа... (край).

Почваш да обясняваш, че става въпрос за импровизиран кастинг, това е просто една манекенка, която си заснел случайно и че още утре ще бъде организиран друг кастинг, в който тя ще каже точния текст от клипа.

Алфред Дюлер пита дали може да се пипне в постпродукцията, за да се изсветли нейната кожа.

— Разбира се, без проблем. Тя ще е 100% СБЧ (Синя-Бяла-Червена).

Шефката на рекламния отдел на *Мадон*, която прилича на голямо кюфте, облечено в костюм *Zara*, през цялото събрание ще си отвори само един път устата, за да каже ето това:

— Важното е да предизвиква желание.

Адски странно, всички тези хора, които никой не чука, работят по цял ден, за да предизвикват желанието на милиони консуматори.

ТВ продуцентката си записва: Тамара е ОК. Да се организира кастинг с истинския текст от клипа, да се раздели блубокса, за да може да се изсветли след снимките.

Алфред Дюлер отново взима думата:

— Искам да подчертая, че сме много щастливи да работим с Енрике, чиято демокасета е невероятна и най-вече — защото знаем, че той знае как да остане професионалист във визуалния си подход спрямо рекламата.

(Това се превежда по следния начин: избрахме те, защото знаем, че няма опасност да промениш нещо от продадения сценарий).

— Енрике, оценявам това, което каза току-що за марката. На всички ни е ясно, че не се намираме в Клуба на Поетите. Жизненоважно е да се идентифицира логото на *Мадон* още от първия кадър.

— Si, si... мисла да напрафа продуктовия кадър с много искрящ.

— Наистина, като цяло всичко ще изглежда много слънчево, но също така изчистено — обажда се Джеф.

Стилистката взима думата:

— Казахме, че искаме да избегнем тъмните цветове за дрехите.

— Тя размахва няколко цветни тениски — Може да намерим нещо червено, по-ярко, като това например.

— Разбира се, се обажда един от шефовете от *Мадон*, за да оправдае присъствието си на тази среща, а и въобще присъствието си във фирмата — но не трябва да забравяме, че дрехите трябва да са пригодени за всички сезони, за да можем да излъчваме клипа през цялата година.

— Имайки предвид какво беше обсъдено на събранието ни от 12-та — казва инспекторката по бюджетите, платена от *Мадон*, за да сваля тарифите на всички, само не и своята — ще ни трябва малко повече закачливост.

— Ама, разбира се, още на 12-ти се разбрахме по този въпрос.

Всичките изглеждат подплашени като диви животни. Цветът на бузите на стилистката е червен като тениската.

— Донесох също и тази риза...

Всички почват да критикуват ризата до момента, в който си дават сметка, че клиентът носи същата.

— Вижте, съгласни сме с базисните условия по договора и все пак дали не може да си позволим малко спонтанност по време на снимките?

Всички погледи се насочват към Алфред-Дюлер-е-глупак.

— Принуден съм да припомня, че сме подписали доста подробен договор и че ако не видим всички условия изпълнени, когато се стигне до монтажа, просто хвърляме филма. Имаме договор и аз съм непоклатим.

— Разбира се, — изохква Джеф — агенцията поема отговорността да се върне с материал, който е идентичен с това, което вече ви показахме.

И разговорът продължава с часове. Нощта се спуска. А ти си записваш всичко, подробно като съдебен секретар — скрипта на съвременното бедствие. Защото това събрание не е някакъв си детайл от историята на Третата Световна Война.

— Прибавете наречието „лакомо“ към списъка по снимките. Може да се окаже проблем.

— Имаме ли нужда от 30 секунди? Може да разкажем историята и в 20 като скъсим по малко от всички планове.

— Окей ще измерим клипа план по план, но имам съмнения, че ще създаде впечатление, че бързае.

— До момента, в който спазваме показателите на рисърча, може да го пуснем и в 20-секундна версия.

— Заместете „лакомо“ с „неуστοимо“. Важно е да се акцентира на това. Имам усещането, че ще е трудно.

— Трябва да изглежда като продукт, на който не може да се устои. Напомням ви, че ще бъдат организирани фокус групи, преди видеото да бъде излъчвано.

— Прочитам отново бележките по снимките: „Дегустиране на продукта: след като отваря кофичката със *Слабина*, жената яде неуστοимо, е наслада и с лъжица.“

— Октав, на палячо ли се правиш?

— Представям си момичето как върви, държейки кофичката в ръката си...

— А не, веднага ви прекъсвам! *Слабина* не е кисело мляко за разходки!

Ти си записваш всичко, което се изговаря, прекалено е красиво, за да бъде вярно.

— Да минем към местата за снимки. Тони, давам ти думата.

— Ние разгледахме много от къщите в Маями (с английски акцент). Има mapy възможности: много отворена или с големи

градини, или с модерна тераса, веранда — ето тук, на снимката, се вижда добре, или може да снимаме в класически тип селска къща, да?

— Ма, Тони, ти ни дай своята препоръка, какъв е твоят избор?

— Аз считам за добре да се снима в класически тип къща, с външно каменно стълбище и красивата трева е добре за тебе, нали няма да правим нещо прекалено скучно, все пак?

— Йеее, окей, си, това еста окей.

— Да се върнем към продуктовете кадри.

— Добре ще е да изглежда, че киселото мляко е живо, например, ако го сложим на тревата, ще има ефект „природа“.

— Това е продукт, който стимулира либидото и едновременно е здравословен.

— Нашата крайна стойност, издрънка Дюлер — е любовта. Нашите клиенти купуват любов (това ще се хареса на Тамара — си мислиш). Ние не продаваме кисело, а майчино мляко! Ето за това сме worldwide. Любовта е worldwide! Трябва да се мисли worldwide! Да се сеpe worldwide!

Изведнъж, Филип влиза, без да чука, казва да продължим срещата, без да му обръщаме внимание, все пак ние започваме всичко от начало, прекъсвани само от звъненето на мобилния му телефон.

— Главната героиня е жена с главно Ж. Тя е облечена в изтъркани дънки, блуза с дълги ръкави, трябва да има неглиже стил, но все пак елегантен.

— Шарън Стоун, с кестенява коса и няколко години по-млада.

— Сигурни ли сте, че нашата средностатистическа мадам Мишу дьо Валансиен ще се идентифицира с нея?

— Внимание: тя е от средната класа, но fun.

— Няма прекалено европейски вид.

— Ние не сме против мароканците, но рискуваме нашият таргет да не се разпознае.

— Тя има точно този леко южняшки тип, сега е на мода, малко матов тен като Инес Састре, Дженифър Лопес, Салма Хайек, Пенелопе Крус.

— Коя е Салма Хайек?

— Енрике е прегледал около 80 момичета и тя най-добре попива светлината.

— Тя отговаря на ценностите на марката: освободена, чувствена, сто процента *Слабина*.

— Супер е.

— Very cute.

— Коя е Салма Хайек?

— Вярно, че излъчва емоция.

— Нямам нищо против да потвърдя избора ви, след като видя утрешния кастинг.

— „Спокойна, но динамична селска атмосфера. Тревата трябва да е зелена, но в средиземноморски стил. Трябва да има звукове от природата. Птички, които пеят.“

— Трябва да засилим звука на щурците при монтажа.

— Коя е Салма Хайек?

— Това е световният идеал за латино-гадже.

— Тя е на корицата на септемврийския *Vogue*.

— Не я знам.

Стилистката на ръба на нервна криза подрежда около 20 чифта очила, за да може клиентът да избере тези, които Тамара ще носи върху главата си. След 20-минутен спор, решаваме да вземем всичките на снимките и да решим на място (тоест, решаваме да не вземем решение).

— Сега — музиката: пет композитори са изпратили демо версии. Да ги прослушахме.

Демо номер 1:

— Прекалено модерно.

Демо номер 2:

— Прекалено твърдо.

Демо номер 3:

— Прекалено кич.

Демо номер 4:

— Прекалено бавно.

Демо номер 5:

— Прекалено евтино.

— „Да се върнат на музикантите с молба да се доработят.“ — записва продуцентката.

— Аз съм против контражурно снимане при плана с дегустирането. Рисуваме момичето да изглежда деформирано. Иска

ми се нещо по-стандартно на ниво брандинг^[2].

Точно в този момент, Чарли спечели закуската си в Arіcus:

— Намирате го за „претрупано“. Може да го омаловажим.

В този момент Филип се надига и — преди да напусне срещата — се обръща към ТВ-продуцентката:

— Много добро събрание. Мартин, браво, добра работа си свършила. Нова ли си тука? Пожелавам ти добре дошла във фирмата, Марк не е сбъркал като те е взел, много си в час.

— Филип, казвам се Моник и работя във фирмата от пет години — отговори ТВ продуцентката с лесно извинима ледена нотка в гласа си.

---

[1] Pre-Production Meeting — среща, на която се обсъждат всички детайли, като декор, дрехи, аксесоари, и др., по заснемането на рекламния клип. — Бел.прев. ↑

[2] Изграждане на търговската марка. — Бел.прев. ↑

7.

ЕТО, ЧЕ СИ СТАНАЛ кожа и кости. За три месеца си свалил 17 килограма. Храниш се само през носа. Всяка сутрин се събуждаш с един блок тебешир в гипсовия ти нос. Отиваш на работа към 17 часа и 45 минути. Когато Марк Мароние ти прави забележка, ти му отговаряш:

— В стачка съм, докато не ме уволниш.

— Какво ти става? Искаш да те повиша ли?

— НЕ! Наистина ми идва да зарежа всичко.

— От конкуренцията ли имаш предложение? *CLM*? *BBDP*?

— Не, искам просто да се разкарам! Не разбираш ли, че умирам! Не виждаш ли колко съм отслабнал!

— Да изглеждаш като Кейт Мос, това не може да бъде причина за уволнение.

— Искам да пукна от тумор на мозъка.

— Невъзможно, ти нямаш мозък.

— Да, но ставам все по-малко за пред хора.

— Знам, но имам нужда от тебе, за да говорим на *CSP*.

Носиш костюм от *Eric Bergere*, риза *Hedi Slimane Saint Laurent Rive Gauche*, обувки *Berluti*, часовник *Royal Oak d'Audemars Piguet* (докато не излезе новия модел на *Samsung Watch Phone*, който ще бъде мобилен телефон и часовник в едно), очила *Starch-Eyes* и бельо *Banana Republic*, купено от Ню Йорк. Имаш петстаен апартамент в Сен-Жермен-де-Пре, обзаведен от *Christian Liaigre*. Също така си собственик на:

— вертикална уредба *Bang & Olufsen* с 10 CD-чейнджър и дистанционно програмиране

— двубандов *GSM Cosmo* с интегриран факс модем

— шест стола *Louis XV*, наследство от къщата на дядо и баба

— табуретка *Barcelona* на *Mies van der Rohe*

— библиотека на Жан Пруве, която включва интегралната версия на Плядата (не съм я докоснал)

— трибандово видео *Sony*

- новият плосък ТВ екран на *Philips*
- DVD *Sony Glasstron*
- стол от *Charles Eames* (1956)
- една *Playstation Sony*
- един хладилник с двойни врати *General Electric* (фрашкан с хайвер *Pertossian*, с гъши черен дроб, гарниран с трюфели от *La Petite Aubergine* и гъби от *Christal Roederer*), с огромна камера и автоматичен дистрибутор на лед
- дигитална камера *Sony PCI* (360 грама, височина 12 см, ширина 5 см)
- дигитален фотоапарат *Leica Digilux Zoom*
- 24 кристални чаши *Puiforcat*
- три оригинални комикса на Жан-Франсоа Жонвел
- картина на Баския, голяма 3 метра и оригинал на Дейвид Хокни
- афиш на Жан Кокто
- ниска масичка от абаносово дърво *Modenature*
- няколко оригинала на Пиер льо Тан, Едмон Кираз, Рене Грюо, Жан-Жак Семпе, Жан-Филип Делом, Вутч, Матс Густафсон
- полилей *Urban Outfitters*
- 8 кремави възглавнички от пашмина *Maisons de Famille*
- автограф в рамка на Летисия Каста
- твои портрети от Марио Тестино, Елен фон Унверт, Жан-Батист Мондино, Бетина Реймс, Доминик Исерман
- снимки с тебе до Инес Састре, Жерар Депардийо, Ридли Скот, Ева Херцигова, Наоми Кемпбъл, Карла Бруни, Дейвид Линч, Тиери Ардисон
- изба с вина от най-подбраните, доставени от Augé (бул. „Осман“ 116, Париж, 8-и квартал): *Chasse-Spleen, Lynch Bages, Talbot, Petrus, Haut Biron, Smith Haut Laffitte, Cheval Blanc, Margaux, Latour, Mouton Rothschild...*
- хиляда диска, DVD-та, VHS касетки
- едно *BMW Z3*, което седи в нает едногодишен паркинг до *Cafe de Flore*
- един твой двойник, който лежи пред вас
- 5 чифта *Berluti*, три чифта *Nike Air Max*, един чифт *Adidas Micropacer* (е вграден хронометър, който позволява да измериш

изминатото разстояние)

- три кашмирени палта от *Hermes* и три от *Louis Vuitton*
- 5 костюма *Dolce & Gabbana* и 5 *Richard James*
- „Сумо“, огромна книга със снимки на Хелмут Нютън от издателска къща *Taschen* (50×70), с корица от Филип Старк
- 5 чифта дънки *Helmut Lang* и пет чифта мокасини *Gucci*
- 20 ризи *Prada* и 20 тениски *Muji*
- 10 кашмирени пуловера *Tsü Huseyn Chalayan*, десет *Lucien Pallat-Finet* (всичко, което не е от кашмир, ти причинява ужасни сърбежи, освен ако не е от вигон)
- гардероб, съдържащ интегралните колекции от 10 сезона насам на *APC*
- картина на Рубен Алтерио
- 10 чифта очила *Cutler and Cross*
- баня, изцяло обзаведена от *Calvin Klein* (кърпи, пенъоари, стойки за сапун, козметични продукти, парфюми, освен лосионите за тяло, които са от *Kiehl's New York*)
- розовият *i-Mac*, на който пиша тази книга, един оранжев *i-Book*, вързан постоянно в Интернет и един цветен принтер *Epson Stylus 740*.

Останалите предмети, които притежаваш, са от *Colette*. Ако не са от *Colette*, значи са от *Catherine Memmi*. Когато не са от *Colette*, или от *Catherine Memmi*, значи не си си в къщи.

Рядко вечеряш в ресторант, където вечерята струва по-малко от 100 евро на човек. Когато пътуваш, спиш само в Замъци и 5-звездни хотели. От три години пътуваш само в бизнес класа (иначе получаваш схващания на врата като спиш), с кашмирено одеяло (иначе получаваш сърбежи, както вече отбелязах). Само за ваша информация, отиване и връщане Маями — Париж, струва около 62 000 франка (10 000 евро).

При всички тези неща, които ти принадлежат и комфортния живот, който водиш, съвсем логично е да си щастлив. Защо ли не си? Защо непрестанно навираш нослето си в пудрата? Как може да си нещастен с 2 милиона евро на банковата си сметка? Ако си накрая на силите си, кой седи на другия край?

Вчера се разрева пред витрината на магазина *Bonpoint*, на улица „Юниверсите“. Пред малките легла от бяло дърво, лампи във формата на мечета, сиво-перлени обувки за 3-месечни бебета, гащеризончета за 55 евро, мини-пуловери за 94 евро, а ти ревеше като идиот и клиентите излизаха от магазина, сплашени, сигурни, че този нещастен човек е загубил детето си в катастрофа с кола, само че на теб не ти беше нужна злополука, за да загубиш детето си.

Напиваш се в огромната си кухня. Упътваш се към ултра модерния хладилник. Виждаш изображението си в него. Нервно натискаш дръжката за лед. Чашата с *Absolut* прелива. Натискаш дръжката докато целият ти кухненски под не се покрие с лед. После програмираш машината на „стърган лед“. Продължаваш да натискаш. Вали сняг върху черния мрамор. Ти се взираш в лицето си, отразено в най-скъпия хладилник на света. Много по-лесно ти беше да се държиш като дебилен ерген, когато имаше някой до теб, който те чакаше с любов в къщи. Толкова си друсан, че смъркаш водката си със сламка. Усещаш как ще припаднеш. Виждаш падението си в огледалото: знаеше ли, че етимологическото значение на думите „нарцистичен“ и „наркотичен“ идват от една и съща дума? Изпразни резервоара с лед на земята. Подхлъзваш се и се просваш върху 10 сантиметра от фино настърган лед. Давиш се в студените бучки. Можеш да заспиш посред тези хиляди айсберги. Да се удавиш като маслина в огромно мартини. *Absolut Titanic*. Държиш се на повърхността на една ледена пързалка. Твоята замръзнала буза принадлежи на плочките. Ледът, на който лежи тялото ти, може да разхлади цяла рота; ти си една армия, която отстъпва пред Русия. Смучеш пода. Гълташ кръвта, която се стича директно от носа ти в гърлото. Имаш време само да се обадиш на Бърза Помощ преди да загубиш съзнание.

ЩЕ ПРОДЪЛЖИМ ВЕДНАГА СЛЕД... ТОВА

МЛАД МЪЖ ВЛИЗА В ОБЩЕСТВЕНА ПЕРАЛНЯ. ЗАСТАВА ПРЕД ЕДНА ОГРОМНА ДВУМЕТРОВА МАШИНА. ПУСКА СТОТИНКИ В ПРОЦЕПА, ИЗВАЖДА ОТ ДЖОБА СИ ПАКЕТ С ПРАХ ЗА ПРАНЕ ARIEL И ГО ИЗСИПВА В РЪКАТА СИ. ПРИБЛИЖАВА Я ДО НОСА СИ И ГО ИЗМЪРКВА. РАЗТЪРСВА ГЛАВА, СЯКАШ ОБОДРЕН ОТ ТОВА, КОЕТО ТОКУ-ЩО Е ВЗЕЛ. ОТВАРЯ КРЪГЛОТО ПРОЗОРЧЕ И ВЛИЗА ОБЛЕЧЕН В МАШИНАТА. СЯДА ПО ТУРСКИ В ЦЕНТРОФУГАТА И ЗАТВАРЯ ПРОЗОРЕЦА. ПЕРАЛНЯТА ТРЪГВА. КАМЕРАТА СЕ ВЪРТИ НА 360 ГРАДУСА ЗА ДА ПОКАЖЕ БЪРЗОТО ЗАВЪРТАНЕ НА ЦИЛИНДЪРА.

ИЗВЕДНЪЖ ДВИЖЕНИТЕТО СПИРА. ОТ ВЪТРЕШНОСТТА НА ПЕРАЛНЯТА МЪЖЪТ ВИЖДА СЕКСИ МЛАДА ЖЕНА С МИНИ ПОЛА КАК СЕ ПРИБЛИЖАВА КЪМ НЕГО. ЗАБЕЛЯЗВАЙКИ МЛАДИЯ МЪЖ В МАШИНАТА, ТЯ ОТВАРЯ ПРОЗОРЕЦА И МУ СЕ УСМИХВА. ТОЙ ИЗПЛЮВА МАЛКО ПЯНА. ТЯ ПОГЛЕЖДА С УСМИВКА КЪМ ПАКЕТА ARIEL, ПОСТАВЕН ДО МАШИНАТА, ПЪХА РЪКА ПОД ПОЛАТА СИ И СВАЛЯ ГАЩИЧКИТЕ СИ. ХВЪРЛЯ ГИ ПО ГЛАВАТА НА МЛАДИЯ МЪЖ И ЗАТВАРЯ ПРОЗОРЕЦА ЗА ДА МОЖЕ МАШИНАТА ОТНОВО ДА ТРЪГНЕ. МЪЖЪТ УМИРА УДАВЕН. ОТ УСТАТА МУ ИЗЛИЗАТ САПУНЕНИ МЕХУРЧЕТА.

ПРОДУКТОВ КАДЪР НА ARIEL И СЛОГАН — „ARIEL ULTRA. УЛТРА ЧИСТОТА ДОРИ В МАШИНАТА.“

III ТОЙ

В тези времена градовете на богатите страни приличаха на таралежи, чиито бодли бяха предприятията. Те бяха открили нова вяра, достойна за хилядолетните усилия на човека: да превърнат света в едно-единствено огромно предприятие.

Рене-Виктор Пил,
„Заклинателят“,
1974.

1.

СПОРЕД ЧЕРВЕНИЯ КРЪСТ, един милиард от хората живеят в бидонвили. Това по никакъв начин не попречи на Октав да възвърне апетита си. Погледнете го как гризе ноктите си: това е едно добро начало. Мароние го изпрати за един месец в центъра по дезинтоксикация Maison de santé Bellevue, (улица „Onze-Novembre“, № 8, в Meudon), защото центърът на Кейт Бари в Соасон беше препълнен. Шефовете на творческите отдели са като лекарите-дилъри от колоездачния Тур дьо Франс: в името на победата първо тъпчат с допинг своите шампиони, а когато си счупят главите, те ги оправят. Ето защо Октав мина от Петзвезден Хотел към Психиатрична Болница.

Всяка сутрин той се разхожда в парка, прави слалом между стогодишните дъбови дървета и психиатрично болните. Чете книги само от писатели самоубийци: Хемингуей, Кавабата, Гари, Шамфор, Сенека, Риго, Петроний, Павес, Лафарг, Кревел, Цвайг, Дрю, Монтерлан, Мишима, Дебор, Ламарш-Вадел, без да забравя и момичетата: Силвия Пат и Вирджиния Уулф. (Човек, който чете само автори, които са се самоубили, е човек, който чете много). За майтап, колегите му изпратиха по пощата цял пакет с брашно *Francine*. Неговият личен психиатър въобще не оцени шегата. Чарли му изпрати имейл с филмче на жена, в чиято путка е заврян юмрук, а в задника — друг юмрук. Той започна да се усмихва. Експерименталното му лечение с ВР 897 би трябвало изцяло да го освободи от пристрастието му към кокаина. Ако всичко върви по план, скоро ще може да погледне кредитна карта, без веднага да започне да киха.

В трапезарията се сблъсква с нов вид болести. Например, съседът му по етаж обяснява, че е спинофил (нов вид сексуална перверзия).

— Снимах момичета, които се чукаха без презерватив с мъж, болен от СПИН. Момичетата, естествено, не знаеха. След това ги снимах как отиват да получат резултатите от теста. Моментът, в който

момичето разбираше, че е серопозитивно, беше моментът, в който получавах оргазъм. Изпразвах се, когато тя отваряше плика. Спинофилията — това е болест, която аз създадох. Само да знаеше колко яко беше да ги видиш как излизат от лабораторията с лист в ръка „HIV+“. Полицията ме разкри и конфискува всичките ми касети. Лежах в затвора и после ме довякоха тука. И без това скоро ще пукна. Сега обаче съм добре, добре съм. Сега съм добре, добре съм, да, добре съм, сега съм добре.

Започна да заеква и плое пюре от моркови върху мъхестата си брадичка.

— Аз също имам странна сексуална болест, казва Октав. Аз съм миналофил.

— Ай, а какво точно е това?

— Перверзно състояние, което се характеризира с натрапчиви мисли за едно бивше гадже. И аз сега обаче съм добре, добре съм. Сега съм добре, добре съм, да, добре съм, сега съм добре.

Софи не дойде нито веднъж да го види. Дали беше разбрала за лечението му? След три седмици, Октав се засмя няколко пъти на гримасите на шизофрениците в градината, те му напомняха на хората в агенцията.

— В живота има само дървета, маниакодепресанти и катерички.

Да, може да се каже, че сега той е по-добре: мастурбира по шест пъти на ден. (Мислейки за Анастасия, която лиже Едуина, която пък гълта спермата му). Добре де, може би Октав не е съвсем здрав.

Във всеки случай за него беше крайно време да се промени. С коката, която взимаше, с черните си костюми, с парите и евтиния си цинизъм приличаше прекалено много на някой тип от 80-те години. Модата е друга сега: вместо да се хвалиш и изтъкваш успехите си в работата, трябва да се правиш на беден непукист. Ниският профил се налагаше в началото на новия век. Професионалистите Стахановци търсеха да заприличат колкото се може повече на бедни безработни. Край на стила Сегела — шумен — с тен — окичен с ланци — вулгарен. Край на рекламите с венециански щори и вентилатори на

тавана, снимани в стил Ридли Скот. Както навсякъде, така и в рекламата си има модни тенденции: през 50-те на мода бяха каламбурите, през 60-те — комедийният стил, през 70-те — младите музикални групи, през 80-те — спектаклите, през 90-те — изчанчването на стойностите.

От сега нататък е модно да носиш стар чифт *Adidas*, тениска *Gap* на дупки, изтъркани дънки *Helmut Lang*, и стилизирана брада на три дни. Трябва да имаш мазна коса, бакенбарди, каскет и сърдито изражение като в списанието *Dazed & Confused*, да продаваш черно-бели филми, в които нехайни анорексични типове, голи до кръста, свирят на китара. (Или филми, в които на бавен каданс^[1] лимузини се движат на зелен фон с наситени цветове и момчета от Порто Рико играят волейбол под дъжда). Колкото повече си фрашкан с пари (благодарение на Интернет, печалбите нараснаха с по три нули), толкова повече приличаш на бездомен. Новите милиардери носеха скъсани гуменки. Като излезе от центъра, Октав беше решил да отиде лично при двойника-просяк пред жилището му и да го помоли за няколко модни съвета.

Странно усещане, когато бях малък, 2000-та година ми изглеждаше като научна фантастика. Сигурно съм пораснал, защото сега тя е едва миналата година.

В тази голяма къща от 19-ти век, Октав имаше предостатъчно време за медитация. В Мюдон, времето минаваше ужасно бавно. Октав се навежда и взима в ръката си камъче, на 2000 години. За разлика от тубите на пастите за зъби, камъните не умират никога. Той го мята надалеч и то пада под едно дърво. Още ще си седи там, дори в момента, в който вие четете тези редове. Може би камъчето ще прекара следващите 2000 години на едно и също място. Така си е: Октав завижда на камъчето.

Той написва:

*Дай ми косите ти,
Силното ти тяло,
Солта в очите ти,*

Синята им строгост.

Преди да напусне психиатричния център, не знаейки на кой друг да подари това стихче, той го дава на приятеля си спинофил.

— Изпрати го на някоя от твоите жертви. Може да се окаже възбуждащо, ако гледаш жена, която чете нещо друго освен резултата от теста си за СПИН.

— Я, дай да погледна... а, не, не бе, твоето стихотворение е все едно писано от сериен убиец.

---

[1] Скоростта на снимане на филм, клип. — Бел.прев. ↑

2.

ОКТАВ ИЗЧАКА семинара в Сенегал, за да направи предприемаческото си завръщане. *La Rosse* е като една армия: от време на време има нужда от „неокупирани квартали“, наричат ги „мотивационни семинари“. Представете си: 250 човека в автобуси, които карат към летище Роаси. Много женени дактилографки (без съпрузите си), неврастенични счетоводители (с успокоителните си), патриархални лидери, телефонистка, на която здраво ѝ хлопа дъската, едно кюфте, превърнало се в сексуален символ, след като почна да спи с директора по човешки ресурси и няколко мъже от творческия отдел, които се насилват да се хият, за да приличат на творци. Пеем все едно сме на караоке — при нужда измисляме думите на песните. Чудим се: кой с кой ще преспи? Октав очаква с нетърпение да срещне местните проститутки, така хвалени от неговата приятелка Дороти О’Лири, репортер във *France 2*. Що се отнася до Одил, тя е 18 годишна, носи блузка с гол гръб, има кърпа вързана на главата, дънкова раница и ближе шоколадова смукалка. Тя си „задава въпроси“: По какво разбираме, че едно момиче е на 18 години? Отговорът е лесен: тя няма бръчки, нито торбички под очите, бузите ѝ са издути, като тези на бебетата, а в уокмена си има касетка на Уил Смит. Тя си „задава въпроси“.

По време на отсъствието на Октав, Одил беше наета като стажант-копирайтърка. Тя обича само парите и славата, но се прави на невинна. Новите момичетата до едно правят това: държат устните си винаги полузатворени и гледат с широко отворени очи, изпълнени с удивление, като Одри Марне по време на фото сеанс с Тери Ричардсън. В момента върхът на кариеризма е престорената невинност. Одил разказва на Октав за следобед, в който си е продупчила езика:

— Не, няма никаква упойка. Пичът от студиото за татуировки извади езика ми с една пинсета и заби пирон в него. Честна дума, никак не боли, малко е неприятно, когато се храниш, но само в началото. На всичко отгоре, езикът ми се възпали и всичко, което слагах в устата си, имаше вкус на гной.

Непрекъснато носи черни очила (те са със стъкла за късогледство) и чете само списания на английски: *Pape_r*, *_Talk*, *Big*, *Bloom*, *Surface*, *Nylon*, *Sleazenation*, *Soda*, *Loop*, *Tank*, *Very*, *Composite*, *Frieze*, *Crac*, *Boom*, *Hu_e*. Сяда до Октав и сваля уокмена си, за да каже, че вече не гледа телевизия, само *_ARTE* от време на време. Октав се чуди какво, по дяволите, прави тук (един и същи въпрос, откакто се е родил). Като минаваха по магистралата, Одил му показва един блок:

— Виж, аз живея тук, много е близко до стадиона, през нощта, когато включат светлините, става толкова красиво, като в „Денят на Независимостта“.

Тъй като Октав не отговаря, тя се възползва, за да коментира депилацията си с друга нейна колежка:

— Отидох при козметичката тази сутрин. Лазерната депилация адски боли, особена в зоната на бикините. Е, поне съм доволна, че вече съм епилирана до живот.

— Напомни ми да купя депилационен крем като пристигнем.

— В колко часа пристигаме в Дакар?

— През нощта, към дванайсет. От летището директно се изстрелвам в дискотеката. Само за три вечери сме тука, не мога да си позволя да пропусна една вечер купон.

— Мамка му, забравила съм си касетката на Лара Фабиан.

— За да не се дехидратирам в самолета, махам си грима, правя си пилинг и — хоп! Мацвам хидратантния крем.

— Аз си правя маникюра и докато ноктите на краката съхнат, атакувам пръстите на ръцете.

Октав се опитва да не загубва концентрация. Трябва да издържи без „коко“, да приеме реалността такава, каквата е, да бъде част от обществото, да уважава хората, да играе играта. Когато излизаш от убежището, то трябва да е за добро. В името на това си убеждение той изстрелва един балон-сонда:

— Хей, момичета, какво ще кажете за едно бързо чукане, лошо чукане?

Той обича когато те го хокат:

— Нещастен побъркан.

— По-добре да пукна. Той се усмихва.

— Грешите като ми отказвате. Много често, момичетата казват „да“ прекалено късно, или „не“ — прекалено рано, когато момчетата нищо не са ги питали.

— На всичкото отгоре съм готов да се изръся с 5000.

— Чухте ли го как само ни обижда, взима ни за проститутки!

— Да си се поглеждал наскоро в огледало? И сто стотачки да ми дадеш, пак няма да го направя с теб.

Октав се разсмива прекалено високо.

— Моля да отбележите, че Казанова често е плащал на любовниците си и в това няма нищо срамно.

Той им показва ехографията, която получи по пощата.

— Вижте бъдещето ми дете, изведнъж не ви ли станах супер мил?

Вместо това получава един заслужен шамар. Гадното предградие, известно като Квартал 4000, се свива в задното огледало на автобуса. Октав е забравил как се свалят жените. Вече не си вярва достатъчно. Ако има нещо, което въобще не се връзва с иронията, то това е прелъстяването. Едно от момичетата го пита:

— Да имаш в тебе случайно списание за вътрешен интериор?

— Кое от всичките искаш: *Newlook*? *Playboy*? *Penthouse*?

— Ха, ха, ха. Все така смешен, мили ми Октав.

— Знаеш ли, започваш да ставаш вулгарен. Мислех, че са ремонтирали тавата ти.

— Явно, работата не е приключила. Много добре имитираш Алцхаймер.

Октав навежда очи и гледа краката си, заврени в лилави обувки (стойност: по една месечна помощ за безработен, или около 500 евро на крак). После изправя глава и започва да се оплаква:

— Примирието на шегите. Дами, да сте се замисляли някога, че всички тези хора, които виждате, всички тези глупаци, които засичате в колите си, всички, без изключение, ще умрат? Този ето там, на волана на своето *Audi Quattro*? И тази, наелектризираната четирийсетгодишна лелка, която току-що ни задмина с *Mini Austin*-а си? И всички тези, живеещи зад ненужно изолационните стени на тази сграда? Представете ли си само купищата трупове, които се събират? Откакто Планетата съществува, 80 милиарда човешки същества са я обитавали. Запечатайте тази картинка в главите си. Ние се разхождаме върху

бунище от 80 милиарда трупове. Давате ли си сметка, че всички тези лица с условна присъда не са нищо друго освен материал за бъдещ строеж, един пакет от вмирисани тела?

Животът е един геноцид.

Готово, пак успя да развали настроението на всички. Той е доволен от себе си. Той барабани върху кутийката си от Лексомил в джоба на велуреното си яке *Marc Jacobs*. Те го успокояват като герой от Съпротивата преди разпит, 60 години по-рано, улица „Лористон“.

3.

САМОЛЕТЪТ Е ПЪЛЕН с хора от рекламния бизнес. Ако се разбие, това ще е едно добро начало за надмощието на Искреността. Ала животът е направен така, че самолетите с рекламисти никога да не се размазват. Самолетите, които се размазват, са пълни с невинни хора, с вцепенени влюбени, с благодетели на Човечеството, с Отис Рединг, с Линайрд Скайнирд, с Марсел Дади, с Джон Джон Кенеди. Загорелите служители на комуникацията са толкова арогантни, защото са сигурни, че са на завет от ударите на случайността: те се страхуват повече от борсова, отколкото от самолетна катастрофа. Октав се усмихва, пишейки това изречение върху i-Mac-а си. Той е важен, той е богат, той изпитва страх — всичко се допълва. Пие водка с тоник, в Espace 127-а класа. („В Espace 127-а класа, вие с удоволствие ще забележите, че седалките са ергономични и удобни. Те се накланят на 127 градуса, защото това е ъгълът, който тялото по естествен начин заема в състояние на безтегловност. Екипирани с телефон, индивидуално видео и с изолационна каска, седалките на Espace 127-а класа ви доставят идеалния комфорт за почивка или работа.“ — така пише в брошурата на Air France Madame).

В бизнес класата, стратегическите планери свалят оценителките на изкуство, заместник генералните директори омотават ТВ продуцентките; а един интернационален координатор гали баджака на директорка по разширяване на пазарите. (В едно предприятие бързо може да разпознаете момичетата, които спят с колегите си, те единствени се обличат секси.) Тази оргия има за цел да „засили връзките между персонала на предприятието и да оптимизира вътрешното общуване в отдел човешки ресурси“. Октав беше възпитан да приема тази подредба на нещата. Животът бидейки един малък участък от време върху един камък, който се върти в пространството, защо да губим този малък участък от време, за да оспорваме непрекъснато ОРГАНИЗАЦИЯТА? По-добре да приемаме правилата на играта.

— Ние се дресирани, за да приемаме. Сърфирам върху една дупка. Има ли някой, който иска здраво да ми го начука, един път завинаги?

Преди, тези провокации разсмиваха хората, сега те ги карат да изпитват съжаление.

— След всичко, което хората са направили за него, Господ можеше поне да се опита да съществува. Не мислите ли?

Да си самотен сред тълпата. Октав непрекъснато проверява гласовата си поща. Тя му повтаря:

— „Вашата гласова поща не съдържа нови съобщения.“

Октав заспива пред филм с Том Ханкс (той е повече от актьор: той е и приспивателно). Сънува, че е на снимки в Бахамските острови и проверява с пръсти обръснатите путки на апетитните Ванеса Лорензо и Хайди Клум. Зъбите му вече не скърцат. Мисли, че се е измъкнал. Въобразява си, че се е дистанцирал, че приема нещата на друго ниво. С лека въздишка, той замърсява Levi-Strauss-а си (модел 501, есенно-зимна колекция „тъжни тропици“).

И Предприятието се приземи. Предприятието взе куфарите си. Предприятието се качи в автобуса. Предприятието пееше песни на Фуген, без да схваща крайния им песимизъм: „Пей живота, пей, така както ще пееш ако знаеш, че утре умираш“, и: „Може би до утре, може би до след смъртта.“ Най-накрая Октав разбра защо космическия кораб в Star Trek се казва „Предприятие“: Rosseys & Witchkraft има вид на въздушен кораб загубил се в бездната, с мисия за търсене на живот на другите планети. Между другото, доста от колегите му са със заострени уши.

Пристигнало в хотела, Предприятието се разпръсва: някои от продуцентките се хвърлят в басейна, други се хвърлят върху акаунтите, останалите отиват да спят. На тези, на които не им се спи, отиват да танцуват в Roll's, заедно с Одил и всичките ѝ цици. Октав ги следва,

поръчва бутилка Gordon's и приема да си дръпне един джойнт. На плажа, нещата са ясни. Среща с негърките. Една от тях му казва:

— Ела в моята ложа.

Забавно е. Лъжата е взаимна, всичко си идва на мястото. Той поставя ръка върху лицето ѝ, и прошепва:

— Миличка, аз не чукам жените, предпочитам да ги губя.

Добре охраняван от сенегалската армия, туристическият комплекс Saly, се състои от 15 хотела: агенцията е дала благоволенieto си на Savana хотел, който съдържа стаи с климатик, два осветени басейна, миниголф, търговски център, казино и една дискотека, всичко това на брега на Атлантическия океан. Африка се е променила от времето на сафарите на Хемингуей. Сега, тя се е превърнала в континент, който западния свят е решил да остави да изгние (през 1998 година жертвите от спина са 2 милиона, най-вече защото фармацевтичните лаборатории, които произвеждат лекарства за тритерапия^[1] отказват да смъкнат цените си, като например американската фирма Bristol-Mayers-Squibb). Идеалното място за мотивация на средните кадри: на тази земя разкъсана от вируси и корупция, от абсурдни войни и възвратими геноциди, средният капиталистически кадър възвръща вяра в системата, която го храни. Пазарува типичните местни маски от абаносово дърво, създава си спомени, мисли, че разменя становища с местните, изпраща слънчеви пощенски картички, за да породи завист в семейството си, задръстено в парижката зима. На хората от рекламния бизнес, Африка се показва като лош пример, за да искат бързо да се приберат в къщи, успокоени от факта, че има и по-лошо. Така, останалата част от годината става по-поносима: Африка служи за анти-апартамент-свидетел. Когато бедните умират, богатите имат причина да продължават да живеят.

Разцепваме вълните със Скутера, правим снимки с полароид, никой не се интересува от никой, всички носят прашки. Когато в Африка, един бял разговаря с един черен, той вече няма благоволенieto на колонизатор, много по-страшно е. Той вече има

съжаляващия поглед на свещеник, който администрира върховното миросване на осъден на смърт.

---

[1] Trithérapie — терапия, която комбинира три лекарства при лечението на болни от СПИН. ↑

4.

КЪСЧЕТА РАЗГОВОРИ около басейна на *Savana-Beach-Resort*.

Една асистентка казва на директор (отърсвайки се):

— Великолепна е!

Октав: — Ти също.

Друга, отговаряща за трафика в агенцията (отхапвайки от манго):

— Май някой трябва да го лапне.

— Октав: — Съгласен.

Младша арт директорка (приближавайки се към кафето): — Ще го дъвчем ли?

Октав: — Кога започваме?

Мотивационният план работи с пълна сила. Сутрините са посветени на хвалебни събрания, където е изложен баланса на предприятието. Термини като „автофинансиране“, „многогодишна амортизация“, са често употребявани, за да оправдаят липсата на бонуси в края на годината. (Истината е, че всичките пари, които печели агенцията, са поставени в краката на няколко дърти плешивци от Уол стрийт, които не стъпват в Париж, пушат пури, и никога не казват благодаря. Както средновековните кораби или жертвите от Пуническите войни, така шефовете на френския филиал R&W поднасят пред акционерите годишната плячка, треперейки за неизплатения кредит, с който са купили вилите си).

Следобедите са посветени на конструктивна самокритика с цел да се подобри маркетинговата продуктивност. Октав прекалява с леда в джин-тоника си. Президентът на фирмата Филип и Марк Мароние го привикват встрани от време на време и му говорят неща от сорта на: „доволни сме, че се измъкна, не говорим за това открито, гледаме с усмивка и съучастнически на твоите лудории, защото сме модерни, готини шефове, няма да подаваш оставка, нали?“ Това не пречи на Филип да припомня на Октав до каква степен добрите отношения между *Мадон* и агенцията зависят от успеха на снимките за *Слабина*.

— Миналата седмица имяхме Strategic Advertising Committee, откъдето излязохме с приповдигнато самочувствие.

— Не се притеснявай шефе, този път няма да се издрайфам върху клиента. Знаеш, че съм намерил идеалната жена за клипа.

— Да знам, сладураната... Ще трябва да ми я изсветлиш в постпродукцията.

— Няма проблем. Включено е в бюджета. Нямах представа какво може да се направи в наши дни: взимаме момиче с красив задник и лепваме лицето на друга жена, краката на трета, ръцете на четвърта и циците на пета. Правим колаж-човек, факири сме!

— Може би имате нужда от пластичен хирург, а не от режисьор за този филм?

Октав вече не търси да се противопоставя на всичко, но не иска и да се унижава; да кажем, че е помъдрял. И ето че се превъзбужда:

— В крайна сметка, защо не може да вземем мароканка за ролята? Не ставай нацист като клиентите ни. Писна ми да се оставяме на фашистите! С Nikepark билбордовете, Nike възвърна Петенската си външност, Nestle отказват да вкарат черни в клиповете си за баскетбола. Ама това не е причина и ние да правим като тях! Накъде отиваме, ако всеки си затваря устата? Рекламата вече стана ревизионистка: Ганди продава компютри Apple! Даваш ли си сметка. Този свят човек, който отказваше всякакъв вид техника, обличаше се като монах и вървеше бос, ето че се превърна в търговски компютърен специалист! Пикасо е име на модел Citroen, Стив Маккуин кара Ford, Одри Хепбърн носи мокасини Tod's! Не мислиш ли, че се обръщат в гробовете си, тези хора, превърнати в посмъртни търговски представители? Настъпи нощта на мъртвите-живи. Истински Ханибал Холокост! Ядем трупове. Френската лотария дори изкара рекламни афиши с Мао, Кастро и Сталин, за да стимулира продажбите на игри със симултанни печалби. Кой друг да каже стоп на расизма и отричането в световната комуникация ако не ти, шефе?

— Оле, колко е измерителен откакто не смърка. Мислиш, че не се замислям въобще ли? Разбира се, че ме човърка тая работа, само че мисля за жена си, за децата си, не съм мегаломан, който си въобразява, че ще вдигне революция и ще промени всичко. Октав, имай малко скромност. Стига да изключиш телевизора си, да не ходиш в McDonald's, цялата тая бъркотия не е по моя вина, вие купувате

маратонките на Nike, произведени от индонезийски роби! Лесно е да протестиращ срещу системата, като едновременно я поддържаш! Престани да ме взимаш за откачен под претекст, че съм фрашкан с мангизи! Разбира се, че има неща, които ме отвращават. Не се възмуствам толкова от кастинги, на които не са допуснати цветнокожи, защото нищо не може да се направи по въпроса, таргетът е расист, не рекламодателя. Нито пък от чудото да караш мъртвите да говорят; големите артисти никога не са били разбрани, те са се обръщали в гробовете си още, докато са били живи. Това, което мене ме нервира, мили ми Gucsi, са всички тези нови празници, които рекламата е измислила за да кара хората да пазаруват: писна ми да виждам как собственото ми семейство попада в техния капан, да празнуваш Нова година, добре, нищо, че Дядо Коледа е измислен от американска компания за дистрибуция, но... Празник на Майките, Празника на Бащите, Празника на Бабите, Halloween, Свети Патрик, Свети Валентин, Руската Нова Година, Китайската Нова Година, събранията Туррегware, егаси глупостите! Съвсем скоро календарът ще бъде запълнен от марки и светците ще бъдат заместени от 365 логa!

— Виждаш ли, шефе, имам право да провокирам твоите отбранителни позиции. Аз също мразя Halloween, преди си имяхме Празника на Все-Светии, не мога да разбера защо ни беше нужно да ходим да търсим празник отвъд Атлантическия океан?

— Защото сега е точно обратното. На Празника на Все-Светии, ние отивахме при мъртвите, на Halloween мъртвите идват при нас. Много по-практично е, от теб не се иска никакво усилие. Всичко е тука: СМЪРТТА ЗВЪНИ НА ВРАТАТА ТИ! Те обожават точно това. Търговския представител Смъртта е пощальон, който идва да достави пощенския календар!

— Мисля, че хората предпочитат стократно да се преобличат като чудовища и да слагат свещички в тиква, отколкото да мислят за близките, които са загубили. Напомням ти, че при твоето изброяване, ти забрави най-големия от всички комерсиални празници — Сватбата. Тя е обект на многобройни рекламни кампании, промоции, които започват от началото на януари: билбордове на Boutique Blanche du Printemps, списъци в Galeries Lafayette и в Bon Marché, корици на всички женски списания, радио и телевизионна интоксикация и т.н. С абсолютно промити мозъци, младите си мислят, че се женят, защото се

обичат, или, за да намерят щастието, а всъщност искаме само да им продадем сервиси, кърпи за баня, кафемелачки, канапета, микровълнови печки...

— Чакай, сетих се за нещо... Спомняш ли си случая с Barilla, когато ти ни предложи слоган с думата „щастие“?

— А да... Юридическия отдел каза, че не може да го използваме, нали така?

— Да, защото думата „щастие“ е резервирана марка на Nestle! ЩАСТИЕТО ПРИНАДЛЕЖИ НА Nestle.

— Въобще не ме учудва. Знаеш ли, че Pepsi иска да патентова синьото.

— Какво?

— Да, истина ти казвам, искат да си купят синия цвят, искат да станат собственици на синьото и чакай, това не във всичко: финансират програми за обучение върху CD-ROM-ове, които се раздават безплатно в училищата. Така децата ще могат да учат уроците си върху Pepsi компютри; и ще свикнат да четат думата „жажда“ до цвета „Pepsi“.

— И когато гледат Pepsi небето, техните Pepsi очи ще се разширяват и, ако паднат от колелото си, техните пищялни кости ще се покрият с Pepsi синки...

— Същото се случва с Colgate: марката подарява касетки на учителите, в които се обяснява, че трябва да си мият зъбите с тяхната паста.

— Да чух. L'Oreal, прави същото с шампоана „Petit Dor“. Не им стига, че измиват косите им, сега са се захванали с мозъците им!

Филип малко гръмогласно се изсмива, което не пречи на Октав да продължи:

— Успокоявам се, като зная, че и ти се интересуваш от всичко това.

— Ясно е, че докато не се намери нещо, което да я замести, рекламата ще окупира всичко. Тя се е превърнала в единствения идеал. Не природата, а надеждата се ужасява от празнотата.

— Ужасно. Чакай, не тръгвай още, поне веднъж си говорим като хората. Ето още един анекдот. Когато рекламодателите вече не знаят как да продадат продукта си, или дори без никаква причина, само, за да оправдаят заплатата си, те заповядват СМЯНА НА ОПАКОВКАТА.

Плащат скъпо на предприятия, за да сменят външния вид на продукта им. С часове провеждат събрания. Един ден бях при Kraft Jacobs Suchard, в офиса на едно момче с коси на път, името му беше нещо като Поасар или Поншар, или Подар...

— Подар.

— ... да, точно така. Подар, не се забравя лесно. Показваше ми различните лого, които му бяха изработили, искаше да чуе мнението ми. Той ликуваше на място, беше на ръба на оргазма; чувстваше се важен и нужен. Разстилаше проектите върху пода, ние стояхме един срещу друг в стаята, той — добре избръснат, с вратовръзка Tintin и Milou — аз в абстиненция^[1], пиехме студено кафе, донесено от пъшкаща секретарка, която никога не е чукал поне от тридесет години. Погледнах го в очите и видях, че за първи път в живота си той се колебаеше, чудеше се какво, по дяволите, прави тук и му казах да избере което и да е лого, и той избра едно, като играеше на „ала-бала-ни-ца, тур-ска па-ни-ца...“ и тази опаковка сега седи по всички щандове във всички европейски супермаркета... Хубава параболо, нали? НАШЕТО ОБУСЛАВЯНЕ БЕШЕ ИЗБРАНО СЛУЧАЙНО.

Филип отдавна ми беше обърнал гръб. Той не обича да бъде подстрекаван да хапе ръката, която го храни. Избягва продължителните конфронтации. Подрежда възмущението си на етажерката „месечна самоподигравка за обеда във Fouquet's.“ Ето затова му се досива все по-рано сутринта.

Октав вдишва и издишва топлия въздух. Безшумният бриз минава през пердетата. Всички момичета от агенцията си сплитат плитки, за да приличат на Иман Боуи (резултатът е: приличат на Бо Дерек, остаряла). В деня на Господния Съд, когато Бог ще иска сметки на всички хора от рекламния бизнес, Октав ще има само частична вина. Той не е нищо друго освен един апаратчик, мързелив служител, който един ден беше сполетян от съмнението — престоя му в Мюдон би могъл да уреди смекчаващи за него обстоятелства и снизхождението на съда. И после, за разлика от Мароние, той никога не е печелил лъв в Кан.

Той се обажда на Тамара, платоническата проститутка, мислейки за Софи, майката на детето, което никога няма да види. Прекалено

много отсъствия се събират в живота му:

— Събудих ли те?

— Вчера се занимавах с един клиент на Плаза — изскърцва тя, няма да ти разказвам, пишката му беше като детска ръчичка, имах нужда от краче на сърничка, за да си го начукам. ЗА ОБЗАВЕЖДАНЕ, ЗА ЕЛЕКТРОУДРЕДИ, БУМ, БУМ, ИЗБИРАЙТЕ ДОБРЕ, ИЗБИРАЙТЕ BUT!

— Какво е това?

— А, това ли, за да не плащам телефона: от време на време ми пускат по някоя реклама, а в замяна се обаждам безплатно.

— ПРИ CASTO ЩЕ НАМЕРИТЕ ВСИЧКИ ИНСТРУМЕНТИ И МАТЕРИАЛИ — CASTO-CASTO-CASTORAMA. Е, спокойно, свиква се, аз вече свикнах. Та снощният ми клиент, добре, че беше пиян като задник, не можеше да се надърви, ама беше възбуден като пони, е, направих му един стриптийз върху леглото, попита ме дали може да шмръкне малко от крака ми, после гледахме телевизия, добре се измъкнах. INTERMARCHE. МУСКЕТАРИТЕ НА ДИСТРИБУТОРИТЕ. Колко е часът?

— Три след обяд.

— Ох, супер съм изморена, в седем сутринта играех на кеневир в Вапана, изкуствени мигли, залепени по зъбите... А ти, как си, къде си?

— В Сенегал. Липсваш ми. Чета „Разрастване на дейността на проститутките“.

— Престани с глупостите. Ще повърна в чантата си. КАМЪЧЕТА, КАМЪЧЕТА, ЛУННИ КАМЪЧЕТА — ОТВЪРНА L'ЕСНО. Не искаш ли да ми звъннеш по-късно?

— Дръж си мобилния под възглавницата, не се шегувам. Внимавай, мобилните телефони разбиват ДНК-ато. Правила са тестове върху мишки: в контакт с мобилен телефон смъртта им се повишава със 75%. Аз си купих малка възглавничка на която го закачам, хич не ми се ще да хвана тумор на мозъка.

— Но, Октав, ти нямаш мозък. CONTINENT — ПЕЧЕЛИВШАТА ПОКУПКА.

— Извинявай, адски ми е трудно с твоите джингли. Затварям, заспивай, газелке моя, берберке моя, тревога моя в Маракеш.

Проблемът на съвременния човек не е в лошотата му. Напротив, като цяло той предпочита, от практическа гледна точка, да бъде мил. Обаче той мрази да скучае. Скуката го ужасява, а няма нищо по-градивно от една добра доза от ежедневни мъртви моменти, от скучни мигове, от лигави отегчения, сам или в компания. Октав беше разбрал: истинският хедонизъм — това е скуката. Само скуката позволява изцяло да се наслаждаваш на сегашния миг, но всички се целят към друго: за да не скучаят, западниците бягат чрез телевизията, киното, Интернетта, телефона, видеоигрите, или списанията. Никога не се задоволяват с това, което правят, живеят само чрез набавяне, сякаш е срамно просто да си седиш и да си доволен от това, че дишаш сега и тук. Когато си пред телевизията, или пред някой интерактивен сайт, или когато говориш по мобилния телефон, или когато играеш на Playstation, ти не живееш. Ти си на различно място от това, на което се намиращ. Окей, не си мъртъв, но също така не си съвсем жив. Би било интересно да изчислим колко часа на ден ние прекарваме другаде, а не в сегашния момент. На друго място, от това, на което се намираме в момента. Всички тези машини ще ни запишат като отсъстващи абонати и ще бъде много сложно да се отпишем. Всички тези хора, които критикуват Обществото на Спектакъла, но имат телевизори в къщи. Всички тези, които презират Обществото на Консумацията, но имат карта Visa. Ситуацията е непоправима. Нищо не се е променило от времената на Паскал: човекът продължава да бяга от страховете си чрез развлеченията. Само че развлеченията са станали толкова всевъзможни, че са заместили Господ. Как да избягаш от развлечението? Като се сблъскаш със страха.

Светът е нереален, освен когато е отвратителен.

Октав се наслаждава на скуката под едно кокосово дърво; щастието му се състои в това да наблюдава два скакалеца как се чукат на пясъка, мърморейки:

— Денят, в който хората приемат да скучаят на тази Земя, човечеството ще бъде спасено.

В своето деликатно състояние на скука, някакъв си Марк Мароние го безпокои:

— И така, значи всичко свърши със Софи?

— Даа, ами май да... Защо ме питаш?

— Така. Мога ли да поговоря с теб за малко?

— Дори да ти отговоря с не, пак ще бъда принуден да те слушам, поради йерархически причини.

— Вярно. Така че — затваряй си устата. Видях сториборда, който сте продали на *Слабѝна*: отврат. Как можяхте така да се насерете?

Октав се чеше по ушите, иска да бъде сигурен, че добре е чул.

— Чакай, Марк, ти беше този, който ни каза да изсерем лайното върху бюджета им.

— Аз? Никога не съм казал такова нещо.

— Да не си хванал амнезия? Отхвърлиха дванадесет проекта за кампании и ти беше този, който каза, че е дошло времето за план Орсек, изпразнението от последната минута...

— Извинявай, че те прекъсвам, но ти си наркоманът, който излиза от лечение, така че недей да разменяш ролите. Окей? Знам какво казвам на хората от творческия отдел. Никога не бих те оставил да покажеш такава нула пред клиент, който е като витрина за агенцията ни. Писна ми да потъвам от срам на вечерите. „СЛАБѝНА. ЗА ДА СИ СЛАБ, ОСВЕН В ГЛАВАТА СИ.“ Ама ти на кой се подиграваш?

— Чакай, Марк. Объркващата ти злонамереност, с която си известен, това е едно нещо, с него сме свикнали. Ама точно сега, когато идеята е продадена, тествана е, вече две пре-про срещи са минали, малко е късно за промени. Мислил съм много и...

— Не съм те взел на работа, за да мислиш. Никога не е късно да откриеш нещо по-добро. Докато филмът не е излъчен, всичко може да се промени. Слушай ме внимателно: с Чарли ще се погрижите да промените сценария на снимките. Мамка му, става въпрос за репутацията на Ross!

Октав се съгласява и си затваря устата. Знае много добре, че не за репутацията на Ross се е загрижил неговия шеф, а за своето кресло, което рискува да се превърне в катапултиращ стол. Ако Филип е отишъл да му каже две думи, значи има максимално напрежение, което идва от *Мадон*, тая история почва да замирисва на „музикалните столове“. С други думи: тази вечер в сенегалския въздух мирише на уволнение и, за съжаление, Октав има усещането, че дори не става въпрос за неговото.

---

[1] Състояние, възникващо в резултат от прекъсването на действието на наркотик при внезапното спиране на приемането му. — Бел.прев. ↑

5.

ВТОРАТА ВЕЧЕР господарят на церемониите беше организирал експедиция в джунглата. Целта: да накара своите служители на безсрочен договор да повярват, че ще видят нещо автентично от страната и ще избягат от луксозния си затвор. Нищо такова, разбира се: возени в 4×4 около езеро Роза, за да станат свидетели на африкански танц, последван от овчи шиш на жар — мешуи, те няма да видят нищо истинско. Ще се разходят, само, за да се уверят, че пейзажът прилича на брошурата, дадена им от туристическата агенция. Туризмът превръща пътешественика в контрольор, откритието в проверка, учудването в определяне на местоположението. Както и да е, все пак мухите хапеха Октав, тоест част от авантюрата все още беше възможна, ако си забравиш спрея на лимонова основа в хотелската стая, например.

След вечерята, вид сенегалска битка противопоставя семинаристите (с Lacoste) на войните от племементе (дегизирани като туземци в костюми на Тарзан). Да се възхищаваш на Мароние в гащи от кенгуру, как се въргаля в глината, на фона на там-там, под огромния баобаб, луната, звездите, и виното с вкус на същността, смеха на отговорника по връзки с обществеността, изгладнелия вид на местните деца, топлината на тревата на Казаманс, миризмата на гриса с подправки, и Октав имаше отново желание да прегърне небето, да благодари на света, че е тук, дори временно.

Харесваше му тази постоянна влажност във въздуха, която помагаше на ръцете да се плъзгат по кожата. Тя придава на целувките парещ вкус. Когато нищо няма значение, всеки детайл е важен. Да се откъснеш, това е жизненият минимум за един наркоман. Октав беше тръгнал на това пътуване с предубеждения, а сега той се доближаваше до сублимното, докосваше се до вечното, галеше живота, превъзможваше насмешката, разбираше простотата. Когато някакъв си дилър с името „Златната Мина“ му достави дневната доза ганджа, той

се затича към плажа, фъфлейки: „Софи“, името, което спираше дъха му.

— Любовта няма нищо общо със сърцето, този отвратителен орган, вид помпа, натъпкана с кръв. Любовта първо стиска белите дробове. Не трябва да казваме: „сърцето ми е разбито“, а „белите ми дробове се задущават“. Белият дроб е най-романтичният орган: всички любовници се разболяват от туберкулоза; не е случайно, ако Чехов, Ди Ейч Лорънс, Фредерик Шопен, Джордж Оруел, и света Тереза де Лисьо са починали от тази болест; що се отнася до Камю, Моравия, Будар, Мари Башкирцеф и Катрин Менсфийлд, биха ли могли да напишат такива книги, ако не са имали тази инфекция? Между другото, нека се знае, Дамата с Камелиите не е починала от инфаркт на миокарда; това наказание е резервирано за стресираните кариеристи, а не за обезумелите сантименталисти.

Октав се носеше из небесата и си говореше сам:

— Дълбоко в себе си, всеки крие една любовна мъка, която тлее. Сърцето, което не е било разбито, не е сърце. Белите дробове чакат туберкулозата, за да усетят, че съществуват. Аз съм вашият професор по туберкулозно образование. Трябва да имате по една водна лилия в гръдния си кош, като Клое от *Пяната на дните* на Борис Виан, или като госпожа Шоша от *Вълшебната планина*. Обичах да те гледам как спиш, дори когато се преструваше. В нощите, когато се прибирах мъртво пиян, броях миглите ти и понякога ми се струваше, че ми се усмихваш. Влюбеният мъж е мъжът, който обича да гледа жена си как спи и, от време на време, избухва в наслада. Софи, чуваш ли ме, на стотици хиляди километри оттука, като в реклама на мобилен оператор? Защо трябва да разбереш, че обичаш някой, чак когато си тръгне? Не виждаш ли, че само исках да ме накараш да пострадам малко, както в началото, едно белодробно заболяване?

Ето че се приближават разголените дактилографки и Одил, гърдестата стажантка. Те си подаваха лула с ганджа, което позволяваше няколко шегички:

— Нищо по-сладко от една четворна лула.

— Дърпам, дърпам, но нищо не излиза.

— Сигурна ли си, че гълташ?

— Съгласни сме за друг вид лула, но ще трябва да я измиеш предварително.

Звучи доста вулгарно, но в контекста стана смешно.

Колегите от мъжки пол носят пуловер на рамената си, на възел или небрежно наметнат върху розова ризка *Ralph Lauren*. Октав го намира за ужасяващо и се самонавива:

— Ама какво им става на всички, с тези пуловери, преметнати през врата! Нека да се разберем: или е студено и тогава си обличаш пуловера, или е топло и си го оставяш в стаята. Пуловер около врат, това издава подлостта, неспособността да взимаш решения, страха от теченията, невъзможността да преценяваш нещата и мекушавостта, Shetland-ският ексхибиционизъм (защото тези господа са прекалено стиснати, за да си купят пуловер от кашмир). Носят този сорт мек октопод около врата си, защото са неспособни да изберат адекватно облекло за времето. Всеки, който носи пуловер около врата си, е бълзливец, селянин, безпомощен, малодушен. Момичета, обещавайте ми да се пазите като от чумата от такива мъже. НЕ НА ДИКТАТОРСТВОТО НА ПУЛОВЕРИТЕ ОКОЛО ВРАТА!

После дойде нощта, деня и барбекюто от раци. Кой говори за деколонизация? Най-големият колонизатор — това е рекламата. В някакво местенце на края на света, Франция, Англия, Испания и Белгия са заменени от Nike, Coca-Cola, Gap и Calvin Klein. Само че малките негърчета трябва да се задоволяват с трохите: имитирани шапки с козирка, Rolex ментета и ризи Lacoste с крокодилчета, които падат при първото пране. Розето замайва малко, но не е ли тук заради това? Изпиваме седемнайсет бутилки, разделени между осем човека. Чарли е като пуснат на свобода — той участва във всички развлечения, които предлага хотела: влакче, караоке, конкурс мокра тениска, и раздава McDonald's играчки на местните деца, които крещат: „Подаръци! Подаръци!“.

Октав знае, че в понеделник тази лъжа ще е приключила. Но когато една лъжа свършва, това не означава, че започва истината. Внимание: една лъжа може да крие друга.

Боже, колко е сложно, ако човек не внимава, може да падне в капана като две и две.

Чарли потупва Октав по рамото и той му подава джойнта.

— Чу ли, че Pepsi иска да патентоват синия цвят?

— Да, Чарли, разбира се, че го знам и щастието принадлежи на Nestle, какво си мислиш, следя нови...

— Точно така. Погледни това! (Той размахва брой от Le Monde.) Имам добър материал за твоята книга: института Mediametrie вкарва нов метод за изследване на аудиенцията. Някаква кутия, която съдържа инфрачервени лъчи, следящи движенията на окото и един часовник с микрофон, процесор и памет, за да отчита дейността на ухото. Най-накрая ще знаят какво точно потребителите гледат и слушат, ама не само когато са пред телевизора, когато са в колата, в супермаркета, навсякъде! THE BIG BROTHER IS WATCHING YOU^[1].

Чарли си дърпа от джойнта и почва да кашля. Октав се спуква да се смее.

— Давай, кашляй, Мистър Крепост, кашляй, това е най-доброто нещо, което можем да правим. В крайна сметка, Оруел е бил прав да стане туберкулозен. Това поне е спестило разочарованието му да разбере до каква степен е бил прав.

Мотивационният семинар започва с една колективна утопия: изведнъж всички се превръщаме в равни, робите говорят на ти с шефовете си, моля направете място на социалната оргия. Поне за тази вечер. Защото от утре клановите отново се оформят, вече не се мешаме, освен през нощта, когато по коридорите си разменяме ключовете от стаите: водевилът остава единствената възможна утопия. Една мъртво пияна юристка пикае клекнала в градината; една секретарка, закусва сама, защото никой не иска да си говори с нея; една арт директорка, на успокоителни, която почва да се бие след като обърне една чаша в повече (ама жесток бой — стил шамари, юмруци в окото, на Октав веднъж му разкъса ризата дори); всъщност, няма един нормален човек. Животът в Предприятието възпроизвежда жестокостта в училищата, но още по-свирепо, защото тук няма кой да ви защити. Неприемливи

шеги, нечестни нападения, сексуални насилия и битки за власт: всичко е разрешено — както в най-лошите ви спомени от училищния двор. Отпуснатата обстановка в рекламата е фалшива, тя възпроизвежда училищния кошмар на ента степен. Всеки си позволява да бъде нагъл с всеки, като че ли всички са на по 8 години и трябва да го приемеш с усмивка, иначе не си „готин“. Най-тежко болните, разбира се, са тези, които се мислят за най-нормални: откачени, които са сигурни, че имат право да бъдат откачени, директори на отдел клиенти, които са сигурни, че грешат да не станат Изпълнителни Генерални Директори; отговорници за трафика, които изчакват да се пенсионират, шефове дето са на косъм да изхвъркнат от стола си, луди на градус. Къде ли е Джеф? През цялото пътуване Октав не го е мяркал. Жалко, този търговец, издържащ на шокови ситуации, би могъл да го осведоми за вътрешните страхове, които измъчват ръководителите на Ross. Дюлер-лайното пак е забил ножа в гърба.

На плажа Октав плаче от вълнение, гледайки златистия пясък, полепнал по кожата на момичетата, синките по дупетата им, ожулените им колена, още едно дръпване и може да се влюби в някоя плешка. Всеки ден има нужда от порция красота. Той целува Одил по ръцете, защото си е сложила *Obsession*. Говори за лакътя ѝ с часове:

— Харесвам лакътя ти, който сочи към бъдещето. Остави ме да съзерцавам лакътя ти, чиято сила ти дори не подозираш. Предпочитам лакътя ти пред тебе. Запали си цигара, точно така, приближи пламъка към твоето лице. Опитай се да ме разсееш, няма да успееш да ме спреш да целувам лакътя ти. Твоят лакът е моят спасителен пояс. Твоят лакът спаси живота ми. Твоят лакът съществува, аз го срещнах. Завещавам тялото си на твоя лакът, който ме кара да плача. Твоят лакът е кост с малко изхабена кожа, която ти като малка си наранявала. Преди, тук често е седяла коричка, точно на мястото, което сега аз целувам. Един лакът не е кой знае какво, при все това — в момента не виждам друга причина, за да живея.

— Ти си кочан.

— Да лижа лакътя ти — това ми стига за сега. Смъртта ще последва.

Той изрецитира:

*Лактите на Одил
са моите пети на Ахил.*

После, подпирайки се на гърба на Одил, нашият загорял Валмон пише картичка на Софи:

„Мила Obsession,
Би ли била така любезна да ме спасиш от самия мен?
Ако ли не, ще потопя краката си във водата, а с пръстите
ще бръкна в контакта. Има само едно-единствено нещо, по-
жестoko от това да бъда с теб: това е да не бъда с теб.
Върни се. Ако се върнеш, ще ти подаря новия *Beetle*. Да,
добре, знам, малко тъпо предложение, но ти си виновна:
откакто си замина, ставам все по-сериозен. Дадох си
сметка, че няма друга жена като теб. И заключих, че те
обичам.“

Нямаше нужда да подписва, Софи лесно ще разпознае стила. Малко след като изпрати пощенската картичка, Октав съжалява, че не я е молил на колене: „ела ми на помощ, не мога без теб, Софи, ако те загубя, губя всичко“, мамка му, да се влачи в краката ѝ, дори на това не е способен.

Преди Софи, когато искаше да свали момиче, той го упреkwаше, че е с фалшиви мигли. Тя отричаше. Тогава той я молеше да затвори очи за да провери и се възползваше, за да я целуне по бляскавите устни. Имаше и друг трик, трика на камиона:

— Кажи „камион“.

— Камион.

— Бип, бип (като ги пипаше по циците).

Без да забравя и облога:

— Обзалагам се, че мога да докосна задника ти, без да докосвам дрехите ти.

— Окей.

— Загубих (слагайки ръката на задника им).

И още: трика с „текила бум, бум“: казваш на момичето да стисне парче лимон между зъбите си, слагаш сол върху ръката ѝ, изблизваш солта, изпиваш на екс чашата текила и отиваш да потърсиш лимона в устата ѝ. След три такива опита, на четвъртия обикновено заместваш лимона с език.

Изненадващо, тези военни хитрини бяха успешни. Със Софи беше различно. Той я накара да повярва, че наистина се интересува от нея. И тя се правеше, че го слуша. Накрая повярваха на това, което не си казваха. И един ден тя му зададе въпроса:

— Защо не казваш нищо?

— Когато не казвам нищо, това е добър знак: означава, че съм притеснен. Когато съм притеснен, това е още по-добър знак: значи съм развълнуван. Когато съм развълнуван, това е много добър знак: значи се влюбвам. А когато се влюбвам, това е много лош знак.

Той я обичаше, защото беше женена. Влюби се в нея, защото не беше свободна. Работеше с нея в *TBWA de Plas*, но не можеше да я има. Обичаше я, защото и той беше женен, защото беше забранено, тайно и мръснишко. Обичаше я като всички жени, които нямаше право да сваля: като майка си, като сестра си, като годениците на баща си, като първата си любов, невъзможна, еднопосочна. Любовта прилича на домино: първият път, когато се влюбим, въвлича всички останали падания. Той я желаше, както желаше всички момичета от детството си, тоест без те да го знаят. После ѝ каза: „Когато се влюбя, това е един много лош знак“ и тя не се учуди. Направи ѝ среща на моста Пон де Арт, третата пейка от френската Академия, седнал срещу Пон-Ньоф, там, където Сена се разделя на два ръкава, отворени към бъдещето. После стана прекалено хубаво, за да бъде истина. Беше достатъчно, че тя дойде на срещата.

— Извинете, госпожице, бихте ли ми дали вашите координати, за да се свържа с вас впоследствие?

— Но, разбира се, господине...

— Октав, наричайте ме Октав. Мисля, че съм влюбен във вас. Нали няма да ви притесня, ако се плъзна по вашите гърди?

— Чувствайте се като у дома. Но може би ще бъдете така любезен ако завъртите седем пъти езика си в устата ми преди да

проговорите.

— Да разполагате със свободна стая?

Жалко е да се влюбиш толкова лесно. Експлозията на чувствеността виси от носовите на скъсалите с гаджетата си хора. Удоволствието е сабята на Дамокъл в брака. Софи го заведе до паркинга на агенцията, улица „Пон-Ньоф“, едно мрачно и тихо място, правиха любов, опрени на бетонната стена, изправени между две служебни коли. Най-дългият оргазъм в техния живот и на двамата. След това тя го помоли за мобилния му телефон, записа номера си и го запамети:

— Така няма как да кажеш, че си го загубил.

Октав беше толкова влюбен в нея, че тялото му се бунтуваше всеки път, когато бяха разделени. Той хващаше пъпки, алергии, избиваха му червени петна по врата, болки в стомаха, продължително безсъние. Когато мозъкът си мисли, че има контрол над всичко, сърцето протестира, белите дробове се изпразват. Всеки човек, който не признава, че е влюбен, заприличва на плашило и се разболява. Когато не беше със Софи, Октав погрозняваше. И до днес е така: не само дрогата му липсваше.

— КУРЪТ МИ КРЕЦИ ОТ ГЛАД!

Октав креци на микрофона. Одил се клатушка. В хотелската дискотека Октав е диджей. Трябва да се справи с това, което има на разположение: няколко стари максита, компилации с френски шансони, три мухлясали плочи. Горедолу успява да напълни сета с подръчните материали, предимно с най-красивата песен на света: „Толкова е хубаво / Когато ръка за ръка / Заминаваме незнайно къде/ Пеейки песни“ на Ърта Кит. Но той се подава на изкушението на лесното като пуска и „УМСА“.

— Вилидж Пийпъл са като виното: стават все по-добри като остарееш.

Всичко, само не и Марсия Байла. От време на време, Одил му се лепва като внимава приятелките ѝ да я гледат. В момента, в който те обръщат поглед, тя се откъсва. Не той ѝ харесва, а той пред нейните приятелки. Той се чувства стар и грозен в един млад и красив свят. Той я хваща за китката и се ядосва:

— 18-годишните палавници са ужасни.

— По-малко ужасни от разведените на 33.

— Единственото нещо, което не мога да променя при теб, са годините ми.

Той все гони куп красиви жени, за да не се запита защо гони куп красиви жени. Прекалено добре знае отговора: за да избегне да остане само с една.

По-късно нищо не се случи. Октав изпрати Одил до стаята ѝ, тя залиташе. Той се излегна на леглото ѝ. Тя изхвъркна в банята и той я чу да повръща. После пусна водата, изми си зъбите, надявайки се той да не е забелязал нищо. Когато се съблече, той се преструваше, че спи, после заспа наистина. Стаята миришеше на повърнато, примесено с *Fluocaril*^[2].

На връщане в самолета изтърпя няколко лавини от ресане с четка и оплаквания от свършени дезодоранти. Октав рецитираше „Думи, Думи“ на Ален Делон от песента на Dalida:

*„Странно
Не зная какво ми става тази вечер
Гледам те като за първи път
Не зная как да ти кажа
Ти си тази красива любовна история
Която никога не ще престана да чета
Ти си от вчера и за утре
Завинаги
Моя единствена истина.“*

Странно как понякога второстепенният смисъл слиза до първия.

„Ти си като вятъра, който кара цигулките да свирят и
отнася надалече парфюма на розите.“

Вече никой от неговата генерация не смее да говори така.

„Ти си за мен единствената музика, която кара
звездите да танцуват по дюните.“

Толкова често беше слушал тези думи, превивайки се от смях, мъртво пиян с приятелите си. Защо ли са му изглеждали толкова смешни? Защо романтиката ни кара да се чувстваме толкова неловко? Изпитваме срам от чувствата си. Бягаме от патоса като от чума. Не е препоръчително да славиш сухотата.

*„Ти си моята забранена мечта
Моето единствено мъчение
И моята единствена надежда.“*

Секретарките се подхилкват, а биха се разревали пред първия срещнат, който им каже „ти си моята забранена мечта“, гледайки ги право в очите. Може би те се смеят нервно, защото завиждат. Сменят темата, говорят за отстъпките за промиване на снимки, които могат да получат от Комитета на Предприятието. Говорят за шефовете само с инициалите им:

- ФХП говори ли с ПЮТ?
- Трябва да попиташ ЖФД.
- ППМ срещата мина добре с ХТП и РГП.
- Да, но ЛГ и АД не одобриха нищо.

В остатъка от полета те протестираат срещу ниската стойност на купоните за ресторант. Октав се опитва да се смее по-високо от другите и понякога успява. СКФД.

---

[1] Големият брат те наблюдава. — Бел.прев. ↑

[2] Марка на паста за зъби. — Бел.прев. ↑

6.

СЛЕД НЕВИДИМИЯ МЪЖ, непобедимата жена. В един друг самолет, който летеше в обратната посока, Софи четеше картичката на Октав и не я намираше за забавна. Тя беше бременна от него, но вече не го обичаше. Тя му изневеряваше от един месец с Марк Мароние, който беше решил да продължи престоя си в Сенегал.

Тя отиваше при него.

В началото страдаше като мъченица. Да напуснеш някой, когото обичаш, при това носейки неговото дете в корема си, изисква свръхчовешка храброст, не, поправка — нечовешка, храброст на животно. Нещо като да си срежеш крака без упойка с ръждясала пила, ама по-дълга. После поиска да му отмъсти. Любовта ѝ прерасна в омраза, за това тя се обади на шефа на Октав, за който беше работила преди години. Той я покани на обяд, и там, пред него, тя не издържа, разрева се и му разказа всичко. Мароние току-що се беше разделил с последната си манекенка, така че това точно съвпаднаше с неговия сантиментален тайминг. Той беше поръчал морски деликатес от миди с лимонов сок, кориандър и сос от пресни зеленчуци. Октав се обади на Софи по мобилния, докато Марк вече ѝ пускаше крак под масата:

— Ало, Софи? Защо никога не отвърщаш на обажданията ми?

— Вече нямам номера ти.

— Как така ми нямаш номера?

— Изтрих го от телефона си.

— Но защо?

— Отнемаше ми памет.

Тя затвори и изключи телефона си. После се остави да бъде целуната над шоколадовото суфле. На другия ден си смени телефона.

Софи изтриваше това, което ѝ отнемаше памет.

Октав не знаеше за връзката ѝ с Марк и би трябвало да се чувства щастливец: да ти сложат рога с твоя работодател беше еквивалентно на индиректно уволнение. Самолетът на Софи също не се разби. Мароние я чакаше на летището в Дакар. Те правеха любов по един път на ден, в продължение на осем дни. Той започваше да навлиза в години, за които и това беше прекалено. Никой от тях не страдеше. Изведнъж всичко им изглеждаше така просто, така ясно. Остарявайки, не ставаме по-щастливи, просто поставяме летвата по-ниско. Ставаме по-толерантни, казваме това, което ни притеснява, ставаме по-спокойни. Всяка секунда на затишие заслужава да бъде изпитана. Марк и Софи не си подхождаха, но се погаждаха, което се случва много по-рядко. Нещото, което най-много ги гризеше, е да носят името на един остарял сериал: „Марк и Софи.“

Но нали не заради това решиха да умрат. А може би да?

НЕ СИ ОТИВАЙТЕ! СЛЕД РЕКЛАМАТА РОМАНЪТ ПРОДЪЛЖАВА.

МЛАД БРАДАТ ДИЛЪР, КРЪСТОСАЛ РЪЦЕ, СЕДИ ИЗПРАВЕН СРЕД БУНИЩЕ. ОКОЛО НЕГО В КРЪГ СА ЗАСТАНАЛИ 12-ТЕ КЛИЕНТА. ОБЛЕЧЕНИ СЪС SWEAT-SHIRTS-ТИ С КАЧУЛКИ И K-WAY ТЕНИСКИ, НАХЛУЗИЛИ БАСКЕТБОЛНИ ШАПКИ И СМЪКНАТИ ПАНТАЛОНИ. ТЕ ГО БОГОТВОРЯТ.

ИЗВЕДНЪЖ НАРКОТРАФИКАНТА КАЗВА:

— ИСТИНАТА ВИ КАЗВАМ, КОЙ ИЗМЕЖДУ ВАС ЩЕ МИ ПОДХВЪРЛИ ПЪРВАТА ПЛОЧКА?

ЕДИНИЯТ ОТ АПОСТОЛИТЕ МУ ПОДАВА ПЛОЧКА С КОКАИН.

— О, ГОСПОДИ, ЕТО ТИ ЕДНА ПЛОЧКА КОКА.

НА ФОНА НА СВЕЩЕНА МУЗИКА, ЛЪЧ СВЕТЛИНА ПАДАЩ ОТ НЕБЕТО ОСВЕТЯВА ПЛОЧКАТА. СВЕЩЕНИЙТ ДИЛЪР РАЗМАХВА ПЛОЧКАТА И ИЗВИКВА:

— ТИ СИ ПЛОЧКА И ВЪРХУ ТЕБ ЩЕ ПОСТРОЯ МОЯТА ЕГЛОГА^[1]

ПОСЛЕ НАШАТА БРАДАТА ЗВЕЗДА СТРИВА ПЛОЧКАТА В РЪКАТА СИ НА БЯЛА ПУДРА. КОГАТО РАЗТВАРЯ РЪКАТА СИ, ДВАНАДЕСЕТ ПАРАЛЕЛНИ ЛИНИИ СА ПОДРЕДЕНИ ПЕРФЕКТНО В ДЛАНТА МУ.

— ВЗЕМЕТЕ И СМЪРКАЙТЕ, ТОВА Е МОЯТА ДУША, ПРЕДОСТАВЕНА ЗА ВАС.

ДВАНАДЕСЕТТЕ АПОСТОЛА ПАДАТ НА КОЛЕНЕ СРЕД ДОМАШНИТЕ ИЗХВЪРЛЕНИ НА БОКЛУКА УРЕДИ И ИЗКРЕЩАВАТ:

— АЛЕЛУЯ! ТОЙ УМНОЖИ ЛИНИИТЕ!

ПРОДУКТОВ КАДЪР: КУПЧИНА БЯЛА ПУДРА ВЪВ ФОРМАТА НА КРЪСТ СЪС ЗАБОДЕНИ СЛАМКИ.

СИГНАТУРА С ГЛАС ИЗВЪН КАДЪР: „КОКАИНА: ДА ГО ПРОБВАШ, ОЗНАЧАВА ДА ГО ПРОБВАШ ОТНОВО.“

[1] Пасторална поема. — Бел.ред. ↑

IV НИЕ

*За да оставим дълготрайна следа в
съзнанието на нашата публика, се наложи да
убием известен брой хора.*

Тиъдор Качински,
Така нареченият
„Юнабомбър“
Манифест, излязъл в
„Washington Post“
и „New York Times“
на 19 септември 1995.

1.

ВСИЧКИ бяха шокирани от самоубийството на Марк. Но да кажем, че жестът му ни изненада, това би било лъжа. Официалната версия твърди, че се е удавил в реката Сали, някакво подводно течението го завлякло. Но ние знаем, че той се е оставил да бъде завлечен, за да се отърве от един живот, който само му тежеше. Марк беше стресиран, чувствахме, че се бори със себе си, ние не обръщаме внимание на престореното му оживление и сменяхме темата, когато започваше да говори за саморазрушение. Отказвахме очевидното. Мароние се самоубиваше, а ние нямахме намерение да го спасим. Организирахме погребението му, още преди да умре: „Царят е полумъртъв. Да живее царя!“. Триста хора от рекламния бизнес подсмърчаха около ковчега му на гробищата Баньо, най-вече тези, които го мразеха и желяеха неговата смърт от дълго време. Те се чувстваха виновни, защото молбата им беше изпълнена и се чудеха кого да мразят от сега нататък. За да се издигаш в сферата на комуникацията, имаш нужда от неприятел, който да смазваш; голям шок е изведнъж да бъдеш лишен от такъв стимул.

Бихме предпочели тази церемония да е само един лош сън. Присъствахме на погребението на един провокатор и гледахме как ковчегът се спуска в изкопаната дупка с надежда, че това е поредният номер от негова страна. Колко хубаво щеше да бъде, ако изведнъж камерата се отмести извън кадър и ние си дадем сметка, че церемонията е организирана от актьори: свещеникът би могъл да бъде залязваща звезда, приятелите, които плачеха, изведнъж да се разсмеят гръмогласно, зад нас техническият екип да навива кабелите и режисьорът да изкрещи: „СТОП!“. Никой не изкрещя: „СТОП!“.

Много често бихме искали нашият живот да е само един сън. Изведнъж да се събудим, като след кошмар и с хитрост да решим всичките си проблеми. В киното героят се дави, опа, и отново оживява. Колко пъти сме гледали тази сцена на големия екран: героят е нападат

от огромно лигаво чудовище, притиснат в безизходица и в момента, в който ще бъде погълнат от страшната буболечка, той се изправя в леглото си, плувнал в пот? Защо това никога не се случва в живота ни? А?

Има ли начин да се събудим, когато не спим?

Един истински ковчег, с истински телесни останки. (Чарли открадна една шепа и я скри в джоба си). Проливахме истински сълзи. Ние, тоест целият европейски екип на Ross: Джеф, Филип, Чарли, Одил, стажантите, мощните, ненужните, и аз, Октав със своите носни кърпички, Октав все още тук, нито уволнен, нито напуснал, само малко разочарован, че Софи не присъства. Ние, тоест всички паразити, издържани от парите на Ross: собственици на кабелни телевизии, акционери в големи мрежи за радио, певци, актьори, фотографи, дизайнери, политици, главни редактори на списания, президенти на вериги магазини, ние, тези, които решаваме, ние, лидерите на мнението, ние, продадите се артисти, признати или прокълнати, ние плачехме. Ние плачехме върху нашата нещастна съдба: в рекламата, когато умираш, няма статии по вестниците, няма некролози, няма прекъсване на програмите, има само непродадени стокови опции и една неизползваема сметка в швейцарска банка. Когато един рекламист умира, нищо не се случва, той е просто заместен от друг жив рекламист.

2.

НЯКОЛКО ДЕНА по-късно, Саут Бийч, Маями. Памелаандерсънки във всякакъв размер, жанкловандамов-ци колкото ти се иска. Ние всички сме *Friends*. Подлагаме се на UV лъчи, преди да покажем лицата си на слънце. За да оцелееш в такъв свят, трябва да си или сводник, или порнозвезда. Дрогираме се, защото алкохолът и музиката не стигат, за да ни дадат смелост да си говорим. Живеем в свят, където единственото приключение е да се чукаш без презерватив. Защо винаги търчим след красотата? Защото светът е грозен, че чак да ти се доповръща. Искаме да сме красиви, защото искаме да сме подобри. Естетическата хирургия е последната идеология, която ни е останала. Всички с еднакви устни. Светът е ужасен от идеята за човешкия клонинг, но той вече съществува под името на „пластична хирургия“. Във всички барове, Шер пее: „Вярваш ли в живота след смъртта?“ От сега нататък трябва да си задаваме въпроса за живота след човека. Едно съществуване от възвишени постчовешки същества, отървали се от несправедливостта на грознотата, където Маями ще е световна столица. Всички ще имаме едни и същи закръглени невинни чела, кожа, нежна като коприна, очи като бадеми, всички ще имат право на дълги ръце с перлено лакирани нокти, ще се раздават месести устни, високи скули, мъхести уши, чипи нослета, фини коси, издължени и парфюмирани вратове и, най-вече, заострени лакти. Заострени лакти за всички!

Напред към демократизацията на лактите. Както скромно спомена в едно интервю Полина Порижкова: „Доволна съм, че хората ме намират за красива, но в крайна сметка това е въпрос на математика: количеството милиметри между очите и брадичката ми.“

С Чарли говорим мобилно, нагазили в морето. Караме огромен Jeep по плажа. Въпреки смъртта на Мароние, снимките за *Слабина* не бяха отложени — прекалено много разходи бяха вложени за подготовката по производството му. По едно време Чарли извади от

джоба си малка кутийка с тленните останки на Марк Мароние. Той поръси водата с тях. Марк би искал същото: да се носи по вълните на Маями. Бяха останали малко по ръката му, и тогава ми хрумна нещо. Помолих го да протегне ръка към слънцето. Наведох се. И така шмръкнах това, което оставаше от моя приятел, Марк Мароние. I've got Mark Maronnier runnin' around my brain!^[1]

Ако срещнете едно-единствено грозно момиче в този град, моля да ни предупредите. Тези, които навсякъде другаде са статистически анормалните (красивите и мускулестите) тук представляват нормата; почти стават скучни (да си припомним все пак, че съм привърженик на скуката). Винаги ще се намери една по-красива и по-млада жена от предишната. Сладко мъчение. Но Завистта е един от седемте първородни гряха. Маями, чифтосан с градовете Содом, Гомора и Вавилон!

В Коконът Гроув, някакъв разхожда шест чихуахуата и събира лайната им с гумена ръкавица. Той се сблъсква с търговци на салса и със скиори на ролкови кънки. Групичка от загорели същества говорят по мобилните си пред Колъни. В Маями се намираме във вътрешността на една огромна реклама. Рекламата не копира живота, а животът копира рекламата. Розови Кадилаци с неонов светлини по покрива, вибрират по ритъма на *chicanos rap*. Толкова красота и богатство могат да предизвикат само въртоглавие. В *News Café* разглеждаме топмоделите, но предпочитаме да ги разсъбличаме.

Арт деко дистриктът се намира в южната част на Маями, на брега на морето. Строен е през тридесетте за пенсионерите. През 40-те много военни са мобилизирани в Маями, защото Американската армия се съмнява в японска атака над Флорида. През 1959 г. свалянето на режима на Батиста предизвиква силна кубинска емигрантска вълна. Маями е смесица от пенсионери (собственици на пенсионни фондове, за които всички западняци на заплата работят целогодишно), военни (които ги пазят) и кубинци (които ги дрогират): перфектният коктейл. През 70-те петролната криза укротява града. Говори се, че с града е свършено, това е краят му, вече е извън мода, докато 10 години по-

късно, през 1985 година, една рекламна кампания не го изважда отново на преден план.

Тази година Брус Уебър заснема серия фотографии за *Calvin Klein* на крайбрежната „Оушън Драйв“. Излизането на тези страници реклама по модните списания в цял свят прави от Маями столицата на модата. Маями е градът, където фотографът е принц. Ако нацистите се бяха възползвали от рекламната сила на едно такова място, са могли да убият десет пъти повече народ. Кристи Търлингтън беше открита на плажа от един „бойскаут талант“. Преди да го застрелят на 15 юли 1997, Джани Версаче реализира всичките си модни каталози тук. Същества на ролери, кубинки с бакърена кожа, гейове по шорти, се пързаят по тротоарите, с очи, скрити зад последен модел Oakley. Всички тези неща не си противоречат. В крайна сметка, нацистите победиха: дори черните боядисват косите си руси. Правим всичко възможно, за да заприличаме на радостната Хитлерова младеж — Hitlerjugend, с плочки Galak по коремите. Антисемитите получиха това, което искаха: Уди Алън разсмява момичетата, но те все пак предпочитат да си легнат с русия ариец Роко Сифреди^[2].

Под сянката на една окапала палма, ние наблюдаваме Volleuraooza, двудневен турнир, на който екипи от манекенките на всички агенции за модели се състезават. Стивън Майсел и Питър Линдбърг са съдии. (Между другото, през останалите 363 дена, те продължават да арбитрират планетата.) Перфектни същества в червени и черни бикини забиват върху парещия пясък. Капки пот, примесени със солена вода, летят от русите им коси и се приземяват върху пъпчетата на приятелките им, които се смеят. От време на време лекият океански бриз кара кожата им да настръхне; дори отдалеч, ние можем да се наслаждаваме на деликатното потреперване на ръцете им. Върху крехките им рамена разпръснатите песъчинки се превръща в златисти фини пайети. Това представление наранява сърцата ни с една монотонна отпадналост. Това, което ни убива най-много, е белотата на зъбите им. Само ако бях записал диск, който да се продаде в 10 милиона екземпляра, нямаше да сме на това дередже. А, да, екипът с червените бикини победи във Volleuraooza. Капитанът на екипа-победител е на 15 години; до нея Камерън Диас, Ума Търман, Жизел

Бюндхен и Хедър Греъм изглеждат като четири стари риби тон. Престанете да си въобразявате, че мислим само как да изчукаме тези чудесни момичета. Не ни пукаше за техните вагини. Това, което искахме, е да погалим клепачите им с устни, да докоснем челата им с върха на пръстите, да се излегнем до телата им, да ги слушаме как разказват за детството си в Аризона или Южна Каролина; да гледаме сериал по телевизията като чупим орехи до тях и само от време на време да преместим кичур коса зад ухото им; разбирате ли за какво говоря? Ние знаем как да се грижим за вас, ще поръчваме суши от рум-сървиса, ще танцуваме бавно на „Angie“ на Ролинг Стоунс, ще се смеем като си разказваме спомени от училище; да, защото ние имаме едни и същи спомени (първото напиване с бира, смешните прически, първата любов, която е и последна дънковите якета, купоните, хард рока, *Междувъздушни войни*, всичко това), но красавиците винаги предпочитат педерастите с дебели пачки и шофьорите на Ферари, и затова планетата куца. Не, не съм сексуален маниак, но няма израз, който да казва маниак на белите дробове. А, може би да, ето: аз съм „белодробен маниак“.

Вечеряме на яхта под наем, с няколко второстепенни звезди. След десерта, Енрике Задника се обзалага с едната от тях, че не може да свали гащичките си и да ги метне на тавана, за да видим дали ще се залепят. Момичето го прави, а ние се смеем, въпреки, че няма нищо смешно (гащите ѝ падат в чинията със спагети). Светът е една проститутка. Да плащаш или да бъдеш платен, това е въпросът. Грубо казано, до четиридесетте ни плащат, след това ние плащаме, така си е — в Трибунала на Красотата нямате право на обжалване. Плейбои с четиридневни бради гледат дали ги гледаме и ние ги гледаме как те гледат дали ги гледаме, и така се получава един безкраен балет, който напомня на „кривите огледала“, старо забавление на съборите, нещо като лабиринт на огледалата, където се блъскаш в собственото си отражение. Спомням си, като малки как излизахме от там със синки, защото не можехме да избегнем да се удрияме в самите нас.

---

[1] Марк Мароние тече в мозъка ми! ↑

[2] Звезда от порнофилмите. — Бел.ред. ↑

3.

ПО „ОУШЪН ДРАЙВ“ неоновите светлини екзекутират флуоресцентните минувачи. Топлият вятър разпилява флайърите с вечерни партита. Миналата вечер в Living Room момичетата танцуваха като пиршество от месо. (Ако успееш да влезеш в *Living Room*, значи си VIP. Ако вътре имаш маса значи си VVIP. Ако на масата ти има бутилка с шампанско, значи си VVVIP. Ако собственичката дойде да те целуне, значи си VVVVIP, или Мадона.) Маями Бийч е един голям сладкиш: сградите приличат на сладоледи, а момичетата на бонбони, които искаш да стопиш под езика си.

Ставаме в 6 сутринта, за да хванем най-добрата светлина за снимките. Взели сме под наем къща на милиардери в Кий Бискейн, с копия на картина на Тамара де Лемпицка по стените. Тамара (нашата) много лесно свикна с ролята си на звезда от рекламата. Решат я, гримират я, дрогират я с кафета. Декораторите са ангажирани да боядисат тревата (не е така зелена, както в сториборда). Шефът на техническия екип дава неразбираеми заповеди на техници, които гледат с разбиране. Те прекарват времето като измерват светлината и си разменят кабалистични цифри:

— Опитай да минеш на 12 върху 14.

— Не, ще пробваме друга бленда, сложи 8 на 14.

Чарли и аз ядем всичко, което кетъринга^[1] ни предлага: дъвки, сладолед с кисело мляко, хамбургери със съомга, дъвки със сладоледена съомга с кисело мляко от пиле по сашими. И ето че вече е 8 и половина, и на Енрике хич не му е смешно.

— Небето е бяло, не можем да снимаме с такова време.

Клиентът изрично подчерта, че иска синьо небе с нюанси.

— Ма ке, еста Божия светлина.

На това Чарли отговаря императорски:

— Господ е един отчайващ оператор!

Невъзможно е да се снима на такова бледо небе. Това означава след това картината да се оцветява кадър по кадър на *Flame*, по 6000 евро на ден. Закусваме по сто пъти, чакайки мъглата да се оттегли. ТВ-продуцентката си скубе косите, като непрестанно върти на парижкия застраховател, за да проверява прогнозата за времето. Аз не се притеснявам: откакто спрях коката, не преставам да се тъпча.

Тамара, Чарли и аз сме Жул и Жим на Флорида. Тук кубинците много често ни питат:

— Тройка ли си правите?

Пием бира *Corona* през цялата сутрин и се смеем. Всички са влюбени в Тамара: на ден получава по едно евро с 4 нули за да предизвиква такъв вид химически реакции в мъжките. Брадати носят каскети и кабели, уоки-токита се разхождат безцелно, осветителите разследват небето с безпомощен вид, ние се мажем с масло против изгаряне, за да предизвикаме слънцето. Тъмни капаци ни предпазват от реалността; светът е подозрителен. Без слънцето за какво ли може да се използва Маями?

— Внимавайте палмите да не влязат в кадър: да не забравяме, че трябва да създадем впечатлението, че сме във Франция. Не сме предвидили пребоядисване на букове и тополи.

— Браво, Октав, това беше умна забележка, току-що оправда част от цената на самолетния си билет.

Чарли се майтапи, но изглежда загрижен. Цяла сутрин се върти като изоглавен. Дали ще изплюе камъчето? Май, да:

— Виж, Октав, трябва да ти кажа нещо, в агенцията стават големи размествания.

— Да, благодаря, можех и сам да се сетя, след смъртта на творческия директор, това е повече от ясно.

— Не се казва смъртта на творческия директор, а загубата на творческия директор.

— Позволяваш си да се шегуваш със самоубийството на нашия така обичан творчески директор?

Тамара се хили, но Чарли продължава сериозно:

— Забеляза ли, че Джеф не дойде в Сенегал?

— Да, и когато си дадох сметка, за малко да анулирам пътуването си. Не знам как успяхме да преживеем цели четири дни без него.

— Стига глупости. Аз знам къде беше скъпият ни Джеф, докато ние си играехме на тра-ла-ла-ла-ла. Представи си милият търговец беше в Ню Йорк, директно в централата на Ross, за да моли за мястото на президента Филип.

— Какви ги дрънкаш?

— Малкият Джеф я изиграва по много фин начин: с помощта на Дюлер от *Мадон* той им е казал, че ще загубим техния бюджет, ако не сменим ръководството на френския филиал на агенцията. И знаеш ли какво са му казали?

— „Go fuck yourself, Jeff“^[2]?

— Съвсем не. Старите лисици обожават това: когато един млад вълк кариерист иска да вземе мястото на един стар пергиш — те на това учат акулите в Харвард и в уестърн филмите с Джон Уейн.

— Стига бе, ти съвсем полудя. Сам ли си го измисли?

Чарли изгрива един нокът и въобще няма вид на разказвач на митове:

— Октавио, прекалено зает да водиш бележки за книгата си, ти пропусна да обърнеш внимание на това какво става в агенцията.

— Да бе, много ти отива да ми ги говориш тия неща, точно ти, който по цял ден сърфираш по интернет на лов за извратени филмчета.

— Въобще не е така, образовам се в свободното си време. По този повод, напомни ми да ти покажа видеото с деветдесет годишната, дето си яде акото. Както и да е. Забеляза ли как всички бяха подплашени на семинара? Събуди се: Джеф ще стане Изпълнителен Директор на Ross, а Филип ще отговаря за Европа, картите вече са раздадени. Ще го нарекат „chairman emeritus“, или някаква тъпотия от този род.

— ДЖЕФ, ШЕФ НА АГЕНЦИЯТА?? Ама той още не е навършил тридесетте: той е дете в ранна възраст.

— Да, може би, но не и дете със златно сърце, ако мене питаш. Добре дошъл в 00-годините, партньор! Сега на мода са тридесетгодишните Изпълнителни Директори. Те са точно толкова тъпи, колкото и четиридесетгодишните, но изглеждат по-добре и струват по-малко. Ето защо, лисиците му дават картбланш: със съдействието на най-големия клиент на агенцията, Джеф няма как да загуби. А Джеф не можеше да понася Мароние. Нали ми следиш мисълта?

— Мамка му, Марк се е самоубил, защото е знаел, че акулата ще го изрита от стола му?

— Да, и най-вече е имал съмнения, че ние ще му вземем мястото.

— Нещо добре ли чух, искаш да кажеш, че Джеф ни прави творчески директори на агенцията?

— Джеф ми звънна тази сутрин, за да ни предложи поста. По 30 000 евро на месец, плюс командировъчни, плюс поемане на наема по апартаментите ни, плюс служебни коли — Porsche.

Тамара се усмихва:

— Сладкишче мое, за момче, което искаше да бъде уволнено, по-скоро зле се справяш, нали?

— А, ти там, създание такова, моля, да си затвориш устата.

— Прав си, скъпи: вие сте творци, а аз съм създание.

— Красиво, но нещо си се объркала, миличка. Сега ние сме Творчески Директори. Има нюанс.

— Ей, ало, аз не съм казал, че приемам предложението.

— Това е оферта, дето не може да бъде отказана — вметна Енрике, защото май целият снимачен екип беше наясно, освен мен.

И точно в този момент, слънцето избра да се покаже отново, това наглярче.

---

[1] Храната осигурена от доставчик. — Бел.прев. ↑

[2] Ходи да се шибаш, Джеф — бел.ел.коректор ↑

4.

ТАМАРА ИЗГЛЕЖДАШЕ така, сякаш цял живот се е занимавала с актьорско майсторство, което — като се замисли човек — си беше почти така. Професията на кол-гърла е далеч по-добра подготовка за актриса, отколкото актьорските студиа. Сваля обектива, яде киселото си мляко с такава сладост, като че ли целият ѝ живот зависи от това. Никога не е изглеждала по-сияйна, отколкото в тази изкуствена средиземноморска трева, пренесена във Флорида.

— She's THE girl of the new century^[1], заявява осъдително местен продуцент на момичето, което снима „making of“. Мисля, че той иска: 1) да я представи на Джон Казабланка от Elite, 2) да я чука отзад. Може би не в този ред.

Преди да инвестираме в медиатичното пространство, ние навлизаме на чужда земя. Кампанията *Слабѝна* ще се върти на екрана до 2004 и ще бъде на билбордове, на ракети, в женската преса, плакати на местата на продажба, промоционални брошури, игри с плажни конкурси, трактове за дистрибуторите, интернет сайтове, промо-щендери и купони с отстъпки при представяне на доказателство за покупка. Тамара, ти ще си навсякъде, ще направим от теб емблемата на лидера за киселите млека без мазнини в цялото Шенгенско пространство.

Пием коктейли *Cape Cod*, като си говорим за Аспен с гримьорката. Разминаваме се с няколко кльощави крави (така наричаме анорексичните момичета, тип гръндж, които търсят своя герой по „Уошингтън Авеню“). Пред къщата на Джани Версаче симулираме смърт след престрелка. Туристите ни снимат как се въргаляме на земята. Въргаляме се в белите пердета на хотел *Delano*: Тамара става Шехерезада, а аз Каспар, добрият дух. Около нас хората са толкова нарцистични, че правят любов само със себе си. Как изглежда сполучливият ден в Маями? Една трета ролери, една трета екстази, една трета мастурбация.

На снимачната площадка тревата отново жълтее от слънцето. За да позеленее, декораторките я пръскат с оцветител за храна. Тази вечер

на площада на „Линкълн Роуд“ ще има битка на drag-queens: върху монтиран ринг те ще си скубят перуките. „Nothing really matters“, пее Мадона. Тя прави добро резюме на проблема. Обичам Тамара, обичам и Софи; със заплата на творчески директор спокойно мога да имам и двете. И все пак няма да приема предложение, което изцяло отрича първата страница на тази книга, там, където писах: „Пиша тази книга, за да бъда уволнен“. Или ще го поправа и ще напиша: „пиша тази книга за да ме повишат“... Тамара прекъсва мислите ми:

— Какво искаш: кафе, чай, или мене?

— И трите в устата ми. Кажи ми, Тамара, коя е твоята най-любима реклама?

— „LESS FLOWER. MORE POWER“ Това е слоганът на New Beetle на Volkswagen.

— Не се казва „слоган“, казва се „хедлайн“. Запомни го добре, ако искаш да те сменя.

Прекарваме следобеда пред видео монитора Sony, който показва всеки заснет кадър: Тамара на терасата, Тамара на стълбите, Тамара в градината, Тамара в общ план, Тамара в крупен план, Тамара естествено изкуствена, Тамара гледа камерата, Тамара дегустира продукта (отваряне на фолиото, падане на лъжицата в кофичката, устна наслада), Тамара и нейния вълнуващ лакът, Тамара и нейните цици като на картинка Тази Тамара, която аз предпочитам, ми е резервирана това е Тамара гола, само с прашки, на терасата на моята стая, с пръстен на палеца на левия ѝ крак и татуировка „роза“ над дясната ѝ гърда. Тази, на която посмявам да кажа:

— Не искам да правя любов с теб, ги ме омагьосваш. Мисля, че те обичам, Тамара. Имаш големи крака, но те обичам. По-добра си с компютърните корекции, отколкото на живо, но те обичам.

— Познавам много лоши, които се преструват на добри, но ти си много рядък екземпляр: един добър, който се преструва на лош. Целуни ме, този път е безплатно.

— Ти си моята забранена мечта, моето единствено мъчение и моята единствена надежда. Ти си моята единствена музика, която кара звездите да танцуват върху дюните.

— Пак думи, винаги думи.

Кадърът с опитването на продукта винаги е най-гадната работа: след закуска, когато слънцето пече най-силно, милата мароканка трябваше да симулира около двайсетина пъти екстаза, след като вкарва в устата си пълни лъжици със *Слабѝна*. След няколко заснети кадъра, на нея ѝ се гадеше. Асистентката донесе съд, в който тя плюеше киселото мляко, веднага след като Енрике извикваше: „Стоп!“ Ето, това е една малка тайна, която споделям с вас, не я раздухвайте много: всеки път, когато виждате един актьор да се наслаждава на хранителен продукт, знайте, че никога не го гълта, а изплюва продукта в специален съд, предназначен за това, веднага след като камерата спре да снима.

Чарли и аз седим на пластмасови столчета, с килограми junk-food за единствена компания. На всички снимки на рекламни клипове, винаги е един и същи цирк: паркират творците в някой ъгъл, като ги гледат с видима неприязън и се надяват, че няма много да си отварят устата под претекст, че са автори на кампанията. Чувстваме се унижени, ненужни и глезени със сладкиши, накратко, още по-нещастни от обичайно.

Ние ще станем богати и несправедливи.

Ние ще уволним старите си приятели.

Ние ще си играем на топло и студено, за да тероризираме всичките си подчинени.

Ние ще си присвояваме идеите на по-нисшестоящите.

Ние ще се срещаме с млади режисьори, за да смучем пресните им идеи, като ги караме „да се подготвят добре“, след което зад гърба им сами ще свършим работата.

Ние ще отказваме да пускаме в отпуска служителите, преди да сме си взели нашата на островите Морис.

Ние ще бъдем мегаломани и безскрупулни.

Ние ще запазваме най-добрите бюджети за рекламни кампании за нас, а най-хрускавите ще даваме на творците на свободна практика, за да депресираме всички с безсрочен договор.

Ние ще настояваме портретите ни да бъдат в бизнес страниците на Figaro, а после журналистката ще бъде уволнена, ако материалът не е достатъчно хвалебствен (като заплашваме Figaro да не купуваме повече страници за реклама).

Ние ще олицетворяваме новата вълна във френската реклама.

Ние ще платим на някое пресаташе, за да каже на страниците на Strategies^[2], че:

„трябва добре да се различава концепция от перцепция“.

Ние ще употребяваме много често глагола „овластен съм“ (в юридическия смисъл на думата).

Ние ще бъдем свръхзаети и ще е невъзможно да се доберат до нас; за да се срещнат с нас, ще трябва да чакат поне по три месеца (за да могат да се насладят на арогантната секретарка, която в последния момент ще отложи срещата)

Ние ще закопчаваме ризите си до последното копче.

Ние ще предизвикваме нервни депресии, парче по парче. Ще говорят лошо за нас, но никога пред нас; защото ще се страхуват.

Ние няма да се камуфлираме със зелени клонки, но всичките ни близки ще престанат да ни виждат.

Ние ще бъдем страшилища и хиперненужни.

Ние ще дърпаме конците на модерното общество.

Ние ще оставаме „на сянка“ дори „в пълна светлина“.

Ние ще бъдем горди да сме толкова важни и безотговорни.

— Доволни ли сте от грима?

Нашият мечтателен делир е прекъснат от гримьорката, която има нужда от обстойното ни мнение. В подходящия момент, тя ще бъде назначена за шеф на гримьорките на R&W, защото прозря важната ни роля, още преди да бъдем назначени.

— Нещо съвсем естествено би било прекрасно, казва Чарли с повелителен тон, тя трябва да има здравословно-уравновесен-динамично-автентичен вид.

— Ок, само ще сложа малко glossy^[3] блясък на устните, няма да пипам тена ѝ, тя има прекрасна кожа.

— Не glossy — настоява Чарли с необходимата сигурност на един бъдещ шеф, аз предпочитам shiny^[4].

— Разбира се, shiny е по-добре от glossy — побързвам да наддам — иначе рискуваме да нарушим цветовата хармония.

Гримьорката се отдалечава с уважение от тези експерти в грима на устните — явно професионалисти, пред които евтините номера не

минават. Остава само да се правим на сноби пред кулинарната стилистка и всичко ще върви по мед и масло.

Тамара подпалва целия екип. Всички я обожаваме, разменяме си съучастнически намигвания пред нейната величествена красота. Можехме да бъдем щастливи, ако не прекарвах времето си в мисли за друга жена. Защо трябва винаги да желая хората, които не са тук? От време на време, Тамара слагаше ръце върху лицето ми, действаше й успокоително. Имах нужда от доза лекота. А ето какво би могло да ни осигури резервен вариант за слоган: „СЛАБИНА. ВСЕКИ ИМА НУЖДА ОТ ДОЗА ЛЕКОТА.“ Записвам я, кой знае, може и да послужи.

— Какво реши, ще приемеш ли всички тези пари, които ти предлагат?

— Парите не правят щастието, Тамара, и ти го знаеш много добре.

— Благодарение на теб, сега го знам. Преди не бях сигурна. За да знаеш, че парите не правят щастието, трябва да си минал и през двете: парите и щастието.

— Искаш ли да се ожениш за мен?

— Не, всъщност... да, само при условие, че на сватбата ни ще има хеликоптер, от който ще ваят червени рози.

— А с белите какво ще правим?

— Ще ги изядем!

Защо ли свежда погледа си? И двамата сме притеснени. Взимам ръката ѝ, украсена с фигури от кана.

— Какво има?

— Не си мил, като си толкова мил. Предпочитах, когато се преструваше на лош.

— Но...

— Стига. Знаеш, че не ме обичаш. Бих искала да бъда несериозна като тебе, само че на мене ми писна да играя, знаеш ли, мислих дълго и ми се струва, че бях дотук. С парите от клипа на *Слабина* ще мога да си купя малка къща в Мароко, трябва да отгледам дъщеря си, оставих я при майка ми, а тя ми липсва толкова много... Слушай ме внимателно, Октав, трябва да намериш годеницата си и да се грижиш за детето ви. Тя ти е направила най-хубавия подарък: приеме го.

— Мамка му, ама какво ви става на всички? Щом станем добри с вас, веднага започвате да говорите за бебета! Вместо да отговорите на въпроса какъв е смисълът на живота, вие предпочитате да възпроизведете проблема!

— Престани с своята евтина философия. Не трябва да се шегуваш с това. Моята дъщеря няма баща.

— Е, и? Моят баща също не се е грижил за мен, не ме е отгледал, ама не го драматизирам!

— Чакай, вглеждал ли си се в себе си? Изоставяш гаджето си, което носи в утробата си твоето дете, за да прекарваш нощите си при проститутките!

— Да, добре... но поне съм свободен.

— Свободен?! Ти бълнуваш! Не това, Октав, не ти! Nadinamouk! Прекалено си второто хилядолетие! Погледни ме в очите, казах очите. Детето, което ще се роди, МОЖЕ да има татко. За първи път в живота си можеш да послужиш за нещо. Колко дълго ще издържиш така, да се влачиш по долнопробни клубове, да слушаш едни и същи вулгарни шеги, разказвани от едни и същи дебилни безпомощни рапони. Колко време, мамка му? Това ли наричаш свобода, Глупако?

Има психотерапевти по 150 евро на сеанс, Тамара е моралистка за 460 евро на час.

— Разкарай се с тъпите ти моралистични уроци!

— Престани да си толкова агресивен или ще спукам кръвоносен съд. Моралът може да изглежда старомодно, но това е най-доброто нещо, което сме открили за да различаваме доброто от злото.

— Е, и? Предпочитам да бъда гадняр, но свободен, отколкото етичен, но затворник! „Свободни човече, завинаги ще тачиш горчицината!“. Разбирам какво искаш да ми кажеш, но представи си, че семейното щастие е още по-патетично от една тъпа похотлива история, разказана от един пиян загубеняк в шест сутринта, чаткаш ли? И как искаш да се грижа за едно дете, като се влюбвам на всеки две минути, мамка му? Упс.

Точно тук прекрахих основно правило с Тамара: само тя има право да използва псувнята „мамка му“, ако някой друг го направи, тя го приема като обида. Тя се разплаква. Опитвам да замажа положението.

— Недей да плачеш, извинявай. Ти си светица, казвал съм ти го сто пъти. И без това бях единственият мъж, който плаща на курвите без да спи с тях, а сега съм и единственият, който разрева една от тях. И това ако не е постижение. Подай ми мобилния, веднага трябва да предупредя Книгата на Рекордите, ало, да? Свържете ме с рубриката „Най-непохватния мъж“, ако обичате.

Победа: тя леко се усмихва; гримьорката само трябва да оправи спиралата за очи. Продължавам с автоанализата:

Мила моя емигрантска любов, обясни ми само едно-единствено нещо: защо в момента, в който обичаме една жена и всичко върви по мед и масло, тя пожелава да ни превърне в детегледачки, иска да постави между нас една армия с дечица, за да реват в краката ни и за да ни пречат да оставаме насаме? Нима е толкова ужасяващо да останем само двамата? Аз бях доволен да си бъдем просто двойка DINK (Double Income No Kids — Двоен Доход Без Деца), защо да се превръщаме във FAMILLE^[5]? Не намираш ли за жалко това да имаш деца? Всички тези романтични двойки, които говорят само за ако? За секси ли ги намираш братята Галахър, които избърсват децата си? Трябва да си лайнолюб, за да харесваш това! На всичкото отгоре няма място за бебешка седалка в моето BMW Z3!

— Ти си жалък. Ако майка ти не е имала деца, сега нямаше да си тук да бълваш тези идиотщини.

— Нямаше да е кой знае каква загуба!

— Затваряй си устата!

— Ти си я затваряй!

— И ПОСЛЕ ПРЕСТАНИ С ТВОЙТЕ УДИВИТЕЛНИ ЗНАЦИ!!!! — изкрещява тя, подсмърчайки.

Духа си носа. Боже, колко е красива, когато плаче. Ако мъжете причиняват толкова мъка на жените, то е, защото те са толкова красиви, когато плачат.

Тя повдига тавата си и намира думите, които да ме убедят.

— Може да продължим да се виждаме по-полека.

Да живее тоя морал! Блез Паскал го е казал: „Истинският морал е този, който не взема на сериозно морала“. И докато поемах сълзите й с моята сламка от Seven Up, и двамата си мислехме за едно и също нещо.

— Знаеш ли защо между нас никога няма да се получи?

— Да, знам, — отговорих. — Защото аз не съм свободен, а ти си прекалено свободна.

---

[1] Тя Е лицето на 21-ви век. — Бел.ред. ↑

[2] Елитно френско месечно списание за маркетинг, реклама, комуникация. — Бел. прев ↑

[3] Гланцов. — Бел.ред. ↑

[4] Лъскав. — Бел.ред. ↑

[5] FAMILLE (Fabrication Artificielle de Malheur Interminable et de Longues Lymphatique Emollience) — автора пак си играе, този път със съкращенията, буквално думата „famille“ означава семейство, той го превежда като Изкуствено Производство на Безкрайно Нещастие и на Дълги Лимфатични Успокоителни. — Бел.прев. ↑

5.

И ЕТО ЧЕ СНИМКИТЕ приключиха: за три дена бяхме похарчили около три милиона франка (500 000 евро). Преди да приберат камерите и осветлението, ние помолихме Енрике да снима „траш“ версия на клипа. Бяхме на градус, Тамара също, когато Чарли извика:

— Слушайте. ВСИЧКИ МЕ СЛУШАЙТЕ! Listen to me, please. Последният път, когато видях Марк Мароние жив, той беше смъмрил Октав, тук присъстващ, за това, че сценарият, който снимахме, е жалък, той искаше да го преработим.

— Вярно, прибавих аз. Той дори ми каза нещо, което завинаги ще остане гравирено в главата ми: „Никога не си застрахован от това да направиш нещо по-добро.“

— Дами и Господа, Ladies and Gentlemen, нима ще пренебрегнем последната воля на един покойник?

Техниците не бяха много навити. След няколко договорки с ТВ-продуцентката и Енрике беше взето решение да се снима нашата версия на клипа като поредица от кадри, с камера от рамо, стил „Dogma“ (това беше зимата, когато всичко, снимано а ла „Video gag“, се възприемаше като датски интелектуално).

Ето на какво приличаше версията „Слабина Догма“: Тамара се разхожда пред декора, застава на верандата и грациозно сваля тениската си, поглежда към камерата, гола до кръста и размазва кисело мляко по бузите и гърдите си. Завърта се около себе си, подскача с боси крака в градината и започва да се кара на киселото си мляко, крещейки: „Слабина! Ще те излижа!“, после почва да се въргаля в тревата, свежо напръскана с оцветител, гърдите ѝ са покрити със зелена боя и със Слабина, а тя ближе горната си устна, пъшкайки (камерата снима близък план на лицето ѝ, по което се стича киселото мляко): „ммммм... Слабина. Толкова е хубаво, когато се излее в устата ти.“

Какъв талант. Ние решаваме да изпратим тази версия на Международния Рекламен Фестивал в Кан, без да я показваме на

Мадон. Ако вземем *Lion*, Дюлер е длъжен да ръкопляска.

Мароние би оценил такава преданост. Можехме да се върнем в Париж със спокойна съвест и да седнем във все още топлия му фотьойл. Но това не стигаше на Чарли, който беше като крепост, по-непревземаема от всякога. Същата вечер, след тържеството по случай края на снимките в *Liquid*, той ни завлича в една доста неприятна експедиция, която, за съжаление, съм длъжен да възпроизведа пред вас.

6.

СТРОБОСКОПИТЕ РАЗДЕЛЯХА пространството на квадратчета. Една стара садо-мазохистка прекоси подиума за танци с корсет, който правеше обиколката на талията ѝ 10 сантиметра. Тя приличаше на пясъчен часовник от черна кожа.

— Знаеш ли на каква мисъл ме навява тази майчица? В Европа, предприятията уволняват хиляди работници, за да могат да носят повече пари на пенсионерите в Маями. Не е ли така?

— Ами..., като цяло е така. Всички старчоци от Флорида са акционери в пенсионни фондове, които притежават интернационални компании, тоест, схематично си прав.

— Така или иначе сме тук, защо не идем да посетим някой от тези стари собственици на планетата? Ще бъде тъпо от наша страна, ако сме на техни терен и не идем да се обясним с някой от тях, може да го убедим в това да не уволнява никой през следващата година. Какво ще кажеш?

— Ще кажа, че си пиан, но ок, да вървим.

И ето че Чарли, Тамара и моята тиква се разхождат по улиците на Miami Vice, издирвайки представител на световното акционерство.

— Динг! Донг! Динг! Донг-Динг-Донг-Динг-Донг-Динг!

В Маями дори звънците на вратите се опитват да те бият по ушите: тази тук свири „Малка Нощна Музика“, вместо да каже „звън“, както правят всички останали. Вече един час се мотаем в жилищния квартал Коръл Гейбълс в издирване на член на пенсионен фонд, на който да изнесем конско. Най-накрая Чарли звънна на една прекрасна мароканска вила.

— Да?

— Добър вечер, госпожо, говорите ли френски?

— Да, да, разбира се, но защо звъните толкова късно?

— Ами защото, Тамара, тук присъстваща (Тамара се усмихва на камерата), твърди, че е ваша внучка, госпожо Уорд.

Б333.

Вратата се отваря и пред нас стои една мумия. Всъщност, нещо, което със сигурност е било жена много отдавна в една друга галактика. Нос, уста, скули, чело, изцяло напълнени с колаген. Останалата част от тялото прилича на сбръчкана ябълка — аналогия, която се дължи без съмнение на нощницата, която носи.

— Само кожата ѝ е опъната, казва Чарли с известна доза грубост.

— Какво казвахте, коя внучка, аз...

Прекалено късно. Старицата нямаше време да протестира, Тамара вече я беше проснала на земята (тя има кафяв колан по джудо). Ние навлизаме в къща от масивно злато. Всичко, което не е златно, е от бял мрамор. Пфук. Тамара и Чарли завличат госпожа Уорд на едно канапе с психеделични мотиви, което е било на мода по същото време, когато и неговата собственичка. Без съмнение, някъде през 20-и век.

— И така, понеже разбирате френски, госпожо Нищо, сега ще ни изслушате внимателно. Сама ли живеете?

— Да, искам да кажа, не, полицията всеки момент ще дойде.
ПОМОЩ!

— Да ѝ запушим устата. Тамара, дай си шалчето.

— Ето.

Тя навира шалчето в устата ѝ, а Чарли сяда върху старата и мога да ви гарантирам, че той е толкова тежък, колкото и шегите му. Пенсионерката най-сетне ще може да слуша спокойно това, което той има да ѝ казва.

— Виждате ли, госпожо, честта се падна на вас, но можеше да се случи на когото и да е друг, отговорен за съвременното нещастие. Трябва да знаете, че от днес нататък такъв род посещения ще се превърнат в нещо нормално. Време е акционерите на американските пенсионни фондове да разберат, че не може безнаказано да съсипват живота на милиони невинни, достатъчно ясно ли се изразявам?

Чарли е набрал скорост. Винаги така става с мълчаливите: веднъж като я отворят, трудно я затварят.

— Чували ли сте за книгата на Луи-Фердинанд Селин „Пътуване до края на нощта“?

— Мфффффхххсхд...

— Не. Селин не е марка за обувки. Това е един френски писател. Героят на неговия най-известен роман се казва Бардамю и обикаля света да търси виновника. Той минава през войната, мизерията,

болестта, отива в Африка, в Америка, и не успява да намери виновния за нашето отчаяние. Книгата е издадена през 1932 и пет години по-късно, Селин намира изкупителната си жертва: евреите.

Тамара се разхожда из къщата, отваря хладилника и си взима бира, дава и на нас по една. Аз записвам речта на Чарли, който продължава да се надува, възседнал мумията върху нейното отвратително канапе.

— На нас ни е известно, че Селин е кривнал от правия път, като е станал един безобразен антисемит, упс, извинете за тавтологията. И все пак, и ние, както Бардамю, търсим отговорник. Тук присъстващата млада жена, Тамара, се чуди защо е принудена да продава задника си, за да пратка пари на детето си. Кретенът от лявата ми страна непрекъснато си задава въпроси, което сама може да прецени по изражението на лицето му, приличащо на туберкулозен чучур. Кой е виновен за изгниването на света? Кои са лошите? Сърбите? Руската мафия? Ислямските фундаменталисти? Колумбийските картели? Турците? Еврейско-масонския заговор през 30-те? Досещате ли се накъде бия, госпожо Нищо? Нашата изкупителна жертва — това сте вие. Например, ако купувам продукти Monsanto, аз поддържам генетично преработените организми и приватизацията на земеделските семена. Вие сте поверила вашите спестявания на една финансова организация, която ви носи достатъчно лихви, за да си позволите да купите тази отвратителна вила в красив жилищен квартал на Маями. Възможно е да не сте се замисляла върху последствията на това на пръв поглед невинно решение, но то е определящо за нас. Разбирате ме, нали? Защото това решение ви прави ГОСПОДАРКА НА СВЕТА.

Чарли я пляска по бузата, тя отваря широко насълзените си очи. Старицата издава жалостни писукания, приглушени от шала.

— Знаете ли, като малък обожавях филмите на Джеймс Бонд, в тях винаги лошият искаше да стане Господар на Света и заедно с тайната си армия, скрита в подземията на някой замък, той заплашваше да взриви планетата с ядрени ракети, купени от Узбекистан. Спомняте ли си тези филми, госпожо Дюкесмекошава? И така, съвсем наскоро открих, както и Celine е разбрал по-късно, че, вместо да си изпиша веждите, аз съм си вадел окото. Господарят на Света въобще не прилича на тези образи от филмите, смешно, нали? Господарят на Света носи жалък халат и синя перука, живее в грозна

къща, и има шал, заврян в устата, и на всичкото отгоре не знае, че е Господар на Света! Това сте вие, госпожо Ward-muche! А знаете ли кои сме ние? 007! Та-та-та-тан!

Чарли започва да свири мелодията на Джон Бари. Той добре пее, но това не пречи на Господарката на Света да циври патетично, със заровена глава във възглавницата си от ярки цветове, стил Версаче (който не е мъртъв, тъй като произведенията му още живеят).

— Не се опитвайте да ме разнежите, госпожо Ward-кура-ми. Питам се, дали вие сте се разнежили, когато цели региони са били разбити от мащабно разграбване, от интензивни реструктурирания, от измамливи социални планове, приети само заради вашите красиви очи? И така, без да се лъжем, ако обичате. Малко повече достойнство и всичко ще мине добре. My name is Bond. James Bond. Ние дойдохме при вас, само за да ви помолим да кажете на вашия пенсионен фонд Templeton, който управлява 200 милиарда евро, че отсега нататък не може да изисква от своите предприятия същият добив, защото все повече и повече хора като нас ще идват на посещения при хора като вас, разбрахме ли се?

В този момент, Тамара го прекъсна.

— Чакай, Чарли, мисля си, че се опитва да ти покаже нещо.

И наистина, старицата показваше със сбръчканите си пръсти, черно-бяла снимка в рамка върху масичката. На нея беше изобразен красив засмян американски войник с кепе на главата.

— Мффффффххххскфццццц, крещеше тя, сочейки портрета.

Извадих шалчето от устата ѝ за да разберем по-добре какво точно искаше да каже с това Мфффффффъбъбъссфцк. Тя започна да крещи като един пор:

— WE SAVED YOUR ASS IN '44! MY HUSBAND DIED IN NOR-FUCKING-MANDY!^[1] Погледни снимката, глупако, това е МОЯТ СЪПРУГ, умрял във ВАШАТА СТРАНА на D DAY^[2]!!

Лично аз отбелязвам точка за нея. Но това вбеси Чарли. Аз не бях в течение на семейното му минало. Уверявам ви, и за мен беше новина.

— Слушай, Мис-ке. Няма да се замерваме с мъртъвци цяла нощ. Вие се намесихте в тая война, за да можете да внасяте COCA-COLA. IT'S COCA-COLA WHO KILLED YOUR HUSBAND!^[3] Моят баща се самоуби, защото го изхвърлиха на улицата от фирмата, която трябваше

да увеличи печалбите си. Намерих го да виси обесен, чаткаш ли, мръсно? ТИ УБИ БАЩА МИ!

Той я цапардоса доста силно. Старата кървеше от носа. Кълна се, че се опитам да го спра, но алкохолът умножаваше силата му.

— ТИ ЗАСТРЕЛЯ БАЩА МИ, СТАРА ПАЧАВРА, СЕГА ЩЕ СИ ПЛАТИШ!

Той сипеше юмруци върху нея, целеше се в очите ѝ, ченето ѝ изхвъркна, счупи шишето с бирата си в носа ѝ, после го завря в пътката ѝ, както и да е, може да се каже, че реши да сложи край на едно мъчително, почти привършило съществуване. И все пак ми се струва, че може да наречем това превъртане. Накратко, след пет минути (което е адски дълго време, един боксьорски мач трае по-малко), госпожа Уорд не дишаше и миризмата на лайна изпълни стаята. Облицовката Версаче на канапето беше готова за химическо чистене.

Явно свикнала с превъртането, Тамара не се панира. След като премери пулса ѝ и констатира настъпилата смърт, тя методично и доста светкавично се зае да подрежда пораженията. Тя ни заповяда да оставим трупа върху гръко-римското стълбище. После се измъкнахме на пръсти от тази отвратителна вила, без да забравим да строшим с камъни камерата в градината.

— Мислиш ли, че видеокамерата записва?

— Не, това е само един домофон.

— И без това, дори да имаше някаква следа, тук никой не ни познава.

Това последно изказване доста разсмя гардовете, които разглеждаха различните монитори на охранителната система, (между тях имаше един от Хаити, който прекрасно говореше френски); те започнаха да се забавляват по-малко, когато забелязаха, че госпожа Уорд е починала вследствие на нападението и че трябва да се направи рапорт до Маямската полиция.

От този момент нататък престанах да мисля. Кварталът беше пуст. Чарли си беше възвърнал разума. Той се съгласи с Тамара;

— Канапето ѝ наистина беше отврат.

Завършихме вечерта в клуб Madonna, където перфектно обновени стриптийзьорки по прашки (може да се вкара нова дума за

тези кибер-жени: „усъвършенствани“) идват да вземат с уста десетдоларови банкноти от ципа на панталоните ви. Ние аплодирахме невероятните, неистински цици.

— Винаги става така с жените, каза Чарли, или ни фрустрират, или ни отвращават.

Убодена право в професионалната си гордост, Тамара ни подари едно невероятно шоу, стъпила на бара, смучейки гърлото на шишето с Corona, втвърдявайки циците си с ледчета от моята водка, докато не ни изхвърлиха от заведението заради нелоялна конкуренция. После тримата заспахме пред телевизора, гледайки платения канал, по който течеше невероятно порно с двойна анална пенетрация, нещо, което до този ден не знаех, че е технически възможно и ще си призная, че от писъците на актрисата свърших в панталона си.

На другия ден, когато вземахме самолета, за да се приберем в Париж (пак бизнескласа, за по 5 евро хилядарки на място и меню от „спагети върху гнездо от елда, гарнирани с хайвер от сашими, подправен с пресен доматиен сос“), Чарли заяви, че приема поста Творчески Директор. Молих се да се разбие самолета, но, както винаги, той не го направи. И ето как в един и същи ден станах шеф на рекламна агенция и съучастник в убийство.

---

[1] „НИЕ СПАСИХМЕ ЗАДНИЦИТЕ ВИ ПРЕЗ 44-та! МЪЖЪТ МИ УМРЯ В ШИБАНАТА НОРМАНДИЯ!“ — Бел.ел.коректор ↑

[2] На 6-ти Юни 1944 г. Съюзническите сили дебаркират в Нормандия. Този ден известен под името „D-Day“ — Бел.ел.коректор ↑

[3] СОСА-COLA УБИХА СЪПРУГА ТИ! — Бел.ел.коректор ↑

7.

КОГАТО СЕ ЗАВЪРНАХМЕ в Париж, на компютъра ни чакаше писмо, изпратено по имейлите на всички работещи в *Rosserys & Witchcraft* по света (най-вероятно написано от софтуер за автоматични преводи):

Скъпи приятели от групата *Rosserys & Witchcraft*,

Едно от основните ми задължения към нашите клиенти, към нашите акционери, към всеки един от вас е да определям бъдещето на *Rosserys & Witchcraft*. В последните години всички ние, имахме шанса да се наслаждаваме на невероятните качества на нашите ръководители. Група от талантиливи индивиди, които позволиха да постигнем определените цели като специалисти в глобалния и интегриран маркетинг, както и да превърнем нашата група в лидер от класа в областта на комуникацията. Днес, аз искам да призная до каква огромна степен те допринесоха за нашия успех и искам да подготвя терен за жизнената сила на *Rosserys & Witchcraft* в следващия век.

С голямо удоволствие искам да ви съобща назначаването на Жан-Франсоа Паркот на поста на Изпълнителен Директор на *Rosserys & Witchcraft*, Париж. Филип Енжевен е издигнат на поста Президент за Европа с титла на *Chairman Emeritus*. Тези номинации влизат в сила моментално. Като *Chairman Emeritus*, Филип ще може да прекарва повече време, правейки това, което обича — да работи активно за по-добро качество на интегрираната комуникация с глобални резултати върху пазара.

Новият пост на Жан-Франсоа ще му помогне да се концентрира върху това, което може да прави най-добре — да работи с нас за покачване на качеството и на стратегическите иновации, чрез които се стараем да

допринесем за интернационален растеж. От 1992 година Жан-Франсоа успя да съживи бюджета на *Мадон*, благодарение на своя динамизъм и работна сила.

Тук лично ще се възползвам, за да благодаря на Филип за огромния му успех като глава на нашия френски филиал. Без съмнение е, че той ще допринесе на цялата ни европейска мрежа с познанията си за терена и за клиентите.

Жан-Франсоа държеше да поднови директорския състав на френския творчески отдел като назначи Октав Паранго и Чарли Нагуд на мястото на Марк Мароние, чието безследно изчезване шокира всички приятели и колеги. Той ще ви информира за още промени в организационната структура. Тук държа да кажа на семейството на Марк до каква степен неговото изключително усещане за концептуално мислене и творческа уместност обогатиха историята на агенцията, както и помогнаха за еволюцията на глобалната комуникация.

Ще помогна на Жан-Франсоа, Октав и Чарли с всички средства, които са на наше разположение. Разбира се, очаквам същото и от вас.

Като се вглеждам в бъдещето на Rosserys & Witchcraft, аз го правя с гордост и крайна увереност. Позицията на лидер на Rosserys & Witchcraft през 21 век ще се поддържа както винаги на топ ниво в бизнеса.

С прекрасни чувства,
Едуард С. Фарингър Джуниър

ВСЕ НЯКОЙ ТРЯБВА ДА ПЛАЩА. СРЕЩА СЛЕД ТОВА ПОСЛАНИЕ.

СЦЕНАТА СЕ РАЗВИВА ПРЕД КАРУСЕЛА НА ЛУВЪРА. ПОДГОТВЯ СЕ ГОЛЯМО МОДНО ДЕФИЛЕ. ТЪЛПАТА СЕ БУТА ПРЕД ВХОДА ПАЗЕН ОТ УЧЕНИЦИ, С ЧЕРВЕНИ ВРАТОВРЪЗКИ ОТ КОЛЕЖ JASON-DE-SAILLY. ВЛИЗАМЕ В ЗАЛАТА, КОЯТО Е ПРЕТЪПКАНА С ВСИЧКИ ВЪЗМОЖНИ VIP ГОСТИ.

ОСВЕТЛЕНИЕТО ИЗГАСВА. ТЪЛПАТА ПРОШЕПВА ЕДНО ВЪЗТОРЖЕНО „АХХХХ“. НА ПОДИУМА ДЕФИЛИРАТ ЧИСТО ГОЛИ МОМИЧЕТА НА ФОНА НА ТЕХНО-ДЪРТИ-МЕТАЛ-ХАРД-АСИД-ХАУС МУЗИКА.

ГОСТИТЕ ИЗПАДАТ ВЪВ ВЪЗТОРГ ПРЕД ТЕЗИ ВЪЗВИШЕНИ, ГОЛИ МАНЕКЕНИ: ВЕЛИЧЕСТВЕНИ ГЪРДИ, ЩРЪКНАЛИ ДУПЕТЕ, НЕСВЪРШВАЩИ КРАКА, ПУБИСИ, ОФОРМЕНИ КАТО КВАДРАТ. ИЗВЕДНЪЖ ТЕ ЗАМРЪЗВАТ ПО СРЕДАТА НА ПОДИУМА, ПЛЪЗВАТ РЪЦЕ С МАНИКЮР ПОД МИШНИЦИТЕ СИ, КЪДЕТО НАМИРАТ ЗА КОПЧАЛКА ТИП ТИК-ТАК! ТЕ ЗАПОЧВАТ ДА СВАЛЯТ АТЛАЗЕНАТА СИ ЕПИДЕРМА ВСЕ ЕДНО РАЗКОПЧАВАТ ВОДОЛАЗЕН КОСТЮМ. В ПУБЛИКАТА ДЪРТА ХЕРЦОГИНЯ ПРИПАДА. БРАДАТ МЪЖ СЪС СЛЪНЧЕВИ ОЧИЛА СЕ ИЗПРАЗВА НА ШЛИФЕРА НА СЪСЕДА ПРЕД НЕГО. ДВНАДЕСЕТ ГОДИШНО МОМИЧЕ БЛИЖЕ СМУКАЛКА ВЪВ ФОРМАТА НА ФАЛОС, КАТО СЕ ГАЛИ МЕЖДУ КРАКАТА.

ПОД ИЗКУСТВЕНАТА СИ КОЖА, МАНЕКЕНКИТЕ СА ОТ МЕТАЛ. КИБОРГИ ОТ ИЗЛЯТА СТОМАНА, БЛЕЩУКАЩИ АНДРОИДИ. ЕДНО ОТ МОМИЧЕТАТА Е ПОКРИТО С БАНКНОТИ ОТ ПО СТО ЕВРО. ДРУГА ЗАПОЧВА ДА ПЛЮЕ МОНЕТИ. ТРЕТА РАЗПРЪСКВА КАТО КОНФЕТИ КРЕДИТНИ КАРТИ. ИСТИНСКИ МАШИНИ ЗА ПАРИ (ЕДНО ОТ МОМИЧЕТАТА ДАЖЕ ИЗВАЖДА ОТ МЕТАЛНИЯ СИ СЕКС БАНКНОТИ, КАТО АВТОМАТИЧЕН ДИСТРИБУТОР).

ЧУВАТ СЕ БУРНИ ОВАЦИИ ОТ ПУБЛИКАТА. АТМОСФЕРАТА Е ЕЛЕКТРИЗИРАНА. МУЗИКАТА СЕ ЗАВЪРЗВА, ДОКАТО НЕ СТАНЕ

НЕПОНОСИМА. ТУК-ТАМЕ ИЗМЕЖДУ РЕДИЦИТЕ ГЛАВИ
ЕКСПОЛОДИРАТ. НА ВТОРИЯ РЕД СТАВАМЕ СВИДЕТЕЛИ НА
ДВАНАЙСЕТИНА СЪРДЕЧНИ УДАРА И КОЛЕКТИВНИ
ИЗНАСИЛВАНИЯ.

ПРОДУКТОВ КАДЪР С ДЪЖД ОТ МОНЕТИ ВЪРХУ ГОЛОТО
ТЯЛО НА ТАЙЛАНДСКА ТИЙНЕЙДЖЪРКА.

Слоганът се появява върху екрана:

„ПРИЦЕЛЕТЕ СЕ И В ПРОСТИТУТКАТА СЕ ИЗПРАЗНЕТЕ“

Слоганът е последван от следното съобщение:

„ТОВА СЪОБЩЕНИЕ Е ОТ ФФОБ (ФРЕНСКАТА ФЕДЕРАЦИЯ
ЗА ОТВАРЯНЕТО НА БОРДЕЛИТЕ).“

V НИЕ

В едно задръстено общество, където всички са виновни, единственото престъпление е, да се оставиш да бъдеш заловен. В свят на крадци, единственият грях е глупостта.

Хънтър. С. Томпсън,
„Параноикът от Лас
Вегас“^[1], 1971

1.

ВИЕ СЕ ПОЧУВСТВАХТЕ странно, прибирайки се в Рос, като победители. Първо агенцията се премести: старият параход изгни и вие го оставихте да потъва, сега площада Марсел-Семба в Булон-Бийанкур^[2] прилича на безлюден кораб, с обезсърчени докове, облечени в рап дрехи, пускащи котва пред McDo. За да построите новите си бюра, 300 метра по-надолу, вие срутихте стария завод, който беше там за да издигнете абсолютно същия, естествено без да знаете защо (срутване на амианта, некомпетентност на архитекта? може би и двете?). Двадесет метровият комин минава по дължина на сградата като фалос от тухли. Той все още не пуши, поне за сега.

Вие достатъчно се наслаждавате на професионалното издигане. Тероризирани погледи на 300 нео-служители. Нимфоманските устни на бивши безчувствени гаджета. Промяната в тона на шефовете отсега нататък ваши подчинени. Приятелството, колкото искрено, толкова и ненадейно на тези, които изведнъж се представят за ваши стари приятели и съучастници. Почитта е упадък. Въпреки това, Чарли и ти, изпитвате скромнен триумф. Събирате цялата агенция и изнасяте следната реч:

„Скъпи колеги, идеята да ни назначат за Творчески Директори на агенцията е толкова неприлична, че ние нямахме друг избор, освен да приемем предложението на Жан-Франсоа. Изисква се повече смелост да приемем, отколкото да откажем. Готови сме да се сблъскаме с една трудна задача: първо, защото никак не е лесно да поемем ръководството след такъв гений като Марк (тук вие оставате да минат четири секунди и една десета разчувстваща тишина), и второ, защото ние самите сме рекламисти с рекламофобия и заедно с вас ще трябва да преодолеем този парадокс. Рекламата замърсява и наш дълг е да измислим екологична комуникация. Ние се чувстваме, следователно вие също, задължени да сме интелигентни, от уважение към потребителя. Край на лишението от смисъл картинки върху пропилен филмови ленти! Ние сме решени да отворим вратите на агенцията за нови творци: неизвестни автори, прокълнати поети, отхвърлени от

сериали актьори, ъндърграунд дизайнери, режисьори на порнофилми. Дойде време за рекламата да се свърже с авангардното движение на епохата си. Рос трябва отново да се превърне в експериментална лаборатория, както бе в началото на нейното създаване; ние ще се опитаме да бъдем на нивото на творческата амбиция, която винаги е била цел на тази фирма.

Ще започнем с някои символични мерки (които влизат в сила моментално): първо — високоговорителите ще пускат постоянно песента: «Ти си ОК, ти си bath, ти си in» на Ottawan, която също така ще бъде официалната телефонна мелодията. Телефонистките и секретарките на входа ще бъдат голи до кръста. Всички презентации пред нашите клиенти ще бъдат представяни от актьори, специално подбрани от кафетата-театри, акомпанирани от руски оркестър, за да има повече атмосфера. Всички работници на Рос, ще трябва да се целуват по устата, за да си казват добър ден. Всички от творческия отдел ще бъдат снабдени с камера Sony PCI, за да могат да заснемат, която картинка им хареса.

Ще трябва да намерим първородната невинност, детското изкуство. Нека не спираме да бъдем УДИВЕНИ. Трябва да спрем тази самозадоволяваща се система, да учудваме, като променяме правилата на играта, иначе няма как да се доберем до хората: хвърляме парите на нашите клиенти през прозореца. Никога не забравяйте — и с това ще приключим — че сте тук, за да се забавлявате, и че забавлявайки се, имате шанс да забавлявате и нашите купувачи. Новият девиз на френския отдел на Рос е от сър Терънс Конран: «Хората не знаят какво искат, докато не им го предложим.» Той ще бъде гравирен над входната врата още утре сутрин. Благодарим ви за вниманието и нека веселбата започва!“

Ръкоплясканията бяха захранващи, макар не съвсем спонтанни. Вие поканихте вашите 300 подчинени на по чаша в барчето на конферентната зала. След като се бяха насрали от страх, наемниците на фирмата почти повярваха в промяната. Оставаше ви само да ги разочаровате на бавен огън, преди да изчезнете както вашия предшественик (който беше оставил в бюджета дефицит от 20 милиона).

В аджендата си на изтъкнати нови модерни шефове вие си записвате важните неща за правене, които ще ви направят известни:

„11:00 часа: да бъда любезен с някой незначителен служител.

13:30 часа: да мисля да помисля.

15:15: да назова някой с ниска заплата по име (да взема информация от директора на отдел човешки ресурси).

17:10: да се поинтересувам за здравето на болната дъщеря на някой подчинен (трябва да има свидетел).

19:00: да се усмихна като си тръгвам.“

Към края на въвеждащия ви коктейл, Чарли беше организирал изненада за всички старши творци: вечеря „Чубака“. Облякохте орангутанските костюми, преди да отидете да вечеряте в частна зала, при Лаперус, където дванадесетте наети момичета правеха челна стойка голи, с разкрасени крака, за да можете да дегустирате стридите, поставени върху техния секс. Ах, този Чарли — имаше неоспорим метод за вътрешна мотивация.

---

[1] Оригиналният заглавие на английски език е „Fear and Loathing in Las Vegas: A Savage Journey to the Heart of the American Dream“. Българското издание носи името „Страх и омраза в Лас Вегас“ — бел.ел.коректор ↑

[2] Квартал в покрайнините на Париж, където са концентрирани повечето от рекламните агенции. — Бел.прев. ↑

2.

И ВСЕ ПАК ВАШАТА първа презентация пред клиента се оказва бедствена. Алфред Дюлер и неговите полицейски агенти от *Мадон*, бяха прожектирали клипа на *Слабина* (стерилизираната версия) пред фокус група от потребителки и резултатите не бяха никак впечатляващи: по време на един вълнуващ конферентен разговор, вие трябваше да се защитавате срещу крайната присъда на петдесетгодишните домакини: „прекалено възвишен, въздушен“, „прекалено обещаващ“, „подценяващ“, „слаби GRP“, „не достатъчно въздействащ, «прекалено марокански», «некачествен като тон и маниер», «продуктовият кадър недостатъчно описателен»... La Berezina. Вие се борихте неумолимо през целия видеоконферентен разговор, като наблягахте на възможността да се извършат промени в постпродукционния процес“, „увеличаване на кадрите с продукта“, „повторно маркиране на кадрите, колкото се може по-бързо“, „значението на иновационна формалност в тази ниша“, „влечението, желанието на ниво на възприятието на потребителя и на душевното състояние“, и когато затворихте, клиентът беше дал своето „ОК с резерва да се променят фиксираните кадри в бранд ревюто, преди да се прехвърлят на бетакам.“

Давайте си сметка, че да си шеф не те предпазва от известна доза раболепни поклони. Творческият директор е като ебенист, на който клиентът е поръчал да направи кривокрака маса под претекст, че той я плаща.

Работодателите дори не си дават сметка, но крайният резултат е, че за да се предпазят, повечето от парите им отиват в това — да ви убедят да направите тяхната реклама невидима. Толкова ги е страх да не би да не се харесат на клиентите си (те го наричат „изкривяване на общото марково впечатление“), че стават крайно прозрачни. Те отчитат присъствие на вашите екрани, но се страхуват, че ще ги забележите. Вашата роля като Творчески Директор е да затвърдите шизофренията им.

И ето как се подрежда голямата верига на рекламистката омраза: режисьора мрази агенцията, агенцията мрази рекламодателя, рекламодателя мрази публиката си, публиката мрази съседа си.

Ето какво остана от тридесетте секунди снимки на *Слабѝна* в Маями: не става въпрос за просто рекадриране, а за ампутирание на ампутация (една отворена гноясала рана върху липсващ дървен крак).

„Тамара, заснета в американски план, сядва на терасата на една красива селска къща (скоростта на въвеждащите продукта клишета не трябва да бъде намалена; да се избегне наблягането на краката на актрисата, за да се сложи акцент на консуматорския insight; да се маркира повторно лицето, за да се изсветли цвета ѝ;). Тя поглежда камерата и казва: «Дали съм красива? Така казват хората. Но аз не си задавам въпроса. Аз съм си аз, просто така.» **(Да се махне: «Така казват хората», този израз изразява колебание, както и «Но аз не си задавам въпроса», който е повърхностен: ако тя «не си задава въпроса», защо въобще да го казва? Финалната реплика е: «Дали съм красива? Аз съм си аз, просто така»).** Тя хваща кофичка със *Слабѝна*, като деликатно я отваря преди да дегустира една лъжичка. **(Да се покажат близки планове на всички продуктови кадри).** Тя затваря очи от удоволствие, докато опитва от продукта. **(Възможно ли е да се удължи този кадър? Да си припомним все пак, че става въпрос за «ключовата визия» след консумирането на продукта. Жизненоважно е да се драматизира желанието за продукт, за да се подчертае впечатлението за ползата от лишено от вина вкусово удоволствие.)** След което продължава текста си като гледа зрителите право в очите: «Моята тайна, това е... *Слабѝна*. Едно фино кисело мляко без грам мазнини. С калций, витамини и протеини. За да се чувстваш добре в тялото и в тавата си, няма нищо по-добро.» **(Помислете как да вмъкнете продуктово 3D демо на киселото мляко, което маслено се излива в кофичката, а думите «калций, витамини, протеини» и «0% мазнини» излизат на екрана с дебел шрифт, който е по-ангажиращ за нашите потребителки.)** Тамара става и заключава със съучастническа усмивка: «Това е моята тайна. Но вече не е, нали току-що я споделих с вас. Хи, хи, хи.» **(Да се премахне ненужната шега, която взима три секунди, вместо това да се удължи продуктовия кадър. Прекрасно може да завършим с «Ето**

моята тайна», което звучи по-лидерско и по-точно спрямо конкуренцията.) Продуктов кадър и супер: «СЛАБѢНА. ЗА ДА СИ СЛАБ, ОСВЕН В ГЛАВАТА СИ.» (Дали е възможно да потърсим друг слоган, който трябва да ангажира и различните таргет групи: деца, възрастни хора, млади, мъже, жени. И при това — с по-модерен стил.) Последван от джингъла на марката: «mmm, СлабѢна».“

За слогана, не ви пука, нали имате друг вариант: „СЛАБѢНА. ВСИЧКИ ИМАМЕ НУЖДА ОТ ДОЗА ЛЕКОТА.“ (Виж действие IV, от сцена 4-та).

3.

ПОСЛЕ ДОЙДЕ ред на Кан, Фестивала, не този кинематографичния, другия, който се провежда скришом, като събранията на Световната Търговска Организация, или симпозиумите в Давос, всяка година през месец юни, точно един месец след спонсорирания карнавал: Световната Седмица на Рекламата, на английски „48th International Advertising Festival“ или „Cannes Lions 2001“. Тук идват дискретните „всеможещи“, които финансират дългометражните филми с „product placement“ (като BMW с Джеймс Бонд или Peugeot с Такси 1 и 2), тези, които купуват киностудия с джобните си пари (като Seagram с Universal, Sony с Columbia-TriStar, AOL с Warner Bros), тези, които правят филми само за „поддръжка на колекцията“, за да си продават стоката (като Disney с филмите на Лукас), тези, които притежават планетата (във всички значения на глагола „притежавам“). Един рекламен клип достига до много повече хора, отколкото един 90-минутен филм (медиа планирането на клипа на *Слабѝна* е направено така, че да достигне до 75% от населението на държавите, където се излъчва).

Разходите на най-големите френски рекламодатели през 1998 година:

Vivend	2 милиарда франка
L'Oreal	1,8 милиарда франка
Peugeot-Citroen . . .	1,8 милиарда франка
France-Telecom. . . .	1,5 милиарда франка
Nestle.	1,5 милиарда франка
Madone.	1,3 милиарда франка

Всички тези марки са строго неприкосновени. Те имат правото да ви говорят, но вие нямате право да им отговорите. В пресата, може да пишете ужасни неща за някой човек, но само се опитайте да

говорите против някой рекламодател и вие рискувате да загубите милиони евро рекламни доходи за вашия вестник. В телевизията нещата са още по-изкривени: има закон, който забранява да се цитират марките, за да се избегне скришната реклама; всъщност това прави критиката недопустима. Марките имат право да се изразяват колкото си искат (и плащат това си право много скъпо), но ние никога не може да им отвърнем. Що се отнася до книгите...

Вероятността тази книга да бъде цензурирана за „клевета на депозирана марка“, „подправяне“, „паразитизъм“, „клевета“, „злоупотребяване“, „нелоялна конкуренция“ е много голяма.

На английски, „реклама“ се казва „advertising“ — създателите на тази професия са се опитали да ни предупредят^[1].

На летището, една стюардеса ви пита:

— Носите ли багаж?

Вие и отговаряте:

— Да, аз имам докторат по маркетинг, а той е завършил Художествената Академия.

С Чарли представявате върха на успеха в Кан: млади, с тен, богати, впечатляващи, вие носите Кръста на Рос на тениска (отпред пише: „Тук ще ви Рос-ира-ме“^[2], а отзад „При Рос, ви скъсваме от бачкане“, със сигурност някой със срочен договор е измислил заглавието), Helmut Lang Opticals на очите и New Balance на краката, вие сте готини тузари. Принципно, трябва яко да ви върви с мацките, които са отседнали тука, за да подсилят кариерата си, с портфолиото си под мишница в Jane's Club, взет под наем от Premiere Heure (голяма продуцентска къща, дошла тук, за да си подкове терен пред творците). За момента ще закусвате на плажа в Carlton, на масата на Ален Бернар и Арам Кеворкян, шефовете на Рас (най-върлите врагове на Premiere Heure, дошли да поддържат добрите контакти с приятелите си от детството). От време на време изпитвате мигове радост, кратки моменти на неразбираемо щастие: наричате ги „Near Life Experience“ (малкото истински моменти, или „Да хванеш Господ за шлифера“).

На бюфета разпознават всички нови важни клечки, дегизирани като бездомни, с дълги гъсти коси (или плешиви), зле избръснати, със скъсани фланелки, с протрити дънки и продупчени кецове, прибирайки най-високите заплати на планетата. Имената им са написани на значките им:

— Кристоф Ламбер, Изпълнителен Директор на CLM-BBDO (62,5 милиона евро брутна печалба, агенцията на Total „Вече няма да идвате при нас случайно“, France Telecom „Ще ви накараме да заобичате 2000-та година“, Pepsi Cola „The choice of a new generation“)

— Паскал Грегора, Президент и Творчески Директор на Leagas Delaney (малка агенция, която направи голям удар на Световното по футбол през 98-а: Adidas „Силата е с нас“)

— Габриел Готие, Президент на Клуба на Арт директорите, асоциация, която регрупира всички френски творци и Творчески Директор на Young & Rubicam (73,5 милиона евро брутна печалба, агенцията на Orangina „Трябва добре да разклатите Оранжина, иначе месото от плода остава отдолу“, на Стимрол „Дъвчето датско“, на Рикард „Уважавайте водата“)

— Кристиан Блаша, шефа на CB News^[3] (виждате го всяка неделя вечер по М6 в емисията за реклама на Томас Херве „Culture Pub“)

— Ерик Тонг Куонг, както и името му го издава — Президент на Euro RSCG Babinet Erre Tong Cuong (брутната печалба не е комуникирана, агенцията на Евиан „Избрана за извор на младостта от вашето тяло“, на Пежо „За да бъде автомобила винаги удоволствие“, Канал+ „Докато гледаме Канал+, поне не седим пред телевизора“)

— Беноа Деварие, създател на Devarrieux-Villaret (19, 21 милиона брутна печалба, агенцията на Credit Lyonnais „Вашата банка ви дължи сметки“, на Volvic „Водата на Volvic е шанс“)

— Бернар Бюро, вицепрезидент на Ogilvy&Mather (72 милиона брутна печалба, агенцията на Perrier „Водата, въздуха, земята“, на Ford Ka „Мислим само за Ка“)

— Жерар Жан, един от създателите на Jean-Montmarin (агенцията на Yop, „Годините на Yop“, на Teisseire „Не трябваше да ги лишавате от Teisseire“, Herta „Да не подминаваме простите неща“)

— Жан-Пиер Барбу, един от Творческите Директори на BDDP@TBWA (127 милиона брутна печалба, агенцията на McDo „McDo, за най-близките хора“, на SNCF „На нас се пада честа да ви накараме да заобичате влаковете“, 1664 „Четири цифри по-силни от думите“)

— Кристиан Винс, Генерален Изпълнителен Директор на групата DDB, агенцията на Volkswagen „При все това е лесно да не се подведеш“, на FNAC „Подстрекател от 1954 година“, на Badoit „Може ли да си представите да седнете на масата без Badoit?“)

— Бернард Сюше, основател и президент на LoisXIV (агенцията на Audi „Външният вид е създаден за да бъде надминат“, на Regina Rubens „Дишайте, вие сте жена“, на Givenchy „Малко по-надалече от безкрайността“)

Присъства още Бзз, така наречен, защото си издейства от всички къщи за кинопродукция безплатни пътувания до острова на Мухата (където и да се появи, всички го посрещат с едно бръмчене, всичките му колеги почват да бзззззз-кат, смешно, но интересно, че на него хич не му е до смях).

Присъстват още всички тези добродушни чичковци, леко изтърбушени, които преди двадесет години са имали две-три смешни идеи и от тогава живеят от това. Един от тях построи цялата си кариера, като продаде на различни клиенти един и същи слоган: „Чорапът, това е Kindy“, „Сиренето, това е Kiri“, „Какаото, това е Banania“, „Часовникът, това е Kelton“, „Обувката, това е Bata“... Всички се напъват да изглеждате развеселени. Да се забавляваш, е все едно да се самоубиеш, само че може да го правим всеки ден. Ако някой произнесе името на Мароние, Чарли и ти, веднага пускате подходящата скърбяща физиономия „ах, ахххххххх, ах, не ми се говори, той толкова ни липсва, знаеш ли, че още получаваме поща за него, каталози на ImageBank на негово име, ама да ги вземат дяволите, могат поне да си актуализират досиетата, цялата професия е в траур, и без това с Кан е свършено... След шорт-листа, ще се видим в бар Мартинес?“

Шорт-листа представлява 100-те най-добри клипове (измежду 5000 кандидата) избрани от журито. Вие също присъствате с вашата „Слабѝна, it's so good when it comes in your mouth“. Журито, съставено от японски, английски, немски, американски, бразилски, френски събрата, счете сцената за толкова дръзка, че я запомни, въпреки няколкото подсвирквания от публиката. Вие изпратихте Догма версията в последния момент, след като я бяхте излъчили в 3 през нощта по канала Jimmy. Така че, юридическо погледнато, тя се води за истинска кампания, нищо, че клиентът никога не я е виждал, а публиката не я познава (за отмъщение, „безполезната“ версия се излъчва максимално по ТФ1, върти се всяка вечер с новия си супер: „СЛАБИНА. ВСЕКИ ИМА НУЖДА ОТ ДОЗА ЛЕКОТА“, естествено, ненужно е да се споменава, че тука тя не стигна дори до втория кръг). Тамара трябва да се присъедини към вас утре, ще е прекрасно ако все пак спечелите награда още на първия месец след назначаването ви като шефове на Rosserys & Witchcraft Франция. Ще се качите на сцената, ще бъдете цитирани в пресата, по телевизията: „Франция, винаги последна, много след другите западни страни, в творческата си изява в областта на рекламата, все пак успя да вземе наградата Lion d'Or за Слабѝна на Мадон, подражанието на порнографски филм на агенцията Rosserys & Witchcraft, която съвсем на скоро назначи дуо на поста Творчески Директор.“ В *Strategies*, ще публикуват вашата снимка със следния коментар: „Трябва да подкрепяме ентусиазма, който ни чака на утрешния кръстопът“.

Откъси от разговори на понтонa за водни ски Маджестик, между хора, които се поздравяват:

- D'ior е адски скучен.
- Гледа ли клипа със зайчето, което скача на ластик?
- А този на Megane със спирачките, които изкривяват конете?
- Carton. То-тален ме-тал.
- Новият клип на Гондри за Air France е прекрасен.
- Не мога да кажа същото за новите Diesel, доста са воднисти.
- Кампанията на Tag Heuer е такава драма.

— Обаче последните клипове на Pepsi, ми скриха шапката.

— Какво мислиш за клипа на Kiss FM с големия негр, който си пее в колата?

— Telmor. Over the top.

— Норвежците пак ще оберат всички награди.

— Ще има овации на крак за педераста, който сваля мацката.

— Истинска идея.

— Видя ли двамата пичове в сауната. Мирише на злато от сто метра.

— Обожавам твоята *Слабѝна*, жалко, че няма животни в клипа, кучета, котки, адски канско е.

— Знаеш ли, че бащите ни за малко да станат съдружници?

— Така ли? Да се целунем. Как се казваш?

— Натали Лицемерка.

— А, аз съм този, който обожава да бъде нагъл... Сбръчкана усмивка.

— Само едно ще ти кажа, ако не си с мен, ти си срещу мен.

— Ай! За миг си помислих, че си сериозен!

— За мен вече всичко свърши. През зимата ще съм в Южното полукълбо.

— Видя ли жалката ни *Слабѝна*?

— Uberfashion.

— Обожавам идеята, изпълнението не ме кефи.

— Не бе честно, харесва ли ти или не?

— Между „харесва ми“ и „не ми харесва“ по-скоро е „не ми харесва“.

— Престани, имунно-депресант съм.

— Не бе, майтапя се. Честно, страхотен е. Само че трябваше да запазите слогана на френски, с „it comes in your mouth“ прекалено натъртвате на играта на думи.

— Надали. Богаташите са такива пуритани, че всички ще гласуват „за“. Ако има нещо за ебане, те го намират адски дръзко, защото са неспособни да го начукат в собствените си къщи.

Палецът нагоре.

— Ония ден бях на някакво събрание и клиентът ми казва: „харесва ми, но трябва да прибавиш днешност“, а аз знаеш ли какво му отговорих? „Може би и малко утрешност?“.

— В училищата по търговия няма как да се научиш на вкус.

— Във всеки случай, винаги е по-добре да кажеш „обожавам те“, отколкото „не мога да те понасям“.

— Върхът на сладоледа е онзи клип с пича дето пее „get up... ah“ чакайки ден след ден колата да мине.

— Не съм го гледал. Ще ми изпратиш ли касетката?

— Адски е фокусиран върху продукта и в същото време запазва идеята чиста.

— Прекалено въздухарско.

— Да, ама е прекалено хетеро.

— Не мога да повярвам, че и Nike са в шорт-листа, при положение, че тестимониала на Хълк излезе.

— Със сигурност японците нищо не са чатнали.

— Порно *Слабина*, и все ви стиска.

— Толкова е тъпо, че...

— Ще има клане.

— Чу ли за последния на Тони Кей? Поискал е да му построят тунел с 600 златоперки, заковани по стените и дори не го е ползвал.

— Ще лансирам нова медия, трябва непременно да си поговорим, казва се „магалог“, нещо между магазин и каталог.

— Защо не го кръстиш „катазин“? Повдига очи към небето.

— Как е Софи?

— Чака бебе.

— Стига бе! Колко интересно. Аз чакам канапе.

— И-чао.

Ето и Матийо Кокто, бивш старши копирайтър в BDDP, който се лансира в правенето на Интернет сайтове.

— И-добър ден. Как върви малкия ти и-бизнес?

— И-уеспс. Спечелих си около и-200 милиона за шест месеца.

— Ама какво и-правиш и-тука?

— Имаме нужда от вас. Трябва ми реклама за да се разчуют моите лайнарски сайтове, и банери вътре за да финансират построяването им. Новата икономика не е хич нова. Както старата, тя съществува чрез рекламата.

— Ще ти кажа нещо: след като нашия успех отврати публиката от рекламата през 80-те, той ги накара да повярват, че през 90-те бяхме

демоде, и задминати от Интернетта през 00. А всъщност никога не сме били по-powerful.

— И-добре. Нямам много е-време за да си и-бъбря с вас. Трябва да се отбия в интернет клуба на плажа, за да си проверя пощата. Хайде, и-чао.

— Bye-bye.com!

А през нощта, в Страната на Циците, всички танцувате седнали в столчетата си, като инвалиди с парализирани крайници. Модата идва от Ню Йорк: там кметът до такава степен е ограничил разрешенията за клубове, че всички нощни птици се срастват с баровете, където е забранено да се танцува. В Spy, Velvet, Jet, Chaos, Liquid, Life се слуша хаус много тихо, като се задоволяват да махат с ръце, без въобще да стават от табуретките си. И сега модата премина през Атлантическия океан. Счита се за адски вулгарно да станеш и да танцуваш на подиума. В целия свят, важното при всички този шум е да си останеш седнал за да не изоставаш от модата. В канската, дискотека бързо разпознават местните по това, че танцуват със суровите красиви момичета, хилейки се като маймуни, а през това време рекламистите остават седнали на столчета, сърбайки бутилките си, за да покажат на събратята си, че пристигат от Ню Йорк. Вие с Чарли нарочно ставате от масата по десет пъти за да отидете до кенефа, изчаквате пет минути и се връщате разрошени, подсмърчайки, като пиете големи чаши вода и се чешете по носовете, за да накарате японците от Дентцу да си помислят, че имате кокаин, а пък те — не.

Този път, имате усещането, че се намирате във филм на Дейвид Линч: зад една облагородена приветлива привидност се крие едно тъмно измерение, едно тайно насилие, една съсипваща лудост, която ви кара да се усмихвате още по-широко.

---

[1] На френски „avertir“, означава предупреждавам. — Бел.прев.

↑

[2] Пак игра на думи, името на фирмата Rosse се превръща в глагола „grosser“ — пердаша. — Бел.прев. ↑

[3] Реномирано седмично френско списание за реклама. — Бел.прев. ↑

4.

А СЕГА СЕ ПОСТАВЕТЕ на мястото на комисар Санчез-Ферлосио, 53 години, който седи в тясното си бюро. Денят е към своя край, задава се уикенда, щурците свирукат и карафа с бяло вино ви чака на бара на Buffet de la Garre, когато изведнъж нещата се завъртат на 360 градуса: получавате по имейла интернационален мандат за арестуване, придружен с видео клип. Кликвате и на черно-бялата картинка виждате трима французи, които си говорят: „Мислиш ли, че камерата записва? — Не, това е само домофон.“ И без това дори да оставим следа, тук никой не ни познава, преди да се доближат до монитора с голям камък в ръка.

Трудно разчитате съобщението на английски, което казва: „First Degree Murder Prosecution“ (все пак), вие трудно разбирате английски, на кратко, става въпрос за разследване на Маямската полиция, която се допитва до общината в Маями за снимачните разрешителни издадени през месец февруари. Имената на тримата заподозрени минават пред очите ви и прочитайки тяхната професия, разбирате, защо са дошли да ви безпокоят, вас, в разгара на Фестивала в Кан. Вие съжалявате за времето, през което вашата професия е била бавна и трудна; и се обаждате по телефона, за да получите листа със записаните регистрации в Паласите на Кроазет.

С Тамара ставате когато слънцето залязва: пердетата на Карлтон са много плътни и ако закачите табелката „Do not disturb“ на дръжката на вратата, целият персонал ще ви остави на мира. Пихте цяла вечер, но ти все още не си се докоснал до коката: предпочетохте да опитате специалните гъби, донесени от амстердамски кофишоп. Благодарение на тях, в четири сутринта ти измисли реклама за конкуренцията Numex Fournier (хапчета против хрема):

„Русокоса девойка с грижливо издухана прическа седи на задната седалка на огромен Мерцедес, в компанията на богат арабин. Шофьорът страда от силна хрема. Таман да кихне: «апч... апч...» и колата навлиза в тунела Алма^[1]. Черен екран. Чуваме свистене на гумите и ужасяващ звук от силен удар. Логото на Numex Fournier излиза на екрана със следната сигнатура: «Numex Fournier. Спрете хремата преди тя да ви спре».“

Не е зле, си мислиш ти, прочитайки късчето салфетка на което си драснал този концепт, който ще бъде фактуриран за един милион евро. Но може и по-добре.

„Джон-Джон Кенеди пилотира малък самолет над Лонг Айленд. Той е адски хремав, кашля и киха непрекъснато. Жена му, Каролин, е малко притеснена, което се римува с моминското ѝ име Басет. Тя му предлага хапче Numex Fournier, но Джон отказва, защото вече много закъсняват за сватбата на братовчедка му. Изведнъж, той започва отново да киха без да може да се спре, което изменя траекторията на аероплана. Логото на Numex Fournier излиза на екрана, със сигнатурата: «Numex Fournier. Недейте да се унасяте».“

Вчера за първи път правихте любов, беше едно плодово и логично чудо. Октав, заслужаваш репутацията си на специалист по степен на проникване. По МТВ, групата РЕМ пееше: „Края на света е, но аз се чувствам добре“. Тамара се доближи до тебе, докато изтриваше лепкавите си пръсти след като беше изял една кифла с праскова; тя започна да ти лиже ръката; после всичко останало. Ти се заплете, или и двамата се оплетохте, трудно е да се отсъди. Устните ѝ бяха сладки (кифлата с праскова). Тя те галеше с бавните си коси. Веднага се надърви след като беше свършил. Тамара имаше толкова лъскава кожа, че можеше да се огледаш в нея. Когато живееш с някой, забравяш за втората ерекция. Не слагаш повторно масата. А е толкова приятно: току-що сте свършили, поглеждате се, пиете малко вода, пушите по една цигара, малко кашляте, и изведнъж, паф, с един поглед, желанието наднича, отново пътката ви става мокра, а кура ви боли, толкова е твърд. Слоган: „Минута да се съвземеш, Тамара отново да поемеш.“

Докато спеше, капки пот бяха избили като роса по раменете и челото ѝ. Тя има, както казва моят приятел Пол-Жан Туле в *Нан, моята приятелка*, „чара на спящата креолка, отегчена, че не е

направила никакво усилие“. Не можеш да повярваш, че ти трябваше толкова време, за да ѝ махнеш гащичките, само ако знаеше, че ще е толкова меко... Тя е боядисала косите си, но те не са руси, те са продълговати. Вчера Тамара ядеше тарама на терасата на басейна, когато ти каза:

— Искаш ли да ти я направя?

— Ей! Циците ти са щръкнали!

— Да. Първо щръквам, после стрелям.

Когато тя обръщаше глава, на мъжете им се завърта главата. Тя имаше изписан профил (тя няма руси коси, а продълговати; няма извратен профил, а изписан, няма златисти очи, а заплениващи: всичко се разтяга когато я гледа, дори думите, които я описват). Продълговатите ѝ коси не можеха да я следват, те плуваха по гърба ѝ и разпращаха миризмата на добре познатия ти парфюм: „Obsession“... Този на Софи, в самото начало, когато тя изпробваше властта, която имаше над тебе, цупейки се с полуотворени устни, като Каролина Херрера. Тогава се сети, че се чукахте без презерватив.

— Трябва да внимаваш Тамара, много съм плодовит.

— Дреме ми, взимам хапчета от десет години поне. Да не си болен от нещо?

Преструвате се, че спите пред кабеларката. Чарли ви събужда, крещяки по телефона:

— Имаме СПИН! Имаме СПИН!

— Какво?

— Стана: министъра на Здравеопазването ни повери бюджета си за превантивна кампания против СПИН. Готино, а? Бюджетът е 10 милиона евро без конкуренция!

Тамара се обръща към теб:

— Какво става?

— А, нищо... Беше Чарли... Имаме СПИН.

На другата сутрин вие погълнахте халюциногенните гъби, донесени от Амстердам, псилосибии (по 4 глави и 3 стъбла всеки), и вашите разговори смениха посоката:

— Имаш две глави.

— Шкафът ще се взриви.

- Аз съм starshootée.
- Гледа ми се филм, но защо, това нормално ли е?
- Докато разбере какво ми казваш, вече е късно да ти отговоря.
- Главата ми не престава да работи на високи обороти.
- Току-що се сбих с минибара.
- Слюнката на белия гълъб не достига до старата жаба.
- Отново ставам аз.
- Не искам да гледам порно. Да, добре, тука само това се вижда.
- На вас момичета винаги ви трябва причина, за да ни гледате.
- Ужасявам се от изречения, които започват с „ужасявам се“.
- Ти утоляваш жаждата ми.
- Не преставах да ми изневеряваш.
- Да, но можеше да се случи и по-лошо: да се ожения за теб.

Знаете ли каква е разликата между богатите и бедните? Бедните продават дрога, за да си купят Nike-ове, а богатите продават Nike-ове за да си купят дрога.

Морето танцуваше по дължината на мрачния залив. То нямаше променящи се отражения, морето. На другия ден Тамара ти каза, че си тръгва завинаги.

— С кой?

— С Алфред Дюлер, клиента ти от *Мадон*! Той е луд по мене. Спах с него миналата седмица, заведе ме в Trianon Palace. Той не може да повярва, умираше от шубе, беше сладък. Знаеш ли, той по-скоро е мил, направи ми куп признания; мисля, че наистина иска да напусне жена си, живота му е адска скука.

— А това не е голяма новина: също така той кара милиони хора да скучаят. Но какво ще правиш с дъщеря си, в Мароко ли ще я оставиш?

— А, не, Алфред е съгласен да я доведе във Франция, иска да живеем, ще поиска развод, иска да се оженим, както си трябва... Знаеш ли, невероятно е как можеш да преобърнеш живота на един четиридесет годишен мъж, когато имаш слаба фигура и гъвкав език...

— И 20 години по-малко от жена му.

— Виж, не се цупи, знаеш, че такова предложение няма често да ми се случи. Това е шансът на моя живот! Ще мога да си създам семейство, да стана една истинска буржоазка. За първи път ще си имам къща, само моя. Ще мога да я обзаведа, ще се казвам Мадам Дюлер, а дъщеря ми, Госпожица Дюлер, ще си имаме кола и ваканции в Прованса. Ще бъда подсигурена, най-накрая ще мога да надебелея! Но няма да те забравя, ще дойдеш на празника, нали? Дори исках да те взема за свидетел, но Алфред не иска, той е много ревнив от миналото ми.

— Всичко ли му каза? Внимавай, той е най-големия ми рекламодател, все пак.

— Ами... Не всички детайли, между другото той хич не държи на тях, и все пак се досеща, че сме се въргали.

— Кое то не беше истина до вчера вечер.

— Да, заради това те изнасих. Нервирах се, че никога не сме го правили. Виж, ти беше в страхотна форма, добре се получи, доволен ли си? Не исках да те напусна без да си опитал стоката. Благодарение на теб, всичко това ми се случва... (казвайки го, тя показва с пръст корицата на *Elle*, снимка от Жан-Мари Перие, на която тя се усмихва, а заглавието е: „Тамара: Сладката Слабина“).

— Не искаш ли да дойдеш на церемонията на наградите?

— Виж, Алфред предпочита да не ходя, той е много притежателен, предпочитам да не му противореча. А и има резон в това, което казва: ако искам да се лансирам в киното, по-добре да не си развалям репутацията с рекламата.

— Значи така ще приключи всичко? А аз таман започнах да те обичам!

— Престани, последния път, когато ми го каза, беше прекалено рано, а сега вече е прекалено късно.

И така, тя те целува за последно и ти оставяш грациозната й китка да се измъкне. Оставяш я да си тръгне, защото оставяш всички да си тръгнат. Оставяш я да бяга към кариерата на суперзвезда, която вие добре познавате. Чувстваш се все повече и повече туберкулозен. В момента, в който затваря вратата, започва носталгията по всички изтърколили се секунди.

Небето се топи в океана: това се казва хоризонт. „В изгрева на третото хилядолетие...“ От толкова време ни говорят за него, някак странно е да го видиш, „изгрева на третото хилядолетие...“ Не е кой знае какво. Пътуващи петролни кораби минават по морето, остават следа от кремави вълни (което означава замърсено море). Гледаш ехографията, която Софи ти изпрати, тя става все по-мъглява, но ти не премигваш с очи, оставаш ги изцъклени, докато бузите ти не се намокрят.

Срещате хора, които идват и завинаги променят съществуването ви, но те не го знаят и лека-полека ви предават. Виждате ги, как сключват пакт с врага, а после се отдалечават като армия тръгнала след плячка, на фона на развалини и залязващо слънце.

---

[1] Мястото, където Лейди Ди катастрофира. — Бел.ред. ↑

5.

ВИЕ СТЕ ПРОДУКТИТЕ на една епоха. Не. Прекалено лесно е да обвиниш епохата. Вие сте чисто и просто продукти. Мондиализацията вече не се интересува от хората, трябваше да се превърнете в продукти, за да започне обществото да се интересува от вас. Капитализмът превръща хората в развалящи се кисели млека, дрогирани от Представлението, тоест дресирани да смачкат ближния си. За да ви уволнят, трябва само да плъзнат името ви по екрана до кошчето, после да изберат „изпразни кошчето“ от меню „специално“: компютърът ще попита: „Завинаги ли искате да унищожите този елемент?“ Анулирай. „ОК.“ За да ви залъжат, трябва само да кликнат върху „ОК“. Преди, една реклама казваше: „Нещо малко шик е по-добре от голям шок“, но сега нещо малко шик води до голям шок.

В името на това да бъдете продукт, вие предпочитате да имате трудно за произнасяне и за запомняне име, завъртяно, име на твърд наркотик, с цвят на ако, да бъдеш една силна киселина, способна да разтвори зъб за един час, една прекалено сладка течност, със странен вкус и въпреки всичките си очевидни недостатъци да си останете най-познаваемата марка на света. Бихте искали да сте една отровна тенекиена кутия Кока Кола.

Междувременно, ако бяхте Чарли Нагуд в хотелската си стая, ще сърфирате на различни сайтове със сексуален пълнеж и ще бъдете доволни да си даунлоднете малък „развличащ“ клип (както обичате да казвате), представляващ една млада Азиатка, която прави свирка на кон преди да повърне един тон сперма, и това ще ви подсети, че е време да се изтупате за церемонията по връчването на международните награди Lyons. Само, където Одил, която отскоро е повишена на длъжността старши арт-директор, от 45 минути е окупира банята.

Ако бяхте Октав Паранго, вече щяхте да сте пред голямата зала на Palais Des Festivals, познавате го, големия блокхаус вдъхновен от неонацизма в дъното на Кроазиерата, в Кан, там, където звездите се катерят по стълбите под залпа на светкавиците на фотографите. Вие ще висите сред една тълпа от рекламисти дошли от четирите краища на света, в наети смокинги, които се подготвят да присъстват на връчването на трофеите и да си саморъкопляскаат. Ще чувате шумотевицата, ще намирисвате опияняващите парфюми и всяващите ужас запотявания. Ще се взирате в плажа, в златистия пясък, в белите й яхти. Ще има да се обръщате, но няма да видите 2000 години назад във времето, а само един тъп Холандец. Пак ще се вгледате в 50 000 годишния пясък, на който не му пука. Какво ли са две хилядолетия за пясъка? Няма нужда да вдигате толкова шум само, защото сте роден няколко години преди промяната на календара.

Знаете, че каквото и да стане, ще се измъкнете. Имате нужда само от една идея. Винаги ще намерите някаква тъпотия, за да се оправите: да продавате на хората порнофилми, в които те ще правят любов с компютърно пресъздадените образи на родителите им, да парашутирате кисело мляко *Слабйна* без мазнини върху някоя бедна страна, да лансирате някаква дрога под формата на свещички, или свещичка във формата на вибратор, да предложите на Кока-Кола да боядиса напитката си в червено, за да спести от разходите по опаковката, да кажете на президента на Америка да бомбардира Ирак всеки път, когато има проблем с вътрешната политика на страната, да предложите на Келвин Клайн да лансира трансгенетични продукти, на Мадона да направи дизайн на биологични дрехи, на Бил Гейтц да купи всички изостанали страни, на Нютела да произведе сапун от пралини, на Лакоста да комерсиализира месо от крокодил, на Кока-Кола да създаде син телевизионен канал, на дружеството Тотал-Фина-Елф да отвори барове с проститутки на всички бензиностанции, на Жилет да лансира бръснач с 8 ножчета... Винаги ще се оправите, нали?

И хайде, хопа, хващайте се на хорото.

6.

ЗАЛАТА Е СУПЕР претъпкана. Сърцето ви ще изхвърчи. Заглаждате с ръка косата си и пръскате малко спрей Деоминит в устата си. Часът на славата удари. Малко се сърдите на Тамара, където не ви прави компания, но не е страшно, Одил удря по един език на Чарли, има 6000 души в залата, и може би ще се качите на сцената, ако спечелите награда...

Всичко е наред. Но тогава защо тази сгърчена усмивка?

Завързвате разговор със съседката ви от ляво.

— Hi. My name is Чарли, това тук е Октав.

— Знам, вие сте двамата нови шефове на Рос.

— Ей, какъв късмет извадих, францужойка. Къде работите?

— В Рос. Името ми е Аделин, в отдела за продукции съм.

— А, да, Аделен, сега се сетих, извини ни, от три дена почти не сме спали.

— Няма проблеми. Мислите ли, че клипа на *Слабѝна* има шанс да спечели нещо?

— Трудно е да се каже. Възможно. Толкова е тъп, че може и да мине.

— А, да трябваше да ви кажа: Лейди-Ди и Джон-Джон се пуснати на фокус групи.

— Да знам, знам. Имаме и СПИН.

— Да, в течение съм. Вече задвижваме този проект.

Светлините изгасват. Клапа, клапа, оживление. Кръстосвате крака, гледате часовника си, чакате вашата категория (Milk & Diary Products), като си приглаждате прическата. Пред вас дефилират най-творческите клипове на планетата: невъобразими делириуми за cornflakes, хранителни диети, парфюми, дънки, шампоани, водка, шоколадови пръчки, юфка, пици, компютри, безплатни интернет сайтове, кучешка храна, 4×4, моменти на въображение и самонадсмиване по чудо избегнали от зоркото око на рекламодателите,

новаторски типографии (шрифтове), размазани кадри на зелени ябълки, филми на едри зърна снимани с 16 мм камера, модерен дизайн, изрази, които „предизвикват“, триизмерни червени лога, индуски анимационни филмчета, пародийни мелодии, постоянно на осма степен хумор, мигащи думи, похарчени суми, саморъчно издраскана лента, тълпи заснети на бавен каданс, отприщени емоции, и винаги красиви момичета, тъй като всички разчитат на красивите момичета, хората не се интересуват от нищо друго. Опитвайте се да изглеждате спокоен пред съседката си, която се извива на седалката си, тананикайки си за да се отпусне. Ако Алберт Коен беше видял тази сценка преди 1968 година (тя би била невъзможна преди 68, защото е нейно последствие), той би се вдъхновил за описанието на маймунджилъците в *Belle du Seigneur* (Красавицата на Господ).

— And the winner is... Слабѹна — The Nymphomaniac by Rosseyrs & Witchkraft France!

Да живееш Ти Lion d'Or. Хосана, ти, която си на небето. Защото на теб принадлежи Царството, Силата и Славата за вечни времена. Амин.

Ще се пръснете от радост,

— ууууеsss!

Прекосете редовете,

Изкачете стълбите,

И вече сте готови да благодарите на режисьора Енрике „без който нямаше да сме тук“ и на красивата Тамара „благодарение на която всичко стана възможно“, като си помислите вашата идея беше „химн на живота, който уважава човешкия тайминг“

Така, така,

Когато те ви спират.

Трима полицаи ви обграждат пред целия професионален свят, и това е самият комисар Санчес Ферлосио, който ви слага бележниците за убийството на Г-жа Уардв Корал Гейбълс, Маями, Флорида.

В известен смисъл може да се каже, че вие сами се отстранихте от състезанието.

7.

„ЖИВОТЪТ ПРОТИЧА така: раждате се, умираете, и по средата корема ви боли. Да живееш, това е да те боли корема през цялото време: на 15 години корема ви боли, защото сте влюбена, на 25, защото се тревожите за бъдещето; на 35, защото пиете, на 45, защото работите прекалено много, на 55, защото вече не сте влюбена, на 65, защото се тревожите за миналото; на 75, защото имате рак с разсейки. През интервалите, вие не сте правили нищо друго освен да слушате родителите си, после учителите си, после шефовете си, после съпрузите си, после докторите. Понякога се досещахте, че те ви се подиграват, но вече е прекалено късно и някой ден, един от тях ви съобщава, че ще умрете, и ето че под дъжда, ви затварят в дървен ковчег, в гробищата Баньо. Мислите, че ще бъдете пощадени? Толкова по-добре за вас. Когато четете това ще съм мъртва. Вие ще живеете, а аз ще съм мъртва. Не е ли разстройващо? Вие ще се разхождате, вие ще пиете, вие ще ядете, вие ще се чукате, вие ще имате избор, а аз няма да правя нищо, ще съм някъде другаде, на място, което не познавам повече от вас, но което ще познавам когато прочитате тези редове. Смъртта ни разделя. Не е тъжно, просто ние сме, аз мъртвата и вие четящите тези редове, от двете страни на една непроходима стена и при все това можем да си говорим. Да живеете и да чувате как един труп ви говори: много е практичен Интернета.

Вашият най-предпочитан фантом,
Софи.“

Вие се гледате като вкаменени кучета от фаянс, родителите на Софи и ти: като че ли въобще е възможно да си проговорите в

приемната стая — ако приемните стаи служеха за разговори — това можеше и да стане — сега, когато Софи не е тук, въпреки, че дори когато беше жива не успяхте. Те най-накрая дойдоха да те посетят в Затвора на Тараскон, тебе лошия баща, с който се държах снобски на семейните събирания. Очите им са толкова подпухнали, колкото и с дълбоки тъмни кръгове. Четири големи стъклени червени и отчаяни топчета.

— Тя е изпратила това съобщение по Интернет от имейла на сенегалски хотел. Не сте ли я чували от тогава...

— От както се разделихме? Не. Не че не опитам.

Ти обвиняваш удара. Тя се е намирала в Сенегал когато Мароние се е самоубил... Заедно ли са го направили? Какво е правила там с него? Мамка му, не стига, че е тежко да разбереш, че са ти сложили рога, а на всичкото отгоре да го разбереш посмъртно и то в затвора...

— Невъзможно, не е вярно, не е вярно, не е възможно (редувате тези две изречения в продължение на час, ненужно тук да описвате жалбите си).

Взираш се в двамата старци с треперещи брадички. Веднага след като излезе от приемната, ти се разрева пред едно приложение на списание за авиокомпания Air Liberte. Не цивриш за първи път от както си в пандиза. Всъщност, за мъжкар, каквито се пишете, циврите доста често, Чарли и ти. Толкова, че той се опита да се обеси, денят след като пристигнахте. И ти се оплакваш:

— Повече не я обичах, но винаги ще я обичам, като изключим факта, че не я обичах достатъчно, въпреки че винаги съм я обичал, без да я обичам както трябваше да я обичам.

Още ревеш когато пишеш тези редове.

Бергсон описва смеха като „нещо механично облицовано с живо“. Сълзите са точно обратното: нещо живо облицовано с механика. Нещо като робот, който се е повредил, един позъор обзет от естественото, нахлуването на истината в разгара на измамата. Изведнъж, някакъв непознат ви забива вилица в корема, непознат ви содомизира под душовете, непозната ви подарява ехография за сбогом. Когато една бременна жена се самоубива, това прави двама мъртъвци на цената на един, както в промоциите за миялните препарати. А наглата Милен Фармер да пее по радиото: „Ако трябва да падам от високо/ Нека полета ми да бъде бавен.“

ЕДНО ПОСЛЕДНО РЕКЛАМНО ПРЕКЪСВАНЕ. И ДО СКОРО...

В ПРАЗЕН АПАРТАМЕНТ ЧОВЕК СЕДИ САМ НА ПОДА.

ФЛАШБЕК НА ЗАБАВЕН КАДАНС (ЧЕРНО-БЯЛ): ВИЖДАМЕ КАК СЪДИЯ-ИЗПЪЛНИТЕЛИ ПРИБИРАТ ВСИЧКО, КОЕТО ПРИТЕЖАВА, ВИЖДАМЕ СКАНДАЛ С ЖЕНА МУ, КОЯТО СИ ТРЪГВА, ХЛОПВАЙКИ ВРАТАТА, РАЗБИРАМЕ, ЧЕ ТОЗИ ЧОВЕК Е ОСТАНАЛ БЕЗ НИЩО.

ВРЪЩАМЕ СЕ КЪМ НЕГО, ТОЙ ПОГЛЕЖДА АДСКИ ОТЧАЯНО КЪМ КАМЕРАТА.

ГЛАС ИЗВЪН КАДЪР МУ КАЗВА: „ВАШАТА ЖЕНА ВИ НАПУСНА? ВИЕ СТЕ ТЪП И ГРОЗЕН? ВСИЧКО МОЖЕ ДА СЕ ОПРАВИ САМО ЗА МИГ.“

МЪЖЪТ Е ЗАИНТРИГУВАН ОТ ГЛАСА, КОЙТО ТОКУ-ЩО Е ЧУЛ. ТОЙ ПОКЛАЩА ГЛАВА С ОБЕЗСЪРЧЕН ВИД. МЕХАНИЧНО ВАДИ ПИСТОЛЕТ ОТ ДЖОБА СИ И ГО ОПИРА В СЛЕПООЧИЕТО СИ.

ГЛАСЪТ ИЗВЪН КАДЪР ПРОДЪЛЖАВА: „ДА УМРЕШ, ЗНАЧИ ДА СИ СВОБОДЕН. КАКТО ПРЕДИ ДА СЕ РОДИШ.“

МЪЖЪТ ДЪРПА СПУСЪКА. ГЛАВАТА МУ СЕ РАЗМАЗВА, МОЗЪКЪТ МУ СЕ РАЗПРЪСКВА ПО СТЕНИТЕ. НО ТОЙ НЕ Е СЪВСЕМ МЪРТЪВ. ПЛЪОСНАТ НА ЗЕМЯТА, ТОЙ ПОТРЪПВА, С ЛИЦЕ ВЪРХУ ЛОКВА ОТ КРЪВ. КАМЕРАТА СЕ ДОБЛИЖАВА ДО УСТАТА МУ ТОЙ ШЕПТИ:

СМЪРТ, БЛАГОДАРЕЯ ТИ

ТОЙ СПИРА ДА МЪРДА, ШИРОКО ОТВОРЕНИТЕ МУ ОЧИ ФИКСИРАТ ТАВАНА.

ГЛАСЪТ ИЗВЪН КАДЪР СЪС СЪУЧАСТНИЧЕСКИ ТОН ЗАКЛЮЧАВА:

„БЪДИ НА «ТИ» СЪС СМЪРТТА: УБИЙ СЕБЕ СИ! САМОУБИЙСТВОТО ПОЗВОЛЯВА ДА СЕ СЛОЖИ КРАЙ НА ЕДИН ЖИВОТ ПЪЛЕН С ГРИЖИ!“

слоган и лого на ФФСС:

„СМЪРТТА. КРАЙНА ГРИЖИТЕ“

последван от съобщението:

„ТОВА СЪОБЩЕНИЕ ВИ Е ПРЕДОСТАВЕНО ОТ ФРЕНСКАТА
ФЕДЕРАЦИЯ ЗА СПОКОЙНО САМОУБИЙСТВО (ФФСС).“

ДРУГИ ВЪЗМОЖНИ СЛОГАНИ:

„НА МОДА Е СМЪРТТА“

„НЯМА ЖИВОТ, ПЪРВА Е СМЪРТТА“

„ЖИВОТА? ОСТАВИ ГО НА ПРИЯТЕЛИТЕ СИ“.

VI ТЕ

Казах: „Не, няма да има по-хубави места, където да отида, след като приключа с образованието си. Отвори си ушите. Всичко ще бъде съвсем различно. Ще слизаме с разни куфари и трябва да хващаме асансьора. Непрекъснато ще трябва да се обаждаш на някой и да казваш довиждане и да изпращаш пощенски картички от хотелите, в които отсядаш. Освен това ще работя в офис и ще печеля много мангизи, ще ходя на работа с такси или ще вземам автобуса от Madison Avenue, ще чета вестниците, ще играя на бридж: ще ходя, да, на кино да гледам късометражни филми и «Скоро по екраните» и «Новините». Шибаните Новини. Винаги някъде има конно състезание и жена, която чупи бутилка на палубата на кораб, и шимпанзе, което кара колело, облечено с безвкусен панталон. Въобще няма да е същото. Сега ли се за какво говоря?“

Дж. Д. Селинджър,
Спасителя в ръжта,

1951

1.

ТЕ НЕ СА МЪРТВИ: те са на един остров. Те дишат и подскочат. Марк Мароние и Софи. Комични са, но на тях не им пука. Радостта трябва да се вини, нейна е грешката. Те живеят във водата. Те вече се обичат, защото — когато правиш любов дълго време с някой — накрая не може да не забъркаш и чувствата. Те напуснаха Сенегал, за да заживеят в едно селце без телефон, без радио, без дискотека, без климатична инсталация, без кутии от бира, без нищо друго, освен самите те. Те пеят на жар рибата на рибарите от селцето с ориз от кокос и се наливат с ti-runch на фона на белите облаци. На плажа в Сенегал не срещнаха никой друг, освен един мил американец. Те се чувстват прекрасно, благодаря, те избягаха, те спечелиха. Те леко се кикотят. Американецът ги уби.

Младежите, които подпалват коли, са разбрали всичко за обществото. Те не ги подпалват, защото не могат да ги имат, а за да не могат да ги пожелаят.

Колко са сладки. Марк и Софи заслужават имената си от телевизионния сериал.

Ghost Island, в Кайманския архипелаг. Как стигнаха до там? Американецът се казваше Майк, но името му не е от значение и без друго вероятно е фалшиво. С набразденото си лице, той прилича на фотографа Питър Беърд. Той се представи като бивш агент от ФБР, вече пенсионер. На плажа Савана, те симпатизираха с него. След няколко гуляя, те му разказаха историята си: как Марк е завлякъл пари от компанията, как скоро ще бъде уволнен, как Софи е забременяла и как им е дошло до гуша. Майк им предложи сделка: да изчезнат завинаги. Да се направят на мъртъвци за да избягат. Той добре познава процедурата, години наред я е използвал в програмата на ФБР за

закрила на свидетели. Целият му професионален опит е бил впрегнат в това да крие стари бандити, да ги дарява с ново лице, да им променя самоличността и да ги изпраща на тайни места. И ето че сега е намерил начин да закръгли приходите си за края на месеца, помагайки им да се възползват от специалното му изкуство. Той постави само едно условие: не трябва никога да се връщат обратно. За да убие Марк и Софи, той имаше нужда само от един мини-Полароид, истински американски паспорти и още куп официални печати. Ето как Марк и Софи станаха Патрик и Каролин Бърнъм.

В даден момент, когато непрекъснато повтаряш на хората, че животът им няма смисъл, те откачат напълно, тичат нагоре-надолу, крещейки. Не могат да се примирят с това, че съществуването им няма никаква цел. Когато се замислим малко, доста неприемливо звучи фактът, че сме тук за нищо, за да умрем и това е всичко, не е учудващо, че хората превъртат.

В какво се състои щастието? Бял пясък, синьо небе, солена вода. „Водата, Въздуха, Живота“, както казваше Perrier. Щастието е да влезеш в билборд на Perrier, да се превърнеш в реклама за Pacifique — с така известния бос крак, излязъл от морето, оставящ следа върху парещия кей, която веднага се изпарява. Марк и Софи правят реклами, днес Патрик и Каролин са една от тях. Те избраха да свършат живота си в едно от техните сътворения, да заприличат на стереотип с тен, на корица на Void, на рекламна кампания на *Слабина*, с веранда от тиково дърво на екзотичен фон, на брошура от Club Med с красивата си типография и заобикалящата я бяла ивица.

2.

Скрипт:

ПАТРИК Е ОЩЕ МЛАД И КРАСИВ. ТОЙ КАРА МАЛКА МОТОРНА ЛОДКА. РОЛЯТА МОЖЕ ДА БЪДЕ ИЗИГРАНА ОТ МАРК МАРОНИЕ. ТОЙ СКАЧА ОТ ЛОДКАТА В ДВИЖЕНИЕ И ПЛУВА КЪМ ПЛАЖА. ЕДНА ВЕЛИКОЛЕПНА ЖЕНА ВЪРВИ КЪМ НЕГО, С УСМИХНАТО БЕБЕ В РЪЦЕТЕ СИ. ТОЙ ТИЧА КЪМ НЕЯ. ЗАТРОГВАЩА МУЗИКА ОТ ГАБРИЕЛ ЙАРЕД. РОЛЯТА НА МОМИЧЕТО МОЖЕ ДА БЪДЕ ИГРАНА ОТ СОФИ, БИВШАТА НА ОКТАВ. ТЕ СЕ ПРИТИСКАТ ЕДИН В ДРУГ, ПОВДИГАЙКИ ДЕТЕТО СИ КЪМ НЕПОРОЧНОТО НЕБЕ. В ТОЗИ МОМЕНТ ЕДИН БЕЗМОТОРЕН САМОЛЕТ МИНАВА НАД ТЯХ. ПЛАН НА ЛИЦАТА ИМ С ШИРОКО ОТВОРЕНИ ОТ ИЗНЕНАДА ОЧИ. БЕБЕТО ИЗБУХВА В СМЯХ. КАМЕРАТА СЕ ВРЪЩА КЪМ САМОЛЕТА, КОЙТО СЕ ОКАЗВА НА CANADAIR И НИЕ РАЗБИРАМЕ ЗАЩО ЛИЦАТА ИМ СА БЛЕСНАЛИ ОТ РАДОСТ: САМОЛЕТЪТ ПРАВИ ЗАВОЙ И ПУСКА ПЕТДЕСЕТ ТОНА РАЗНОЦВЕТНИ КОНФЕТИ ВЪРХУ ТЯХ. МУЗИКАТА ЗАВЛАДЯВА ПРОСТРАНСТВОТО — ДА СЕ ЗАСИЛИ ЗВУКА НА ПОСТ-ПРОД^[1]. ЗАБАВЕН КАДАНС, КАМЕРАТА СЕ ИЗТЕГЛЯ НАЗАД И МИНАВА КЪМ ШИРОК ПЛАН НА ПЛАЖА, ПОСЛЕ КЪМ ПОРЕДИЦА ОТ ПАНОРАМНИ КАДРИ ОТ ВИСОКО, А ЛА ЛУМА. ЗРИТЕЛЯТ ТРЯБВА ДА ИЗПЛАЧЕ ВСИЧКИТЕ СИ СЪЛЗИ, ГЛЕДАЙКИ ТОЗИ ЧИСТ МИГ НА СЪВЪРШЕНСТВО: СПЛОТЕНАТА ДВОЙКА, ПЕРФЕКТНИЯ ДЕКОР, ДЪЖДА ОТ ЧЕРВЕНИ, СИНИ, ЖЪЛТИ, ЗЕЛЕНИ И БЕЛИ КОНФЕТИ, ВИЖДАМЕ, ЧЕ СЕ НАМИРАТ НА ПУСТИНЕН ОСТРОВ, ЗАОБИКОЛЕНИ ОТ КОКОСОВИ ПАЛМИ И БЯЛ ПЯСЪК.

СУПЕР (ПО ИЗБОР):

ЩАСТИЕТО Е НЕУСПЕХЪТ НА НЕЩАСТИЕТО.

ЩАСТИЕТО НЕ ТЕ ПРАВИ НЕЩАСТЕН.

ЩАСТИЕТО НЕ ПРИНАДЛЕЖИ САМО НА NESTLE.

ДА СИ ЩАСТЛИВ Е ПО-ДОБРЕ ОТ НИЩОТО, ЩАСТИЕТО Е
ПОВЕЧЕ ОТ ГОТИНО.

[\[1\]](#) Обработка на филм след заснемането му. — Бел.прев. [↑](#)

3.

КОЛКО СА ПЕРФЕКТНИ. Те се обичат на равен частен остров от Кайманския архипелаг. Ghost Island не е изобразен на никоя географска карта. Дните минават в съзерцаване на небето и морето, и едно дете, което се смее, гледайки небето и майка си. По дърветата няма следи: няма лоба „кокосово дърво“, залепени отгоре. Каролин и Патрик намериха изхода — да слушат тишината, за предпочитане, излегнали се на хамак.

— Не аз се грижа за дъщеричката ми, тя се грижи за мене, казва Каролин.

Те имат доверие в този свят, защото вярват, че са се измъкнали. Нещата от този живот са по-силни от живота в този свят. Най-накрая знаят какво е да обичаш. Гледат дъщеричката си, поглеждат се един друг и после почват отново до безкрайност. Бебето съзерцава пеликаните. Те не правят нищо друго часове, дни, седмици наред. Спокойно могат да хванат ревматизъм на шийните мускули, а тези, които никога не са го изпитвали, са за сериозно съжаление.

— Заминах, защото опитах от всичко.

— Какво казваш?

— Заминах, защото се задушавах.

Някъде във водите на Карибите, между Куба и Хондурас, Господ е поръсил Каймановите острови. Приземяваш се с мини самолет. Пистата на летището в Кайман прекосява целия остров, това е и единственият път. Селцето се състои от 110 жители, без да се броят игуаните. В Големия Кайман има 600 финансови къщи с банкови сметки. Кайманите са английска колония, с независимо правителство и

35 000 офшорни компании, записани в търговския регистър. За да бъдеш допуснат на Ghost Island, трябва да влезеш с тайно такси-пирога (Майк ги придружи).

Те ще се чувстват прекрасно. Вече миришат добре: на кокосов орех, стафиди, мед, подправки, солен въздух, Obsession на Calvin Klein, ганджа и следобедни дъждове. Миризма на цветя и пот.

— Пия устата ти, ближа зъбите ти, смуча езика ти.
Вдишвам въздишките ти и преглъщам крясъците ти.

Срещу един милион евро, Майк организира всичко: връщането в Париж на фалшивите тленни останки, сбогуващия имейл на Софи, превеждането на швейцарска банкова сметка на завлечените фирмени пари... Той имаше навик да изпраща клиенти на Escape Complex Castaneda, хотела, където времето е хубаво целогодишно. Комплекс от бунгала на зелена трева, от filao (креолска дума за дърво, което расте до морето) и тектонско дърво, скрит в сърцевината на една гора от хибискус и бадем.

Те се нанесоха в една малка тръстикова колиба, кацнала върху една възсинкава лагуна. Всяка вечер се засичат с другите фалшиви мъртъвци от острова: певците Клод Франсоа (62 годишен) и Елвис Пресли (66 годишен), слушат как малкият Кърт Кобейн (34 годишен) композира песни с Джими Хендрикс (59 годишен); бившият премиер Пиер Берегови (76 години) разговаря с Франсоа де Гросувър (81 години); писателят Ролан Гари (87 години) се клати ръка за ръка със съпругата си Жан Себерг (63 години); рекламистът Филип Мишел (61 години) играе на тенис с Мишел Бергер (54 години); Арно де Роене (55 години) дава уроци по уиндсърф на Ален Колас (58 години); Джон-Джон Кенеди (41 години) се разхожда под ръка с баща си Джон Фитцджералд Кенеди (84 години) и актрисата Мерлин Монро (75 години).

Докато лекия бриз превръща палмите в огромни плашила, Патрик и Каролин пият оранжада със Серж Генсбург (73 години) и Антоан Блондин (79 години), които живеят заедно на другия край на острова в бамбукова колиба и покрив от палма с Клаус Кински (75 години) и Чарлз Буковски (81 години). Създал Escape Complex Castaneda (съвместно с Пабло Ескобар, починал), който е кръстен на него, психеделичният писател Кастанеда (около 61 години) яде пейотъл с Жан Есташ (63 години), консултирайки едновременно принадлежната стойност на борсовия капитал на Ghost Island. Тайният остров е финансиран от вложените капитали на всички жители (билетът за входа е фиксиран на 3 милиона долара). Екип от трансгенетични доктори и биохирурзи се грижат да продължат съществуването на жителите на острова до средно 120 години. Всички жители на Ghost са мъртъвци пред очите на целия свят, но това не е причина, за да се отпуснат: пластичните интервенции, присаждания, лифтинг, импланти и силиконови инжекции са безплатни, както всичко останало. Ето защо Роми Шнайдер въобще не изглежда на 63 години, когато си говори за кино с Морис Роне, нейният приятел от *Басейна*, който е на 74 години, или когато се шегува с Колюш, 57 годишен.

1. С изключения на трима: Пол Макартни (истинския) и Гий Бедос (смешния) живеят от десет години на Ghost Island, но са заменени от двойници в „реалния свят“, както и британския писател Салман Рушди.

Тук е също Даяна Спенсър и Доди Ал Файед, 40 и 46 годишни.

Живеят си спокойно в този старчески дом за милиардери, където телевизията, Интернет, телефона и който и да е било друг външен канал за комуникация са строго забранени. Само книгите и дисковете са разрешени: всеки месец плазма екраните, инсталирани в бунгалата, са автоматично заредени с десетте хиляди най-важни световни новости в областта на литературата, музиката и киното. Деца-проститутки от двата пола (наети целогодно) предлагат да задоволят който и да е еротичен каприз на всеки един от островитяните.

Да, като се замисли малко човек, ще разбере, че това, което искат да ни пробутат, тоест, че няма нищо друго и че сме тук случайно, е горе-долу толкова безумно, колкото ако ни изтърсят брадат господ, заобиколен от ангели, а потопа, Ноевия ковчег, Адам и Ева, са толкова абсурдни, колкото и да повярваш в биг-банга на динозаврите.

Патрик и Каролин пият пред тюркоазното море. Те гълтат сок от ананас под лианите на маншиевите дървета, наред пеперуди, големи колкото ръка. Всякакъв вид наркотици са доставени на входа на колибата в красиво Hermes куфарче. Но те не ги консумират винаги; дори има моменти, когато дни наред не се размазват, нито правят групов секс, нито измъчват робите. Каролин роди в ултра модерната клиника на Ghost Island, кръстена „Болница Хемингуей“ (леко намигване на фалшивата смърт на американския писател в Кения, 1954 година).

Скоро страните ще бъдат заменени с предприятия. Няма да сме граждани на нация, а ще живеем в търговски марки: ще обитаваме Микрософтния или Макдоналдленд; ще бъдем Калвин Клейниец или Прадиец.

Облечени са в дрехи от необработен лен. Отървали са се от смъртта, тоест от времето. Вече никой от останалия свят не залага на тях. Те се учат на свободата, както Исус Христос, когато е излязъл от гроба си три дена след разпятието и е трябвало да установи: дори смъртта е краткотрайна, само раят е продължителен. Те гледат дъщеря им да си играе с бавачката. Тя наблюдава маймуните и мрази пауните. Каролин е красива, значи Патрик е щастлив. Патрик е щастлив, значи Каролин е красива. Една вечност с ритъм на разбиващи се в брега вълни. Те се хранят с bichique (вкусни шишове от риба), моруа и скариди с ванилов сос под червените и златисти бализие (индийско растение, чиито корени се ядат, с много красиви цветчета). Единствените им дрехи? Отворени ризи, нахлузели върху сърфистки

шорти. Главната им грижа? Да не си изгорят петите на парещия бял пясък. Какво ги човърка в момента? Да си вземат душ, за да махнат солта от кожата си. Единственият им страх? Да внимават, когато се къпят, защото има течения, които могат да ги завлекат надълбоко и да ги убият, този път наистина.

4.

КОГАТО ВЛЯЗОХА в кабината, определена за обвиняемите, президентът на трибунала нареди на присъстващите в залата да седнат, а на Чарли и Октав да останат прави — и те наведоха глави. В заседателната зала полицаите махнаха белезниците им. Сякаш се намираха в църква: правилника, официалните ритуали, тогите, няма кой знае каква разлика между съда и литургия в Нотр Дам. Има само едно изключение: няма да бъдат опростени. Октав и Чарли не бяха горди, но щастливи за това, че Тамара успя да се измъкне. Процесът беше публичен, всички от рекламата присъстваха в Углавния съд: същите от погребението на Мароние. Зад мръсната витрина на кабината им те можеха да ги видят и да разберат, че всичко щеше да си продължи и без тях. Осъдиха ги на 10 години и те нямат причина да се оплакват (добре, че френското правосъдие отказа да ги екстрадира: ако ги бяха съдили в Америка, щяха да ги изпържат като наденици на барбекю от клип на Херта).

... МАЙКРОСОФТ. ДОКЪДЕ ЩЕ СТИГНЕТЕ? Усмивам се, гледайки екрана на телевизора, закачен за тавана на килията ми. Всичко изглежда толкова далече сега. Те продължават като преди. Те дълго ще продължават. Те пеят, те се смеят, те танцуват в захлас. Без мен. Непрекъснато кашлям. Лепнах си туберкулоза. (Болестта набира скорост, особено в килийните среди).

Всичко е временно и всичко се купува, освен Октав. Защото тук, в скапания ми затвор, аз се откупих. Те ми позволиха (срещу заплащане) да гледам телевизия в килията си. Хора, които ядат. Хора, които консумират продукти. Хора, които карат коли. Хора, които се обичат. Хора, които се снимат. Хора, които пътуват. Хора, които вярват, че все още всичко е възможно. Хора, които са щастливи, но не се възползват. Хора, които са нещастни, но не правят нищо, за да намерят

лек. Всички тези неща, които хората измислят, за да не останат насаме със себе си. „Щастливите хора ме дразнят“ казваше Gros Degueulasse на Reiser. Щастливите хора (например човека с очила, който виждам от прозореца на килията си да седи на спирката, стиснал в ръцете си ръката на една нежна червенокоса на фона на мъглата), те, „the happy few“, си казвам, не ме дразнят, но ме карат да крещя от ярост, от ревност, от възхищение, от безпомощност.

Представям си Софи, застанала под луната, с мъгла над циците ѝ и Марк, който гали вътрешността на лакътя ѝ, точно на това място, което става прозрачно въпреки загара. Звездите се отразяват върху влажните ѝ рамене. Един ден, когато пукна, ще отида да ги намеря, далече, много далече — на един остров, за да пикая сперма върху езика на майката на моето дете. И когато слънцето залезе на хоризонта, ще го зърна. Вече мога да го видя върху репродукция на картина от Гоген, от дъното на моята килия, смърдяща на пикня. Не зная защо изрязвах тази картина, *Пирогата*, от едно списание, за да я закача над леглото ми. Тя ми се е натрапила. Мислех, че ме е страх от живота, оказа се, че се страхувам от смъртта.

Искат да ме разделят от дъщеря ми. Те направиха всичко по силите им, за да не видя големите ти очи. В промеждутъка от две кашлици имам цялото време, за да си ги представям. Два големи черни кръга, които откриват живота. Садистите пускат по телевизията рекламата на Evian, където бебета се взимат за Естер Уилямс. Те плуват в синхрон с „Bye-Bye Baby“. Те убиват нажежените ми бели дробове. Блещукащи очи по средата на една розова главичка. Те ми пречат да се възползвам. Нейната уста между закръглените ѝ бузи. Миниатюрни ръчички, вкопчени в треперещата ми брадичка. Да мириша млечното ѝ вратле. Да навирам носа си в ушите ѝ. Те не ме оставиха да избърсвам акото ти. Те не ми позволиха да избърша сълзите ти. Те не ме оставиха да ти пожелаая добре дошла на този свят. Самоубийци, те са твоите убийци.

Те ме лишиха от моето момиче, което се е сгънало, спейки и си дращи бузите, диша забързано, после се прозява и продължава да диша по-бавно, нейните малки лакти и миниатюрните ѝ колена, сгънати под нея, моето бебе с дълги миши, извити като на вампир, с тъмночервена уста и с бледо лице, Лолита, на която кръвоносните съдове се виждат през слепоочията и клепачите, те ми попречиха да чуя смеха ѝ, който блика, когато ѝ погъделичкаш нослето, перлените ѝ уши като миди, те ми забраниха да разбера, че Клое ме чака на другия край на рулото. Ами ако тя е тази, която търся, търчейки след всички тези момичета? Този мъхест тил, тези черни пронизващи очи, тези изписани вежди, тези деликатни черти, аз съм ги обичал толкова много в другите момичета, защото те са известявали идването на моето. Ако толкова съм обичал кашмира, то е защото съм привиквал към твоята кожа. Ако толкова съм излизал вечер, то е, за да привикнах твоите часови предпочитания.

Ех! Ами ако в действителност, не аз съм този, който е в затвора, а моят двойник-просяк, бездомният от моята улица, ако той е този, който гние в тази лайняна килия, а аз ще съм заминал, чувате ли ме, ЗАМИНАЛ. Бих заменил мястото си с неговото и той би се чувствал щастливец: подслонен и нахранен, докато аз съм свободен на другия край на света. Всички ще излязат победители. Ама аз превъртам. Белите ми дробове са разрушени.

Приключих книгата си, която струва 14, 99 евро. Много тъпо, тъкмо намерих най-подходящия слоган за *Слабѝна*: „НЕ БЪДЕТЕ КРАСИВ И ТЪП НАВЕДНЪЖ“. Стига само да се закупят правата на песента на Жак Брел и да се семплира откъса, където той мучи: „КРАСИВ И ТЪП НАВЕДНЪЪЪЪЪЖ“ Като го лепнеш, се получава: „СЛАБѝНА. НЕ БЪДЕТЕ КРАСИВ И ТЪП НАВЕДНЪЪЪЪЪЖ“. Щяхме да ги разбием. Каква загуба.

С тези решетки единственият прозорец на моята килия прилича на бар код.

По телевизията предават концерта на Enfoirés: Жан-Жак Голдман, Франсис Кабрел, Зази и другите пеят в хор „Отведи ме на края на света/ Отведи ме в страната на чудесата/ Струва ми се, че мизерията/ ще бъде по-лека на слънце.“

И всички тези убийци, които крещат по цял ден, които пъшкат, които стенат, най-накрая ще скапят духа ми. Трябваше да броиш до десет, преди да намушкаш хората. Вчера откриха Чарли да плува в локва с кръв, беше си разрязал вените с консерва от сардини. Откачалката успя да заснеме жеста си с незаконна уеб камера и да предаде сцената на живо по интернет. Най-важното е, че не успяха да се докопат до Тамара, радвам се, че се измъкна, те ще скапят всичко, но не и това.

А аз, върху стената на моята VIP килия (все пак съм сам, имам телевизия и книги, може да се каже, че не е зле, въпреки че смърди на пикня), окачих Пирогата на Гоген, картина, която датира от 1896. Тя е част от колекцията на Сергей Чтукин, изложена в лятната му къща в Ленинград. През целия ден кашлям пред тази картина: един мъж, една жена, детето им, спокойно излегнали се пред пирогата на полинезийски плаж.

В едно от последните си предсмъртни писма, Гоген е написал: „Аз съм един дивак“.

Стига ми да мисля, че не съм в затвора, а освободен от света, отшелниците също живеят в килии.

Гледам Пирогата, тази идилична сцена, тази двойка и малкото им бебе, а на заден план Гоген е нарисувал залеза, червен и ярък, прилича

на атомна гъба, и аз плувам към тях, скачам в пирогата, отивам да се присъединя към тях, на острова, те ще ме обичат, плувам крол към плажа, срещам рибите-луна, калканите галят дробовете ми, ще ги открия, ще правим любов всички заедно, Тамара със Софи, Дюлер с Мароние, ще преодолея всичко, те избягаха от обществото, ние ще създадем едно ново семейство, ще правим четворка и ще ям крачетата на Клое, толкова малка, че се побира в една ръка, ще видиш, ще се присъединя към тях на острова фантом, вие вярвате, това да, ясно е, че превъртам, и плувам под вода, нагълтвам се с вода, чувствам се толкова добре, а залезът на Гоген наистина прилича на ядрен взрив.

5.

ВЕЧЕ НЯКОЛКО месеца изминаха на Ghost Island. Писна им да са мъртви. Струва им се, че мизерията е много по-страшна на слънце. Страдат от благоденствие. Те вегетират сред растенията. Когато са във форма, те отиват да се забъркат с човеците: Каролин прави свирка на Ривър Финикс, а Марк чука Аертон Сена; тоя малък свят се чука, отпред, отзад, прави свирки, ближе сперма, търка си клитора, помпа си кура, изпразва се върху лицата, връзва си путката, бие си циците, развъртава се и се мастурбира, потопен в радостта и деконтракцията.

Но след известно време ти писва да правиш планове за седемнайсет. Затова усъвършенстваш тениса си, подводно ловиш риба по крайбрежието на атола, едно кръгче в залива на Рива, пинг-понг под огромен чадър, игри на петанг по бикини, битки с Dom Pignon, и още, не по-късно от тази вечер, Каролин сама изглади тениските на Патрик, а той беше адски развълнуван, че тя поиска дъската за гладене, вместо да позвъни на камериерката, той не си беше представял, че толкова ще се развълнува, отново да изпита цялата тази простота. Често, те си почиват в специални звукоизолационни сандъци, или върху дюшеци с кипяща вода, между ароматерапевтичен масаж и шиацу сеанс.

Няма алтернатива на настоящия свят.

Лазура, лазура, лазура, лазура, имат свръхдоза от лазур, стомашно разстройство от рая, излегнали се върху шезлонгите или техните фотьойли от индийска тръстика, стил Емануела, която си чеше задника на ръба на басейна, където Мона, Таня и Лола се жабуркат, платените нимфи, на които трима обезкосмени юноши мързеливо си поделят избръснатите им устни. Те са с големи шкембета. Прекалено са се тъпкали, коремът им виси над бермудите, които се побират в шарки на квадратчета. Шкембето издава използвачите. Погледни ги,

тези малоумни щастливци, чието малодушие ги е превърнало в алкохолици: дебел слой мазнина покрива задоволените им черти. Танцуват ламбада безнаказано. Те са избягали от хората, по-маловажни от цветята и реките, които се вливат в морето. Слушат калифорнийско реге. Те са пренаситени от трюфели и хайвер. Пълни като детето им. Каролин бае, Патрик градинарства, бебе бърбори.

През 1998 всяко френско семейство е харчело средно по 640 франка на седмица за храна. Кока-Кола продава по един милион кутии на чаена планетата. Има 20 милиона безработни в Европа.

Те биха искали да има вестници, телевизия, оживление: имат само прохладната вцепененост на дните, които си приличат.

В света, Барби продава по две кукли на секунда, 2,8 милиарда жители на тази планета разполагат с по-малко от два долара на ден. 70% от жителите нямат телефон, а 50% са без ток. Световният бюджет на военните разходи минава 4000 милиарда долара, тоест два пъти повече от сумата на външния дълг на страните от третия свят.

На Каролин почва да ѝ се струва отвратително да отглежда дъщеря си сред тази сита секта.

Тя никога няма да може да си тръгне оттук. Тя има нужда от замърсяване, от шум, от ауспуси.

Патрик е сломен сред бамбуковата гора. Дори пляскането на вълните не може да приспи никой от тях. Часовете се плъзгат по тях. Те се напиват с разноцветни коктейли, непрекъснато ги боли главата. От соления вятър получават мигрена. Морето с отблясъците си се повтаря. Океанът се вдетинява.

Личното богатство на Бил Гейтс възлиза на Вътрешния Брутен Продукт на Португалия, Това на Клаудия Шифър е оценено на повече от 30 милиона евро. В света, 250 милиона деца работят за няколко цента на час.

Да се върнеш, там да се върнеш! Чувствам, че птиците имат мигрена... На Патрик му хрумват идеи за билборд, главата му е пълна с рекламни концепции и те дефилират ли, дефилират, той си спомня. ЗА МЪЖЕТЕ, КОИТО ОБИЧАТ МЪЖЕТЕ, КОИТО ОБИЧАТ КУРВИТЕ, КОИТО ОБИЧАТ КОКАТА, КОЯТО ОБИЧА МАНГИЗИТЕ.

Няма алтернатива на настоящия свят.

Те се женят, развеждат, женят се повторно, правят деца, не се грижат за тях и други отглеждат техните. *Всеки ден, най-големите 200 богатства се увеличават с по 500 долара на секунда.* Изгревът е автоматично пренавит (на заден ход) залез. Здрачът е пренавита зора. И в двата случая е червено и продължава прекалено дълго. *Счита се, че 25% от животинските видове ще изчезнат напълно от лицето на планетата преди 2025 година.* Приказките винаги свършват по един и същи начин: „Те заживяха щастливи и имаха много деца“. Точка. Никой не ни казва какво става след това: шармантният принц не е баща на нейните деца, той се пролива, после напуска принцесата за една помлада жена, принцесата прави 15-годишна психоанализа, децата ѝ стават наркомани, най-големият се самоубива, най-малкият проституира на Трокадеро.

Дните на Патрик и Каролин минават в очакване на вечерта, а нощите им в очакване на утрото. Скоро, когато правят любов, няма да е за удоволствие, а, за да имат мира в следващите осем дни. Всички тези бистри залези, тези лагуни, заградени от корали ги правят затворници на синьото. Тяхната колиба от коралови камъни и мангрово

дърво е заобиколена от вода. Този остров е призрачен замък. По цели дни да отскубваш листата на маргаритките: „обичам те, не те обичам, не толкова много, въобще не толкова, по-малко от вчера, повече от утре“. **Краят на света ще настъпи след 5 милиарда години и когато слънцето се взриви, Земята ще бъде изгорена като една борова игличка от искра на пламък.** Слънцето се изцежда през листата на сухите палми. Слънцето е жълтото броене наобратно, преди да избухне бомбата. **Оборотът на General Motors (169 милиарда долара) възлиза на Вътрешния Брутен Продукт на Дания.** Луна посред бял ден, краката във водата, разхлаждащо плискане, отвратителния бриз, миризмата на буганвилеа (красиво пълзящо растение с червени цветчета), букетите от джакаранда (растение в Централна Африка, ценен дървесен материал), е като да повръщаш миризливи цветя, като Stick-Up на Airwick^[1].

---

[1] Залепящи се дезодоранти за кола, къща, и т.н., на фирмата производител Airwick. — Бел.прев. ↑

6.

НО ИДВА ДЕНЯТ, в който небето се заоблачава и ето че Патрик се оставя да бъде повлечен от едно течение, което го носи, а той гледа как брегът се отдалечава; в далечината, далече от плажа, Каролин го вика, но той не може да ѝ отговори, защото устата му е пълна със солена вода. Гмурка се, отведен във все по-мрачните дълбини на морето, където синьото става все по-дълбоко; да се остави да бъде носен; да се превърне в къс дърво; да е плаваща в морето бутилка без съобщение; и над него са птиците, а под него рибите; и среща пясъчните акули, златните рибки, делфините; калканите галят дланите му; мозъкът на Патрик омеква; той плува под водата; нагълтва се с вода; чувства се толкова добре; „и от този сетен час, аз се къпех в Морския Стих“ (Рембо); и без това вече съм мъртъв и погребан; разпръснете ме между два потока; изведнъж започва да вали горещ душ, който пари лицето ми; и слънцето се изчервява; никога вече да не се промъквам между капките от стрито стъкло; никога вече да не спрягам глаголи, аз, ти, той, ние, вие, те; ставам инфинитив; като в свят без начин на употреба или като в кухненска рецепта; потъвам; прекосявам огледалото; почивам си най-накрая; ставам част от елементите; чисти охри с пурпурни лъчи; нищо не съществуваше преди биг-банга и нищо няма да просъществува след взрива на слънцето; небето бие към кърваво червено; пия сълзите на росата; солта от твоите очи; строгото им синьо; падам; превръщам се в част от морето; ставам вечността; не дишам една минута, после две, после три; след пет милиарда години, морето си е отишло със слънцето; не дишам една нощ; после две, после три; присъединявам се към покоя; „по-прекрасен от нощта, отговори ми Океан искаш ли да бъдеш мой събрат?“ (Лотремонт); плувам на повърхността като лилия; сърфирам върху дупка; ставам неподвижен; бели дробове задушени от вода; водна душа; да си тръгнеш завинаги; преди пет милиарда години: нищо; пет милиарда години след това: нищо; човекът е една междувъздушна катастрофа; за да спреш да умираш стига само да спреш да живееш; губя връзка; ставам атомна подводница, скрита в

дълбините на океана; вече не тежа; плувам крол между ангелите и сирените; плувам в небето; летя в морето; всичко е изконсумирано; в началото беше Глаголът; казват, че точно преди да умрат, хората виждат живота си като на кинолента, но Патрик видя други неща CARTE NOIR ЕДНО КАФЕ НАРЕЧЕНО ЖЕЛАНИЕ АЗ ГО СЪНУВАХ SONY ГО СЪЗДАДЕ GAP ВСИЧКИ В КОЖА SNCF ПРОГРЕСЪТ Е БЕЗСМИСЛЕН ОСВЕН АКО НЕ Е СПОДЕЛЕН ОТ ВСИЧКИ FRANCE TELECOM ДОБРЕ ДОШЛИ В КОМ. ЖИВОТА EDF. ДЪЛЖИМ ВИ МНОГО ПОВЕЧЕ ОТ СВЕТЛИНАТА RENAULT SCENIC ДА НЕ СЕ БЪРКА С АВТОМОБИЛ ROCHE BAVOIS ИСТИНСКИЯТ ЖИВОТ ЗАПОЧВА ОТ ВЪТРЕ SOCIETE GENERALE ДА ВПРЕГНЕМ НАШИТЕ ТАЛАНТИ NISSAN MADE IN QULAITU SRF ЖИВОТ БЕЗ ВРЪЗКА CREDIT LYONNAIS ДЪЛЖИМ ВИ НОВА БАНКА НЕ МОЖЕТЕ ДА СИ ПРЕДСТАВИТЕ ВСИЧКО, КОЕТО CITROEN МОЖЕ ДА НАПРАВИ ЗА ВАС CARREFOUR ЗАЩОТО ВСЕКИ ДЕН СТРОИМ СЕБЕ СИ NESTLE. МНОГО Е СИЛНО НА ШОКОЛАД BNP ГОВОРЕТЕ С БЪДЕЩЕТО NOKIA CONNECTING PEOPLE NIVEA НАЙ-ХУБАВИЯТ НАЧИН ДА БЪДА АЗ ADECCO НЕ ПРОМЕНЯ СВЕТА НО ПОМАГА L'OREAL ЗАЩОТО ГО ЗАСЛУЖАВАТЕ ТОЛКОВА ПРЕДИМСТВА МОЖЕ ДА Е САМО DAWEOO CHARLES GERVAIS УЖАСНО Е НО Е БОЖЕСТВЕНО SELF TRADE АКО ВСЕКИ МОЖЕШЕ ДА СЕ ВЪЗПОЛЗВА ОТ БОРСАТА CLIO ВСЕКИ ИМА НУЖДА ОТ КЛИОТЕРАПИЯ MEN-NEN ЗА НАС МЪЖЕТЕ ERICSSON КОМУНИКИРА ЕМОЦИЯТА LA POSTE ЗА ВСЕКИ ПО НЕЩО MONOPRIX В ГРАДА ИМА ЖИВОТ TROIS SUISSSES ШАНСА ДА БЪДЕШ ЖЕНА LE BATON DE BERGER НЯМА ЧАС ЗА ЯДЕНЕ MOBALPA ТУК СМЕ ЗА ТОВА NEW POLO МОЖЕ БИ ЩЕ ВИ Е ТРУДНО ДА ГО ПОЗНАЕТЕ WILLIAMS КОГАТО ДЪРЖИМ НА КОЖАТА СИ SEGA ПО-СИЛНО Е ОТ ТЕБ НАВЛИЗАТЕ В ЗАБРАНЕНИ ВОДИ CAMPBELL ПРЕКОМЕРЕНАТА УПОТРЕБА НА АЛКОХОЛ Е ВРЕДНА ЗА ЗДРАВЕТО КОНСУМИРАЙТЕ УМЕРЕНО. GILETTE СЪВЪРШЕНСТВО В МЪЖКИ РОД DU LEERDAMMER ДАЙТЕ МИ ЕДИН LEERDAMMER ИЛИ ЩЕ СЕ СЛУЧИ НЕЩАСТИЕ NINA RICCI НОЩНА КРАСАВИЦА LES GARCON НОЩТА ПАДА МОМИЧЕТАТА СЪЩО MICHELIN НАЙ-ДОБРОТО ПРЕДСТАВЛЕНИЕ Е ТОВА КОЕТО ПРОДЪЛЖАВА ДЪЛГО VISA

PREMIER В ЖИВОТА НЯМА САМО ПАРИ CANAL+ ПОНЕ НЕ СМЕ
ПРЕД ТЕЛЕВИЗОРА PEUGEOT 306 ВИНАГИ ТРЯБВА ДА
СРАВНЯВАМЕ АВТОМОБИЛА СИ С ЕДНО 306 LE PARISIEN ПО-
ДОБРЕ ДА ГО ИМАШ КАТО ВЕСТНИК GALERIE LAFAYETTE
ПЛАНЕТАТА ЖЕЛАНИЕ НАВЛИЗА В ЖИВОТА ВИ GAZ DE
FRANCE ТУК-ТАМ ЗА ВАС ЗА УТРЕ LIBERTY SURF ПОЛУЧЕТЕ
СВОБОДЕН ДОСТЪП ДО БОГАТСТВОТА НА УТРЕШНИЯ ДЕН
CAROLL ВРЕМЕТО Е ХУБАВО ВСЕКИ ДЕН ENJOY COCA COLA
СВЕЖЕСТ НА ЖИВОТ HOLLYWOOD CHEWING-GUM WORLD ON
LINE FREEDOM OF MOVEMENT UNITED COLORS OF BENETTON
BARILLA ВСЕКИ НОСИ НЕЩО ИТАЛЯНСКО В СЕБЕ СИ RATR ДА
ПОВЪРВИМ МАЛКО ЗАЕДНО TELE 2 ЗАЩО ДА ПРОДЪЛЖАВАМ
ДА ПЛАЩАМ ПО-СКЪПО OENOBIOI ЦЯЛОТО МИ ТЯЛО
МЕЧТАЕ ЗА ЕДНА ПО-МЛАДА КОЖА IBM РЕШЕНИЯ ЗА ЕДНА
МАЛКА ПЛАНЕТА CLUB MED ДА БЪДЕШ ОТНОВО PEUGEOT 206
В НАШЕ ВРЕМЕ ВСЕ ОЩЕ МОЖЕ ДА СЕ ВЪЛНУВАМЕ ADIDAS
ПРАВИ ТЕ ПО-ДОБЪР TROPICANA ВЪВ ВАС СЕ СЪБУЖДА
ЖИВОТА HERMES 2000-ТА ГОДИНА ПЪРВИ СЪПКИ В НОВИЯ
ВЕК YORLAIT КОЛКОТО ПО-ХУБАВО ТОЛКОВА ПО-ДОБРЕ AIR
FRANCE НЕБЕТО НАЙ-ДОБРОТО МЯСТО НА ЗЕМЯТА GIVENCHY
МАЛКО ПО-ДАЛЕЧЕ ОТ БЕЗКРАЙНОСТТА ROULENC ДОБРЕ
ДОШЛИ В ЕДИН ПО-ДОБЪР СВЯТ

ДОБРЕ ДОШЛИ В ЕДИН ПО-ДОБЪР СВЯТ

Париж, 1997–2000
Конвертирана в евро: 2001

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.